

ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ**

"Τα βιβλία του Ζήση Οικονόμου διατηρούν τα πνευματικά τους δικαιώματα."

© Ζήσης Οικονόμου
Νήσος Σκιάθου
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ «Πολύτυπο» ΕΠΕ
Δεινοκράτους 131, Αθήνα 115

ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΛΥΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑ 1989

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

ΠΟΙΗΣΗ:

ΕΠΟΠΟΙΙΑ ΤΩΝ ΑΓΕΝΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ (1934)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ (1935)

ΑΝΑΡΡΩΣΗ (1935)

ΤΟΠΙΑ (1936)

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΗΣ (1938)

ΩΚΕΑΝΕΙΑ (1939)

Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ (1945)

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (1946)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΟ ΕΑΥΤΟ (1953)

ΑΙΡΘΙΑ ΣΙΓΗ (1976)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ 1934-1953, (1977)

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Σάτιρα για την τραγική εποχή μας (1984)

ΜΑΥΡΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΓΙΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ (1988)

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ» ΓΙΑ ΤΗ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» (ΑΛΛΑ ΣΑΤΙΡΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ) (1994)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ:

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΦΗΓΗΜΑ:

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΖΩΟΥ (1938)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

ΔΟΚΙΜΙΑ:

Η ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ (1938)

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ (1939)

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ (1944)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ (1944)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ (1946)

ΜΟΙΡΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ (1958)

ΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1978)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΖΩΤΙΚΗ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ (1982)

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ (1987)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΝ (1990)

ΜΕΛΕΤΗ:

Ο ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ

Μικρογραφία της ανθρωπότητας (1979)

ΘΕΑΤΡΟ:

ΤΟ ΚΑΤΩ ΠΑΤΩΜΑ (1947)

ΝΕΚΡΗ ΖΩΝΗ (1947)

ΩΡΑ ΝΑ ΠΙΕΙΤΕ ΤΟ ΤΣΑΙ ΣΑΣ (1947)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ (1948)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (1948)

ΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ (1948)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<u>Σημείωμα</u>	11
<u>Η αναχώρηση</u>	13
<u>Η πρώτη μέρα</u>	14
<u>Η δεύτερη μέρα</u>	15
<u>Η Τρίτη μέρα</u>	17
<u>Η τέταρτη μέρα</u>	20
<u>Νους μοναχός</u>	27
<u>Οι τρεις πραγματικότητες</u>	32
<u>Έρευνα στο έξω και στο εντός</u>	35
<u>Μέρες βαρυχειμωνιάς</u>	37
<u>Γαλήνη του καιρού και του νου</u>	41
<u>Εσπερινού φως ιλαρό, αγίας δόξης</u>	43
<u>Ο θαλασσαιός και ο ροφός</u>	45
<u>Κάτοπτρο εν αινίγματι</u>	46
<u>Ψυχή μπετόν και δάκρυα πετρελαίου</u>	53
<u>Ο πλούτος της ζωής χορεύει</u>	57
<u>Το σύμπαν χορεύει</u>	62
<u>Ο άγιος και ο βάρβαρος του φάρου</u>	63
<u>Το ερημονήσι, το άπειρο της ζωής και το Εγώ</u>	68
<u>Η ψευδοθηρησκεία της γνώσης και της τεχνικής</u>	70
<u>Ένας φίλος πεύκος κι ένας φίλος «άνθρωπος»</u>	73
<u>Ηλιόλουστη μέρα και ανθρώπων το Έρεβος</u>	75
<u>Η επιτόπια έρευνα</u>	77
<u>Υπέρνομη ρύθμιση</u>	82
<u>Το μη γνωρίσιμο, το γνωρίσιμο και το γνωστό</u>	84

<u>Τα πάντα μυστήριο και θαύμα</u>	89
<u>Καιρός καταιγίδων</u>	92
<u>Η καθαρή επιστήμη της ρυπαρότητας</u>	95
<u>Σχέσεις ειδώλων και μοναχικότητα</u>	99
<u>Η τρικυμία</u>	102
<u>Ομηρική συνάντηση</u>	108
<u>Σκηνή για «θεία» κωμωδία</u>	112
<u>Αυτογνωσία, κοινωνία και θεία Χάρिता</u>	120
<u>Σαν μυθική ανταύγεια το ξύπνημα</u>	132
<u>Τυφλοί ενόπιον της σημασίας των γεγονότων</u>	133
<u>Επιστροφή στην πρωτεύουσα</u>	138
<u>Παράλληλοι κόσμοι και γέφυρες</u>	142
<u>Μερικές από τις κρίσεις για προηγούμενα έργα του Ζήση Οικονόμου</u>	153

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Αυτό το έως τώρα αδημοσίευτο κείμενο, έχει γραφεί τρία χρόνια μετά το «Ημερολόγιο ενός Ζώου», το οποίο γράφτηκε το 1934 και δημοσιεύτηκε το 1938.

Το σκηνικό του «Ημερολόγιου της ερημιάς και της σιωπής» αποτελεί μικρή παραλλαγή του πραγματικού, για να προφυλαχθεί το ερημόνησο από τυχόν «ειρηνικούς» και άλλους επιδρομείς, αλλά μάταια, επειδή ο πόλεμος και ο μεταπολεμικός τουρισμός στην Ελλάδα, διεθνής και εθνικός, λεηλάτησε και αυτή την περιοχή, απ' όλες τις απόψεις.

Στο Ημερολόγιο έχουν καταγραφεί μόνο ορισμένα, σχετικά με τον κόσμο και τον άνθρωπο. Εντούτοις ο απεριόριστος ρεαλισμός του συγγραφέα δεν αποφεύγει να πλησιάσει παράγοντες και πολυεπίπεδα συμβαίνοντα, παρ' ότι καθιστούν το κείμενο δύσκολο και ίσως αλλόκοτο, αλλά σαφές, καθαρό και λογοτεχνικά γραμμένο.

Σε όσους στίχους ανάμεσα στο κείμενο δεν αναφέρεται ημερομηνία, έχουν παρθεί από προηγούμενες δημοσιεύσεις του ίδιου, έως τότε όπου γράφτηκε αυτό το βιβλίο.

Υπάρχουν αδημοσίευτα και άλλα Ημερολόγια, από μεταγενέστερα γεγονότα.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Έχουν περάσει τέσσερις μέρες ταξιδεύοντας μόνος με πλοιάριο, από νησί σε νησί των βορείων Σποράδων.

Μέρες με ελαφρό αεράκι, που εναλλάσσεται με νυχτερινή γαλήνη στη θάλασσα, στο αίσθημα, στο νου, και χαλάρωση στο σώμα, σαν να μην υπάρχει ο κυβερνήτης του σκάφους. Σα να ήταν το πλοιάριο αυτοκατευθυνόμενο και αυθόρμητο εκ τυχαίας συναρμογής, μηχανή χωρίς ψυχή και πνεύμα, προς αγαλλίασιν των μηχανιστών και των αιτιοκρατών παχυλής ύλης και αχαλίνωτου μηδενισμού των «ευζωϊστών» αυτής της περιόδου, αντίστοιχης άλλων εποχών φαντασμικής «πνευματοκρατίας».

Πλησιάζει τώρα προς το μικρό, ακατοίκητο νησί του προορισμού του, και τον υποδέχονται με χαρούμενες κραυγές οι γλάροι.

Και άλλες φορές έχει εγκαταλείψει προσωρινά την κοινωνία, έχοντας πάντα υπόψη ότι μπορεί η κοινωνία να εξακολουθεί να δρα από εντός του, μαζί με άλλα πολυεπίπεδα.

Αλλά γιατί συμβαίνει η έλξη του προς αυτό το ερημόνησο;

Παίρνει μολύβι και χαρτί, γράφοντας αυτούς τους στίχους:

Ζούσαμε πόσους αιώνες μαζί;
ζευγάρι κύκνων που χρόνο δεν γνώριζε
άρωμα τρυφερότητας ανθών δίχως χειμώνα.
Την αρχική μας αγάπη, ποια σφήνα την χώρισε;

Τώρα έχει αφιχθεί.

Πριν βγει στη στεριά, χαϊδεύει με το βλέμμα το ερημόνησο. Αισθάνεται ότι αυτό πρόκειται να του πει μερικά από τα μυστικά της ερημιάς και της σιωπής του.

Κρατώντας το σκοινί της βάρκας, πηδάει έξω και τη δένει σε βράχο προσωρινά, για να την ανελκύσει με τον παραδοσιακό ανελκυστήρα.

Προχωρεί λίγα βήματα και ασπάζεται τον πρώτο μικρό θάμνο που συναντά.

Χαϊδεύει το αρωματικό φυτό και αισθάνεται ότι εγγίζει την εγκόσμια, πολύ απομακρυσμένη κλωστή αγάπης ακοσμικής.

Λίγες στιγμές εμπνεύσεων δίχως τις αποδείξεις, μπορεί να φαίνονται φαντασιώσεως αναθυμιάσεις, αλλά μπορεί να αποδειχθούν αλήθειες και πραγματικότητες μετά από πολυχρόνιες έρευνες ή και μετά από αιώνες σκοταδισμού και τρομοκρατίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Αυτό το νησάκι άγριας ομορφιάς, για πρώτη φορά το επισκέπτεται.

Έχει ανασύρει στη στεριά τη βάρκα με ισχυρό παραδοσιακό ανελκυστήρα, για να μην την καταστρέψουν τα κύματα του Αιγαίου σε μέρες τρικυμίας.

Τελειώνει το φθινόπωρο.

Τώρα προχωράει προς τα ενδότερα και αντικρίζει σπηλαιώδες πέτρωμα, μυθικό, άνετο, πολύ ωραίο δώμα με θέα προς τη θάλασσα και προς όμορφα μικρά υψώματα, στολισμένα με αραιούς, πολύχρωμους θάμνους και λίγα μονάζοντα δέντρα, συντροφιά ψυχής και απόλαυση οράσεως, ύστερα από των πόλεων τα ερημικά πλήθη σε κοινωνίες ακοινωνήτες, νεοβαρβαρικές.

Η φιλική του διάθεση προς όλα, έμβια και άζωα, είναι η γέφυρα της επικοινωνίας των συμβιωτών, παρ' όλη την απόσταση κλίμακας μορφών ζωής και ύλης.

Λίγο πιο πέρα από το σπηλαιοειδές, αναβλύζει βρυσούλα μέσα από τη ρίζα μεγάλου βράχου, ως από άλλου κόσμου δίαυλο, για μηνύματα και ίσως, παρουσίες.

Όντα και κόσμοι τους, δεν είναι μόνο τα ορατά ή τα «συμφέροντα».

Βρύα και διάφορα μικρά φυτά, ενδιαιτώνται σε ρυάκι λίγων μέτρων, απ' όπου ένα ζευγάρι περιστέρια απομακρύνεται ήσυχα, έχοντας ικανοποιήσει τη δίψα του.

Αυτό το ακατοίκητο από ανθρώπους νησί, το κατοικούν μικροζωές, απαραίτητες ως κρίκοι στη βιωτική αλυσίδα, παρ' ότι απ' έξω μια τέτοια συνοχή δεν φαίνεται. Αυτές οι μικροζωές, φυτικές, ζωικές και άλλες, είναι τυχερές επειδή είναι στη διάθεσή τους η εξ ουρανού ζωτική ενέργεια και η ολοκάθαρη θάλασσα, χωρίς τα πυκνά πλήθη, που απορροφούν αμέσως τα πάντα, σπαταλώντας την ενέργεια για να κάνουν τον εαυτό τους και άλλους, δυστυχείς, νοσηρούς και επιθετικούς.

Ο καθαρός αέρας του Αιγαίου αυτή την ώρα φυσάει απαλά, χαϊδεύοντας τη θάλασσα, το νησί και ό,τι ζωντανό σ' αυτό.

Μπαίνει τώρα στο σπηλαιώδες ευήλιο, ευάερο κοίλωμα του πετρώματος, σαν νοσταλγός που επιστρέφει σε πρωταρχική πατρίδα.

Περιφέρει το βλέμμα του γύρω και βλέπει πέτρινο λύχνο λαδιού, που φώτιζε, ποιος ξέρει τότε και ποια ψυχή ερημίτη.

Δονήσεις και ακτινοβολία εκπορεύονται ακόμα από τα γύρω, από τότε που είχαν εμποτίσει το ενδιαίτημα.

Όλα περιέχουν όλα και τον σύμπαντα κόσμο και το Άδηλο, σε κλίμακες και ακτίνες δημιουργίας, καθοδικής και ανοδικής.

Ίσως εκείνος ο ερημίτης να ήταν ανοιχτός προς τη σιωπηλή απεραντοσύνη, κι εντούτοις προσγειωμένος, έντιμος προς τον εαυτό του επιτρεπής προς αυταπάτες, έχοντας όπως σχεδόν όλοι, τις κοινωνίες και άλλα εντός, εξωγήινα και υπεραστρικά, χωρίς τη λειτουργία της επίγνωσης. Ίσως να αναδύονταν οράματα και φαντασιώσεις της μοναξιάς, της ταλαιπωρίας και των στερήσεων ως ερεθιστικά, μετά τη χαλάρωση την εκ του περιορισμού στο ελάχιστο των έξω κινήσεων και των έξω σχέσεων. Ίσως, φεύγοντας να γλυτώσει από τις έξω τρικυμίες του βίου, να παγιδεύτηκε στις εντός του ψυχολογικές παγίδες και ναρκοπέδια, όπως συμβαίνει σε καθέναν, όταν δεν προσέχουμε στα έξω και στα εντός ως ενιαίο και ανακυκλούμενο σύνολο.

Παγιδεύεσαι στη δεύτερη
την πρώτη στιγμή αν δεν προσέξεις.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ

Σήμερα φυσάει νότιος άνεμος. Η θάλασσα δεν έχει ακόμα κρυώσει πολύ.

Κάθεται σε παράκτιο βράχο. Πλάι του μικρή, απάνεμη έκταση χαλικιών. Κορμός δέντρου, κατεργασμένος από τα κύματα, την αρμύρα και τους ανέμους, έχει σφηνωθεί ανάμεσα σε δυο βράχους. Η θάλασσα γαλήνια πίσω από αυτό το μικρό ακρωτήριο.

Αυτά τα ερημόνησα είναι περάσματα και κατοικίες ψαριών από τον Εύξεινο Πόντιο, όπως και περάσματα ρευμάτων ισχυρότερων.

Είναι περίεργος κι έντονα προσεκτικός, σα να βλέπει για πρώτη φορά τον κόσμο, σαν νήπιο.

Απροσδιοριστία και ρευστότητα που είναι η ουσία του κόσμου, δεν ευκολύνει αυτό που ονομάζουν υποκείμενο και αντικείμενο, θεατή και θεώμενο, επειδή ο πλανήτης Γη και ο άνθρωπος βρίσκονται μακριά απ'όλη την Αυτοαιτία, κι επομένως διέπονται από σκληρούς και απαλούς νόμους αιτιότητας και μηχανιστικότητας υλών, ενεργειών και όντων σε ημιανεξάρτητα υποσύνολα.

Εντούτοις στον άνθρωπο και άλλα όντα, υπάρχουν δυνατότητες υπερβάσεως, δια της κατανόησης αυτού που συμβαίνει εντός τους κι έξω τους και δια της θείας Χάριτος άνωθεν βοήθειας, εάν εκ βαθέων χρειάζεται, πέρα από λέξεις και σκέψεις εγωκεντρισμών.

Σχισματικότητα και τα εκατέρωθεν ψυχιστικά, κοινωνικά και άλλα κομματιάσματα, παγιδεύουν αίσθημα και το νου στο βασανιστικό παιχνίδι υποκειμένου - αντικειμένου, θεατή και θεώμενου, σα να μην συνέβαινε αλληλεπενέργεια θετική, αρνητική, αμφίτροπη, πολύτροπη, και σα να μην επενεργεί και το ακοσμικό και απροσμέτρητο, προς το οποίο καμιά κοσμική επενέργεια δεν επενεργεί.

Τώρα βλέπει τη θάλασσα της ρευστότητας που μοιάζει με περιεχόμενα της συνείδησης και είναι ψευτοσυνείδηση ως κρυφό μνημονικό αιώνων και φανερό μνημονικό εκ του παρόντος βίου μαζί ό,τι καταπιέζουμε ή δεν προσέχουμε για να κατανοήσουμε αισθαντικά.

Παρατηρεί τα επιτόπια μικρά ψαράκια να εξέρχονται από τις κρύφτες τους γύρω από ύφαλους βράχους, τώρα με τον χλιαρό νοτιά και το απάνεμο ακρωτήριο.

Μια πολύ περίεργη σαύρα, ξεναρκωμένη από τη λιακάδα, τον πλησιάζει, ανταποδίδοντας το φιλικό του αίσθημα.

Εμφανίζεται κοπάδι παιχνιδιάρικα δελφίνια και πέφτει αμέσως στη θάλασσα, κολυμβώντας προς αυτά.

Τα δελφίνια τον πλησιάζουν καθώς κι αυτός κάνει βουτιές, αισθανόμενος σαν να ήταν δελφίνι. Και τα δελφίνια ίσως να αισθάνονται σαν άνθρωποι αυτές τις στιγμές της εγκάρδιας συναντήσεως.

Τα δελφίνια κατόπιν απομακρύνονται, αλλά πλησιάζει μικρή θαλάσσια χελώνα. Αυτός της προσφέρει κομμάτι πίττα από το πρόγευμά του και απλώνει το χέρι μέσα στο νερό. Η χελωνίτσα πλησιάζει πιο πολύ και τρώει την πίττα από το απλωμένο φιλικό χέρι. Κατόπιν της χαϊδεύει το κεφάλι.

Όλα είναι θαύμα. Και η καθημερινότητα είναι αξιοθαύμαστη, ακόμα και ως κακία και παρεξήγηση. Θαύμα τα διάφορα επίπεδα. Τέλειες στο είδος και στο επίπεδό τους καθεμιά, οι ταλαντευόμενες ιεραρχίες όντων, υλών και ενεργειών της αλληλοστήριξης, όλα στηριζόμενα, τρεφόμενα και αγαπόμενα από το ακοσμικό και απροσμέτρητο Άδηλο αποφαικότητας πέρα από λέξεις και σκέψεις και σύμβολα.

Τώρα θαλασσαετός περίπταται. Η φωλιά του είναι στον πιο κρημνώδη βράχο.

Η χλιαρή ατμόσφαιρα του νοτιά, χαρίζει στους θάμνους υγρασία και αρωματίζονται τα γύρω, από θυμάρι και ρίγανη και άλλα θαμνοειδή αρωματικά.

Εδώ δεν είναι ζούγκλα, ούτε παγωμένη βόρεια γη, ούτε ακοινώνητη κοινωνία ανθρωποθηρίων δολιότερων, αχόρταγων όσα κι αν κερδίσουν, αρπάξουν, κατέχουν, πάντα αγωνιώδη και καταθλιπτικά από μειονεξία ουδέποτε υπεραναπληρούμενη δια της πονηρής σκέψεως και των δράσεών της, πραγματοποιώντας τη μανία της, εναντίον κόσμου και φορέων της.

Ούτε πλήξη, ανία, μόνωση και παγερή μοναξιά, ούτε ψυχολογική φυγή παντοειδής, από ανομολόγητη κρυφή και φανερή απελπισία εξ ελπίδων, που αναζητεί παρηγορίες για χειροτέρευση. Εδώ λειτουργεί βιολογική ανάγκη, εγρήγορση και μοναχικότητα με τα πάντα επικοινωνούσα.

Η ανθρώπινη αγάπη είναι και κοσμική και ακοσμική, γι' αυτό ανοιχτή και προς ό,τι πληγώνει. Ο κουφός προς το θόρυβο, είναι κουφός και προς την αιθέρια μουσική. Ο τυφλός προς εαυτόν, είναι τυφλός και αναίσθητος προς άλλους και προς τον κόσμο και προς τα πέραν του κόσμου, όσο και αν γνωρίζει η σκέψη του και η λογιστική της, πάντα νεκρόμορφη και νεκροποιός.

Όλα είναι θαύμα. Δεν το χρειάζεται το θαύμα ο θαυμάζων τα πάντα.

Το θαύμα ως κάτι ιδιαίτερο, χωριστό και έκτακτο, συνήθως είναι είδος τρομοκρατίας και εκμεταλλεύσεως από τον εγωκεντρισμό, προσωπικό και ομαδικό. Γι' αυτό τόσο σπάνια συμβαίνει εκ μέρους των θαυμαζόντων παν υπάρχουν.

Η ΤΡΙΤΗ ΜΕΡΑ

Σήμερα βρήκε σπηλαιώδες κοίλωμα, μακριά από το πρώτο.

Στον περίγυρο αυτού του σπήλαιου, είναι σκορπισμένα ανθρώπινα οστά, ημικαλυμμένα με χώμα παρασυρμένο από ραγδαίες βροχές.

Σε προηγούμενη επίσκεψή του σε αυτή την περιοχή, ψαράδες του είχαν πει ότι ορισμένα από αυτά τα νησιά, είναι γεμάτα με διάφορα κόκαλα, και ότι πλοία από άλλα μέρη, έρχονται και τα μαζεύουν για βιομηχανική χρήση, ή και για να μην υπάρχουν ίχνη δολοφόνων και αρχιδολοφόνων και βασανιστών.

Εδώ τριγύρω έχει βρει, επίσης, πλάκες σαν σελίδες, με χαραγμένα γράμματα στην ελληνική γλώσσα, τα οποία φανατικοί αλλόθρησκοι ή διαφωνούντες ομόθρησκοι ή άλλοτε πειρατές του Αιγαίου ανά τους αιώνες και άλλοι πολυεθνείς επιδρομείς δοκίμαζαν να τα σβήσουν εντελώς.

Ακόμα και σε ερημόνησα υπάρχουν ίχνη αγιοσύνης και βαρβαρότητας.

Μετά από πολύωρη φροντίδα, διαβάζει περίπου τα εξής λιγοστά:

Επί Θεόν μόνο πεποιθήτε
ουχί της φαντασμαγορίας τον θεόν
και θεόν του Καίσαρα ή θεόν ιερατείου.
Εκ του εν ζωή θανάτου, η δευτέρα γέννησις.
Κάθαρσις εν πνεύματι αγίω.
Γαλήνευσον σκέψιν αλητικήν
Ζωή άνευ συγκρούσεων, εν ειρήνη και αθωότητι.
Νους εγκοσμίως νηπιάζων.
Εμπιστοσύνη και άνευ θαυμάτων.

Και πράγματι, όσο και αν το θαύμα είναι χρήσιμο σε σπάνιες περιπτώσεις, αποτελεί ένδειξη ελλείψεως εμπιστοσύνης, που είναι η πίστις προς τα υπερανθρώπινα και θεία, εκ μέρους ψευδοθρησκών, βυθισμένων εντελώς στη συνθήκευση και στη μηχανιστικότητα.

Αντίστοιχα μπορεί να ειπωθούν και για την μηχανιστική επιστήμη του καιρού μας, που θριαμβεύει σε περιοχή του σύμπαντος πολύ μακρινή σε σχέση προς την Πρωταρχικότητα, περιοχή όπου η μηχανιστικότητα είναι έκδηλη και εύκολα αποδείξιμη, ενώ η σχετική αυτονομία και η ελευθερία λανθάνει συνήθως, εκδηλούμενη μόνον ως εισόρμηση από άλλες διαστάσεις ή ως παραφυσικά φαινόμενα κι αυτά παρανοούμενα από ερασιτέχνες κι επαγγελματίες παραφυσικούς και παραψυχολόγους, συγχέοντάς τα προς την υπερφυσικότητα, το Απροσμέτρητο και την Υπερνομία.

Το παρασυνειδητό και το υποσυνειδητό, περιέχει ημίκρυφες μνήμες του παρόντος βίου και μερικών γενεών του ίδιου κλάδου. Το ασυνείδητο περιέχει την γήινη ανθρωπότητα. Αλλά το Υπερσυνείδητο περιέχει τον σύμπαντα κόσμο ως κοσμογραφία του μακρινού, εξωγήινου και του υπεραστρικού παρελθόντος.

Η συνταύτιση προς την ομαδική συνείδηση της ανθρωπότητας ως ομαδικής «ψυχής», έχει παγιδεύσει πολλούς ερευνητές ή ενδοσκόπους, επειδή εκεί εδρεύουν παραφυσικές και παραψυχολογικές δυνάμεις και δεδομένα, τα οποία ο αφελής συνταυτισμένος και μανιώδης για δύναμη και εξουσία μειονεκτικός, αλαζονεύεται ακόμα περισσότερο, ιδιοποιούμενος ένα μικρό μέρος αυτών των δυνάμεων ή ενεργειών.

Έτσι, παρασταίνουν στον εαυτό τους και σε άλλους, τους «φωτισμένους» και τους δυναμικούς, «λεύτερους» ανθρωποϋπεράνθρωπους και ημίθεους, ενώ είναι οι αιχμάλωτοι λευκής και μαύρης κάπως θαυματοποιού μαγείας ή και θεραπευτικής ικανότητας, όχι δικής τους, αλλά της κλεμμένης ενέργειας, αντίστοιχης με την κλεμμένη από τη φύση ηλεκτρική ενέργεια δια των γεννητριών και άλλων διαύλων.

Τέτοιοι δυστυχέστατοι «ευτυχείς», φαντάζομαι ότι δεν χρειάζονται πλέον την πεζή παρατηρητικότητα στις καθημερινές και άλλες σχέσεις, οπότε καταντούν δυναμικοί ανόητοι, πολύ προχωρημένοι στο «πνεύμα».

Επιπλέον βλάπτεται η λειτουργία του ευεργετικού ύπνου και μοιάζουν με βρυκολακοειδείς βαθμοφόρους κρυπτικών εταιρειών και στοών «πολυμάθειας», ενώ δεν γνωρίζουν στοιχειώδη περί της αυταπάτης, απ' όπου και εξαπατούν άλλους με αποδείξεις δια της ιδιοποιημένης, κοινώς κλεμμένης και μάλιστα ρυπαρής ενέργειας, ενώ, όπως και σε ανθρώπους της καθημερινότητας, το μεγαλύτερο μέρος του εγκέφαλου παραμένει άγραφο, ασυνθήκευτο, αθώο, αχρησιμοποίητο, όπως και άλλων επιπέδων και κλάδων ικανότητες και ταλέντα.

Σε αντίστοιχες παγιδεύσεις αιχμαλωτίζονται και επιστήμονες προσκολλημένοι μανιωδώς στη μηχανιστική όψη της ζωής και της υλικότητας ως ενέργειας, δίχως να έχουν, έστω και τυπικά υπόψη τους, βαθμίδες και κλίμακες.

Για τους θρησκευτικούς, τους κουλτουρικούς, τους οικονομικούς, τους πολιτικούς και τους αστυνομοστρατιωτικούς και άλλους εξ αυτών παράγοντες, ισχύει παρόμοια σύγχυση, φοβία και επιθετικότητα.

Λιγостоί παγιδεύονται σε «ανωτερότητες» του «υπερεαυτού», που είναι τα περιεχόμενα της «συνείδησης» απώτατου παρελθόντος του σύμπαντος κόσμου.

Μην πεποιίητε επί υιού ανθρώπων, ος ουκ έστι σωτηρία, λέει κάποιο τραγούδι εκκλησιαστικό.

Ελάχιστοι, συνήθως ανώνυμοι ανά τους αιώνες και σήμερα, βοηθούν, αφού πρώτα βοηθήσουν τον εαυτό τους δια της κατανόησης, ίσως επιρρεπείς προς τη Θεία Χάρη, χωρίς την οποία, κανένας δεν μπορεί να πάει πιο πέρα.

Αλλά η αυταπάτη και η εξ αυτής απάτη, φαντάζεται σατανοπρεπώς, ότι έχει και τη Θεία Χάρη, σε εκλογικευμένα «θρησκευτικά» παραληρήματα.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΡΑ

Μετά την εγκατάστασή του κι έχοντας τακτοποιήσει τα λίγα χρειώδη του, άρχισε ήδη να ερευνά τα γύρω του και τα πιο πέρα του μικρού ερημόνησου.

Αλλά τι θα μπορούσε να ενδιαφέρει έναν άνθρωπο, πάνω σε βραχώδες ερημονήσι; Άλλοι θα έπλητταν αμέσως και θα κατέχονταν από φόβο της απομόνωσης και της παντελούς αδυναμίας, εκτεθειμένοι παντειοτρόπως πάνω σε αυτό το νησάκι εν μέσω πελάγους και ουρανού. Όμως αυτός αισθάνεται σαν στο σπίτι του εδώ, με τις τόσες του σχέσεις, ορατές και αόρατες, σχέσεις πραγματικότητας, όχι φαντασιώσεων και προβολών της σκέψης.

Απεριόριστα ρεαλιστής και ανοιχτός προς όλα εδώ, δεν τον συγκινούν οι αφηρημένες γνώσεις και διαλεκτικές, όσο κι αν είναι σωστές, γνώσεις περί του πλανήτη Γη, περί ανθρώπου, σύμπαντος, Θεού ή ό,τι άλλου και περί κοινωνιών, πολιτικής και περί συνεχείας της πολιτικής ως οικονομία και τεχνική εκμεταλλεύσεων, διωγμών και πολέμων, ως ερεθισμοί και μαστιγώσεις ημιθανών για να φαίνεται ότι ακόμα αισθάνονται, νοούν και ζουν, αλλά εξευτελίζοντας, βασανίζοντας και δολοφονώντας αλλήλους στο όνομα της πατρίδος, της θρησκείας, του πολιτισμού, της φυλής ή του πανανθρώπινου μέλλοντος, ως δολώματα εκ δαιμόνων για δαιμονισμένους και «ορθοφρονούντες».

Έχει αρχίσει από τα πιο κοντινά φανερά και κρυφά των συγκεκριμένων που υπάρχουν σε αυτό το νησί, όπου η αισθαντική αντίληψη προσέχει οριζόντια, κάθετα και πέρα από αυτά τα δυο.

Και ιδίως, τι περιέχει αυτός, και ποια η δομή και η λειτουργία της σκέψης ολικά και της σκέψης του συγκεκριμένα.

Αφού δια των όποιων βαθμίδων αισθητηρίου και εξ αυτού των δεδομένων μαζί με τα προϋπάρχοντα δεδομένα της ψυχοσωματικότητας και δια του λεύτερου νου, ή του συνθηκευμένου του νου, ο άνθρωπος αισθάνεται, νοεί, αντιλαμβάνεται, δρα ή απέχει σωστά ή λαθεμένα ή ανάμικτα.

Αυτός θέτει και τον εαυτό του επί τάπητος, παρατηρώντας καθαρά τα γύρω.

Τέτοια συμπεριφορά αποτελεί ανομολόγητο ή ομολογούμενο σκάνδαλο, επειδή πάντες συμπεριφέρονται από μειονεξία και αλαζονεία, σαν να γνώριζαν και να ήταν ικανοί για τα πάντα, όπως οι δικτάτορες και άλλοι, δια της κλεμμένης λαϊκής και φυσικής δυνάμεως. Αφού όλοι «ξέρουμε», γιατί να μαθαίνουμε, και ιδίως αφού κατορθώνουμε να κλέβουμε νόμιμα και άνομα;

Τώρα παρατηρεί τα λίγα φυτά, τους αραιούς αρωματικούς θάμνους και τα λίγα μονήρη δέντρα, με τις σφηνωμένες ρίζες ανάμεσα στις σχισμές βράχων και σε ελάχιστο χώμα. Ρίζες νοημονέστατα ελίσσόμενες προς όπου λίγη υγρασία και τροφή, ρίζες στηρίγματος, ρίζες διεισδύσεως, ρίζες αναζητήσεως και ρίζες διατροφής, προς ουρανούς από όπου αστροφυσική και αιθερική σχέση των φυτών προς τον σύμπαντα κόσμο τρισεκατομμυρίων βιοσφαιρών παντός είδους και κλίμακας.

Όπως και σε όλα τα έμβια και τα άζωα, του σεξουαλικού σύμπαντος στο οποίο ανήκει και η Γη, ως ημιανεξάρτητο υποσύνολο, εντός των αναρίθμητων άλλων, έτσι και στα φυτά λειτουργεί θετικότητα, αρνητικότητα, ή ενεργητικότητα και παθητικότητα, όπως και τάση για εξισορρόπηση.

Ενυπάρχει και σε αυτά το σχέδιο και η ουσία εκ του πρωταρχικού αντρώγου σε φυτική κλίμακα, όχι μόνο για ανταγωνισμούς, αλλά ιδίως και για αλληλοσυμπλήρωση και τάση εξισορροπήσεως, ώστε η Διαστολή ως Εκδήλωση, να επιστρέφει στη Συστολή, από όπου ξανά διαστέλλεται, κορυφούμενα στον Ανθό, για να συμπτύσσεται ξανά στο Σπόρο.

Τα πάντα σε τέτοιο Σύμπαν, παρομοίως κινούνται δια του νόμου των τριών και των οκτώ.

Βαρύτητα προς τις ρίζες, Αντιβαρύτητα με την κυκλοφορία του δημιουργημένου χυμού μυστηριώδους ανυψωτικής αντλίας και σε πολύ ψηλά δέντρα.

Τα φυτά είναι συνδημιουργοί του κοσμοποιούμενου Θεού, με απαλότητα, και είναι κρίκος γήινων και ουράνιων όντων, όντα κι αυτά πολύ ζωντανά και υπερευαίσθητα, προς όλα και μεταξύ τους.

Δίχως τα φυτά και τα μικρόβια, δεν θα μπορούσε να υπάρχουν ζώα, άνθρωποι και άλλα όντα ορατά και αόρατα στον πλανήτη.

Μόνη της η Βαρύτητα καταλήγει σε πυκνότατο Στίγμα. Και μόνη της η Αντιβαρύτητα, εξατμίζεται στον άπειρο χώρο.

Η Ποίηση του Άνθους συμβολίζει το επιστημονικό, θρησκευτικό, κουλτουρικό, καλλιτεχνικό, αυθόρμητα σοφό πνεύμα, ως έμπρακτα μυστηριακό Ένα της Εξισορροπήσεως μεταξύ δυνάμεων δημιουργίας και καταστροφής. Ένα διαφόρων διαστάσεων και κλιμάκων, παρ' ότι από Ένα της κοσμικότητας εκ του Ενός του Άδηλου, ως η πρωταρχική Διττότητα, από όπου το Κοσμικό Δύο, Τρία και Πολλά.

Όσες κι αν έχει γνώσεις και τεχνολογίες ο άνθρωπος αποτελούν μέρος της Άγνοιας και της Αδυναμίας. Τα σύμπαντα είναι σχεδόν κάτι τιποτένιο, ενώπιον του απροσμέτρητου Άδηλου ή ακοσμικού Θεού της Αγάπης.

Εάν αυτό είναι πραγματικότητα, είναι απεριγράπτες των διαφόρων υλιστών και των διαφόρων ιδεαλιστών, διαλεκτικών και ασκητών, οι βεβαιότητες - αυταπάτες.

Παν γνωστό και γνωρίσιμο άγνωστο είναι παρελθόν νεκρών υλικών μνήμης.

Όσοι βασίζονται μόνο σε αυτά, είναι προκατειλημμένοι, παρ' ότι μπορεί να διαθέτουν αποδείξεις, αλλά εντός των πλαισίων που αυτοί θέτουν, ερήμην του αγνώστου που είναι Μη Γνωρίσιμο. Έτσι, επιμελώς τυφλώνονται ενώπιον παραγόντων από άλλες πραγματικότητες και αλήθειες, που ψυχολογικά ή όπως αλλιώς, δεν συμφέρουν.

Άλλωστε, πολύ συχνά ανακαλύπτουμε, αυτά που ήδη προ πολλού έχουν ανακαλυφθεί ή που κατά κάποιον τρόπο, έχουμε κρύψει, ως κρυπτομνήμονες.

Κάθε εποχής ή περιόδου οι έρευνες, γνώσεις και δραστηριότητες, στρέφονται προς ορισμένη κατεύθυνση, αγνοώντας τα ήδη γνωστά, και μάλιστα, απευθείας, δίχως πειράματα και εργαλεία επιστημονικής ακρίβειας και μαθηματικής δομής.

Η σημερινή έκρηξη γνώσεων και πληροφοριών, ως διασπασμένες δυναμικές υποειδικεύσεις επί υποειδικεύσεων για τεχνικές και τεχνήματα σε τεχνοκοινωνίες, έχουν φορείς και δράστες που παραμένουν συνθηκευμένοι και αγνοούντες εαυτόν, και γι' αυτό επικίνδυνοι μειονεκτικοί αλαζόνες δουλοπρεπείς προς εξουσιαστές κοινωνιών.

Εάν οι επιστήμονες, δεν χρειάζονται αυτή την κατάσταση, τώρα είναι υποχρεωμένοι να επιστρέψουν στη φιλοσοφική ενότητα δίχως τον σχολαστικισμό της, την απομόνωσή της και την ψευδοαταραξία της, έχοντας πάντα υπόψη, ότι η ζωή και το Γίγνεσθαι του παντός, διασπά και διαλύει όλες τις ενότητες τις κατασκευασμένες από τη σκέψη δίχως την ενόραση.

Των φυτών η ψυχοβιοαστροενεργητικότητα σε σχέση προς το χώμα, τη ρίζα, τον κορμό, τους κλάδους, τα φύλλα, την ατμόσφαιρα, την ψυχρόσφαιρα, τον ουρανό και τους ουρανούς διαφόρων διαστάσεων και κόσμων, αποτελεί τη Συνέχεια του Ασυνεχούς.

Κάθε είδος φυτού, αντιπροσωπεύει επί της Γης κάποιον από τους αναρίθμητους υλοχημικούς και αιθερικούς πλανήτες. Για παράδειγμα, το ναρκοποιό φυτό αντιπροσωπεύει πλανήτη όπου τα όντα βρίσκονται σε κατάσταση βίου ναρκώσεων, όπως άλλα φυτά και καρποί βοηθούν για την κάθαρση τοξινών και ως αντίδοτα δηλητηριάσεων. Και μερικοί άλλοι καρποί και φύλλα, εκπέμπουν δονήσεις που βοηθούν να είναι ο εγκέφαλος ή άλλα όργανα ευλείτουργα, με ανεμπόδιστη κυκλοφορία της ζωτικής ενέργειας.

Η ίδια τροφή έχει διαφορετικό αποτέλεσμα από άνθρωπο σε άνθρωπο και στον ίδιο άνθρωπο σε διαφορετική διάθεση, κατάσταση, κλίμα, ηλικία και άλλα, ιδίως και σε σχέση με την ποιότητα του αέρα που αναπνέουμε και σε σχέση προς τις αστρικές φάσεις. Στενοχώρια, κακές σκέψεις, εικόνες, λέξεις και συγκρούσεις, αλλοιώνουν τη χημεία του σώματος, εκμηδενίζοντας την επενέργεια υγιεινών φαγητών, καθαρού αέρα και άλλων καλών, διαψεύδοντας διαγνώσεις και ισοπεδωτικές θεραπείες.

Η ποιότητα φυτών και καρπών, εξαρτάται από την ποιότητα της ατμόσφαιρας, όπως και από την ποιότητα και υγεία του εδάφους, από όπου αντλούν τα φυτά, και δια των φυτών τρέφονται τα ζώα και οι άνθρωποι. Αλλά η ψευτοϊατρική τα ισοπεδώνει όλα.

Το φυτό διαθέτει και άλλο σώμα, ορατό από διορατικούς. Το ξύλο αποτελεί τη σκιά του φωτός εκ του οποίου έχει συντεθεί το αιθερικό του σώμα, εκ φωτός άλλης διαστάσεως. Δεν υπάρχει κάτι στους κόσμους και στις βιόσφαιρες που να μην είναι θαύμα εκ θαυμάτων, όσο κι αν μπορεί να γνωστούν σε αναλύσεις τα συστατικά του, όσο κι αν από υπάρχοντα υλικά ή ενέργειες θα μπορούσε να δημιουργήσουμε πανομοιότυπα ή παραλλαγές ή μεταλλάξεις ή κάτι νέο, αλλά με προϋπάρχοντα εκ των νόμων Υπερνομίας αδημιούργητης, θεϊκής.

Έχει βρει πλάκα με χαραγμένα γεωμετρικά σύμβολα περί του σύμπαντος, γνώση απαγορευμένη εκείνη την εποχή. Αλλά γιατί;

Απαγορεύοντα ή αγνοούντα τα επικίνδυνα για αναρριχημένους, αναρριχόμενους και υπό αναρρίχησην.

Άλλωστε υπάρχουν άνθρωποι τόσο διαφορετικής προελεύσεως, καταστάσεως κι επίκτητων όσο απέχουν μεταξύ τους ορυκτά, φυτά, ζώα, άνθρωποι, δαίμονες, άγγελοι.

Υπεράνθρωπες αγαθοποιές οντότητες σπάνια ενσαρκώνονται στη Γη.

Πολλοί άνθρωποι της Γης, ανήκουν ψυχοφυσικά στη Σελήνη, όπου επικρατεί σκληρότερη αιτιότητα και μηχανιστικότητα.

Έτσι, σε όλους τους τομείς, εργάζονται κι εκδηλώνονται διαφόρων ποιότητων άνθρωποι, οι οποίοι αντιλαμβάνονται, αισθάνονται και δρουν ή απέχουν αντίστοιχα προς την βαθμίδα ποιότητάς τους, οι περισσότεροι ανυποψίαστοι περί αυτού του γεγονότος και δεν δέχονται ούτε σε λεκτικό επίπεδο τέτοιες διαφορές.

Από αυτό το γεγονός, υπάρχουν τόσες ποιότητες κι επίπεδα επιστήμης, κουλτούρας, θρησκείας, τέχνης ή ό,τι άλλου, όσες ποιότητες κι επίπεδα όντων.

Προσωπικοί και ομαδικοί εγωκεντρισμοί, μαζί με οικονομικά, επαγγελματικά, ιδρυματικά, κρατικά, βιομηχανικά και άλλα συμφέροντα κατοχυρωμένα, όσο κι αν αποδείχνονται βλαβερά και στους ίδιους τους οχυρωμένους και συντεχνιακούς, απαγορεύουν, απωθούν ή αγνοούν αλήθειες και πραγματικότητες που δεν είναι εκμεταλλεύσιμες από κατεστημένα και αντικατεστημένα, εκτός αν παραχαραχθούν, πλαστογραφηθούν, μεταπρατιστούν.

Για παράδειγμα μπορεί να αναφερθεί η γεωργική καλλιέργεια και η ιατρική.

Η ποιότητα του εδάφους εκ φυσικών επεξεργασιών, έχει πολύ μεγάλη σημασία για την ποιότητα φυτών και καρπών, από όπου εξαρτάται και η σωματική ποιότητα και υγεία των φυτών, ζώων και ανθρώπων.

Και όλα αυτά εξαρτώνται από την εργασία των μικροοργανισμών ή μικροβίων και ιών, μαζί με το κλίμα, τις αστρικές φάσεις, την ψυχοσφαίρα των όντων όπως και από άλλα σταθμητά και αστάθμητα.

Οι βιομηχανικές και άλλες εταιρείες και μονοπώλια σε ανταγωνισμό, έχουν τυφλά όργανά τους τα κράτη, τα οποία άμεσα ή πλάγια εξουσιάζουν τις επιστήμες, τις κουλτούρες, τις θρησκείες, τις εκπαιδεύσεις και κάθε άλλη μαζική υποβολή κι επιβολή με διάφορους τρόπους.

Έτσι και η ιατρική και γεωπονική ψευτοεπιστήμη όπως τις καταντούν, δεν λαβαίνουν υπόψη το γεγονός των φυσικών επεξεργασιών στο χώμα της γης και στο ανθρώπινο σώμα, ούτε τις ψυχολογικές λειτουργίες, ούτε τις αστρικές και άλλες επενέργειες, ούτε τις κοινωνικές και άλλες σχέσεις και συγκρούσεις, ούτε το προλαμβάνειν αντί του θεραπεύειν, ούτε την ικανότητα γης, σώματος και ψυχής για αυτοθεραπεία και αυτοπερίθαλψη, αλλά πονηρά ή αφελώς επιμένουν ότι σαρκογιατροί, ψυχίατροι, ψυχολόγοι μόνον για τους άλλους αλλά όχι και για τον εαυτό τους, μαζί με τα βιομηχανημένα γιατρικά, τις θεωρίες και πρακτικές εξ αφαιρέσεων και συμμορφώσεων προς πολλαπλά και ισχυρά συμφέροντα, αυτά γιατρέυουν, όπως και τα χημικά πρόσθετα των αναλύσεων του εργαστηρίου.

Όπως άλλοτε είχαν για εκφοβισμό κι εκμετάλλευση τα δαιμόνια, έτσι και σήμερα «προοδεύοντας», μεταχειρίζονται την ανακάλυψη των μικροβίων και ιών, για πολλαπλές εκμεταλλεύσεις, εκφοβισμούς και ανάθεση σε αυτά της ευθύνης του βίου μας.

Εντούτοις, δαιμόνια και μικρόβια είναι πολλαπλά ωφέλιμα, επειδή σε ψυχικό και σωματικό επίπεδο ενοχλούν ή βλάπτουν μόνον εκείνους στους οποίους βρίσκουν κάποια μικρή ή μεγαλύτερη αδυναμία, έλλειψη εγρηγόρσεως ή σήψη ψυχική.

Αντίστοιχα τα μικρόβια και ιοί, ευδοκιμούν και πολλαπλασιάζονται σε φυτά, ζώα και ανθρώπους διατροφής εξ ανεπαρκών στοιχείων εδάφους και άλλων δυσμενών συνθηκών και επιρροών πολυεπίπεδων.

Έτσι, αντί να στραφούμε εναντίον των ωφελιμότεων βακτηριδίων, μικροβίων και ιών, άνευ των οποίων δεν θα υπήρχε ζωή επί της Γης, πιο επιστημονικό και πιο λογικό είναι να προσέχουμε σε σχέση προς την ποιότητα και επάρκεια στοιχείων του εδάφους, ενισχύοντας τις φυσικές επεξεργασίες, όχι τις εργαστηριακές αντιφυσικές χημείες και αναλύσεις που δεν μπορούν να ανακαλύψουν αστάθμητα, ούτε να αδιαφορούμε για ατμοσφαιρικές, ψυχικές, αστρικές και άλλες επενέργειες.

Αλλά τέτοιες πραγματικότητες δεν συμφέρουν τα ψυχολογικά, τα οικονομικά και άλλα συμφέροντα, μαζί με τους προσωπικούς και τους ομαδικούς εγωκεντρισμούς αρχηγών, στελεχών και όχλων πληθυσμιακών.

Γι' αυτό θριαμβεύουν μονοπωλιακοί, κρατικοί και ιδρυματικοί παραλογισμοί, μαζί με την ψευδοθεραπευτική ιατρική και την ψευτογεωπονία, εναντίον της προληπτικότητας, και των στοιχείων και των συνθηκών υγείας ψυχοσωματικής και κοινωνικής, εκλογικεύοντας λαθεμένες παρατηρήσεις, ψεύδη και πάθη σκοτεινά. Άλλωστε ό,τι δεν βλέπει ή δεν συμφέρει να ιδεί το μάτι του επιστήμονα και ό,τι δεν μπορεί να καταγράψει το επιστημονικό εργαλείο, άρα δεν υπάρχει.

Με τέτοια βάση, δεν είναι κατορθωτός έντιμος διάλογος και έντιμη συνεργασία, ούτε μεταξύ εκμεταλλευτών, ούτε μεταξύ πρακτόρων τους και αφελών, αφού κίνητρά τους είναι ο παρανοϊκός ανταγωνισμός για δύναμη, εξουσία και μονοκρατορία πάση θυσία, στο όνομα της υγείας, της πατρίδας, της ανθρωπότητας, της ζωής ή των απεσταλμένων του Θεού και του Θεού της αλήθειας και της αγάπης.

Γι' αυτό, τέτοιες διαπιστώσεις από όπου κι αν προέρχονται, αγνοούνται ή απωθούνται ή μετατρέπονται σε φλυαρίες και υποσχέσεις ή ψευτομεταρρυθμίσεις και αναμορφώσεις των εκμεταλλευτικών συστημάτων και προτύπων, ώστε να συνεχίζονται δολιότερα, εκβιάζοντας και ωθούντες προς κλοιοús και όσους διαφωνούν και αρνούνται τις διαβολοειδέις, σατανοειδέις και παρανοειδέις αυτές τους οχυρώσεις και δραστηριότητες.

Κάποτε ίσως έρθει δικαιοσύνη διαχωρισμού των ζιζανίων από τα σιτηρά.

Ο καθαρός αέρας του πελάγους, η απερίσπαστη επικοινωνία με πάντα τα τοπικά του ερημόνησου, που δεν είναι αισθητά ως τοπιστικά αλλά ως σημείο του σύμπαντος κόσμου και του κοσμοποιούμενου Θεού, η μετακίνηση της αντίληψής του κάθε τόσο, αυτές τις μέρες, προς οριζόντια, κάθετη και πέρα από τα δυο αυτά, τον ανασυνδέει με ουσία πρωταρχικής «γνώσεως» σαν κάτι αυθόρμητο, μαζί με την επίκτητη γνώση, λεκτικότητα και εικονικότητα τις οποίες δεν φορτίζει και επομένως δεν τον παρασύρουν προς αλλοπρόσαλλες επιθυμίες, σκοτεινά κίνητρα και πάθη, αυτοπεριοριζόμενος σε στοιχειώδεις βιολογικές ανάγκες δίχως τις ψυχολογικές διαστρεβλώνουσες επεμβάσεις, αυτά βοηθούν να μην σπαταλιέται η ενέργειά του, αλλά να αυξάνει και να έρχεται στην αντίληψη του ό,τι χρειάζεται ως άξιο προσοχής.

Έτσι, έχει πλησιάσει το θέμα περί φύσεως, ανθρώπου και ανθρώπινων κοινωνιών και έρχονται τα εκ του παρελθόντος και αυτής της περιόδου προς το μέλλον συμβαίνοντα και γεγονότα, αντίστοιχα προς την κλωστή του Γίγνεσθαι που θα εγγίξει.

Σε σχέση προς την αποικιοκρατία διαφόρων τρόπων και μορφών και τη διεθνή εξόρμηση των βιομηχανισμών, ηλεκτρονισμών και άλλων, είναι ολοφάνερο ότι διαλύουν και θα διαλύσουν όλες τις παραδοσιακές μορφές σχέσεων και όλες τις υποδομές και επιδομές τους, αντικαθιστώντας όλα δια της άκρας μηχανιστικότητας, ανομολόγητης κουφότητας, νοσηρότητας και απελπισίας, τόσο πιο ριζικά και γοργά, όσο πιο μηχανιστικά και αυθόρμητα καλπάζει η λεγόμενη πρόοδος και ο διαφωτισμός της, που κλείνει τις αυθόρμητες πηγές «γνώσεως» και ζωντάνιας, παρά την άλλοτε έλλειψη ευκολιών και ανέσεων, και αντικαθιστά την αυθορμησιά και την προσωπική μάθηση, με πληθωρικές, αφηρημένες, στεγανές, ειδικές γνώσεις και ειδήσεις μαζί με πληροφορίες ειδικά συσκευασμένες για να στελεχώνουν την επερχόμενη μηδενιστική μεγαδομή, δια της πλάγιας και της άμεσης κρατικοποιήσεως όλων των ηλικιών και όλων των εκδηλώσεων και έργων των χεριών και του νου της ανθρωπότητας και των άλλων μορφών ζωής, υλικότητας και ενέργειας, δια των εταιρειών.

Δεν χρειάζονται προφητείες, αναλύσεις και συνθέσεις ή διαλεκτικές για να γίνει αυτό αντιληπτό. Εξ όνυχος τον λέοντα.

Μόνον ειδικοί και γενικοί διανοούμενοι, επιστήμονες και άλλοι δεν το βλέπουν, φλυαρώντας και χαρίζοντας τα πάντα στις διεθνείς, πάση θυσία, ανταγωνιζόμενες αρχισυμμορίες, οι οποίες ήδη έχουν κυκλώσει τον πλανήτη για να ισοπεδώσουν όντα και πράγματα.

Επόμενο είναι να μεταχειρίζονται και την ιατρική και τη γεωπονία στους φαύλους κύκλους βιαστικής παραγωγής και κατανάλωσης βλαβερών προϊόντων και παντός είδους τεχνητών ουσιών και μαζικών όπλων σε διάφορα επίπεδα δόλιας αλλά ελκυστικών δολωμάτων συνεργείας.

Οι άνθρωποι των μηχανισμών, σε όλες τις χώρες και τους τομείς μετατρεπόμενοι εκ νεαρής ηλικίας σε ρομποτοειδή όντα, μπορεί να αποδειχθούν άριστοι βλάκες ή δολιοφθορείς επιστημοειδέις, κουλτουροειδέις και άλλοι παρανοειδέις.

ΝΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Σήμερα όλα τα σημεία προμηνύουν κακοκαιρία, η οποία, φαίνεται, δεν θα ξεσπάσει απότομα.

Το σώμα του είναι σαν βαρόμετρο ευαίσθητο, όπως και άλλων πλασμάτων, της φύσης, που δεν έχουν εκφυλισθεί από τον πολιτισμό, όπως φυτά, ζώα, πτηνά και άλλα.

Η ευαισθησία του σαρκικού σώματος είναι χρήσιμη, για όσους, τουλάχιστον, χρειάζονται ψυχική και πνευματική ευαισθησία, αφού από τον διάυλο της σωματικότητας μπορούν να εκδηλώνονται υπερσωματικές λειτουργίες του όντος.

Από αυτή τη σκοπιά, όλα τα είδη ασκητισμού και ησυχασμού, ή απλώς αισθαντικής νοημοσύνης, χρειάζονται την σωματική υγεία, καθαρότητα και ευαισθησία δια της υγιεινής φυσικής διατροφής, αντοχής και εξισορροπήσεως προς τις άλλες λειτουργίες άλλων επίπεδων και σχέσεών τους.

Όχι μόνον ο ησυχαστής, αλλά και ο υγιής άνθρωπος σε κοινωνίες πολιτών, που επικοινωνούν, το να είναι δίχως αγωνία αισθαντικός, είναι στοιχειώδες.

Αλλά, η πραγματικότητα της καθημερινότητάς μας και ως επιστήμες, παρά τις διαφορές λογικές και λογιστικές, διαθέτει ταλέντα και ικανότητες, στην υπηρεσία του παραλογισμού, της νοσηρότητας και του καταστροφισμού.

'Ετσι, όλες οι σχέσεις μεταξύ μας, προς τη φύση και προς το Θεό ή προς την αθεΐα, είναι σχέσεις λέξεων, ειδώλων, τεχνημάτων δια των γνώσεων, δίχως την αισθαντική άχρονη νοημοσύνη, η οποία είναι ρήξη και κάθε τόσο εισόρμηση εξ άλλης πραγματικότητας, ως συμπληρωματικότητα χωρίς να εκμηδενιστεί ό,τι καλό διατηρεί ακόμα ο άνθρωπος, επιστρέφοντας στην καθημερινότητα.

Ο αληθινός ησυχασμός, όπου κι αν βρίσκεται ο άνθρωπος, δεν είναι έλλειψη του έξω θορύβου, αλλά χαρά και αγάπη εκ πολυεπίπεδης επικοινωνίας, όχι μεταξύ γνώσεων, μεθόδων, νοημάτων λέξεων και ειδώλων ή συμβόλων, αλλά το ζωντανό προς ό,τι ζωντανό και προς το Θεό και τον Χριστό τον Ζώντα.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι εγωκεντρισμού και κλειστότητας, μεταξύ των οποίων ο ανθρωποκεντρικός, γεωκεντρικός και θεοκεντρικός, δίχως τον ζωντανό άνθρωπο θεϊσμός και οντολογικός πανθεϊσμός, ο φυσικισμός, ο διαλεκτικός υλισμός, μυστικισμοί και μυστικοπάθειες του Είναι, αλλά όχι της ζωής, όπως πραγματικά συμβαίνει με όλες τις ωμότητες, βαρβαρισμούς και δυνατότητες για υπερβατικότητα ως αυτοκατανόηση, αλληλοκατανόηση και χαρισματικότητα μαζί με την κατανόηση περιβάλλοντος και βαθμίδων κόσμου και όντων.

Έτσι, ο άνθρωπος μπορεί να εξέλθει από τον εαυτό του, χωρίς να χάνει ό,τι καλό έχει και ως πρόσωπο, διαφυλάγοντας το φυσικό προς εξύψωσή του.

Από αυτή τη σκοπιά, ο λεγόμενος ανθρωπισμός και ευζωισμός είναι Ύβρις και γι' αυτό προκαλεί τη Νέμεση, όπως συμβαίνει και με τον κακώς εννοούμενο ασκητισμό ως αυτοθασανισμό, ανόητη στέρηση, ξένωση από έλλειψη αισθαντικότητας και στοιχειώδους νοημοσύνης ανεξάρτητα από γνώσεις και μεθοδολογίες ή ασκήσεις ως δήθεν προετοιμασίες, ενώ είναι σαδισμός στρεφόμενος εναντίον εαυτού αντί να προσέχουμε για να τον κατανοούμε.

Με τέτοια κατάσταση ψυχοσωματική, και ακατανοησία εαυτού και περιβάλλοντος όντων και πραγμάτων, είναι μάταιες οι στερήσεις, τα δάκρυα, οι νηστείες, οι προσευχές, οι γονυκλισίες, επειδή αυτά από μόνα τους δεν φέρνουν επικοινωνία στις σχέσεις προς συνανθρώπους, προς τα άλλα πλάσματα της φύσης, προς τη Γη, προς το Χριστό και Θεό τον

ζώντας, ως σχέσεις μεταξύ φίλων, παρά τις διαφορές σε βαθμίδα υλικότητας, ενέργειας και ζωής, και παρά την άβυσσο μεταξύ Θεού και κοσμικότητας.

Αισθανόμενοι και κατανοούντες σχέσεις εαυτού προς τα όντα, τα πράγματα, το Χριστό και το Θεό, αυτό είναι αληθινή εγκόσμια και ακοσμική αγάπη, ως καταξίωση του άλλου και του εαυτού ως άλλου, χωρίς να καταργεί. Αυτό είναι και άλλου επιπέδου έρωτας εκστατικός προς όλα και προς το Θεό. Αυτό είναι και αληθινή του Χριστού Εκκλησία για εκκλησίασμα εκ βαθέων ανοιχτό, όχι μόνον τυπολατρεία, παπαγαλισμός και πιθηκισμός, όπως και τόσοι άλλοι, άλλων τομέων.

Η Μητήρ Χριστού είναι ο χώρος του Αχώρητου όπου κάθε χωριστικότητα και κτητικότητα ψυχολογικής προσκολλησεως για εξασφάλιση, αποτελεί ιεροσυλία. Εντούτοις την ιεροσυλία ασκούν όλων των θρησκειών οι θρήσκοι και οι άθρησκοι, με λιγοστές εξαιρέσεις. Αντί της κοινοτικής διαστάσεως των εκκλησιών, συμβαίνουν φανατικοί και ανόητοι χωρισμοί, αυτοσυγκρούσεις και αλληλοσυγκρούσεις.

Ο Θεός δια του Χριστού ως ζωντανή παρουσία υποδείχνει με ανθρώπινα μέτρα, για εγρήγορση, αυτοκατανόηση και Χάρη. Θεός δεν είναι μαθηματική εξίσωση, αλλά Θεός ο Ζων.

Το άνοιγμα, όχι μόνο με λέξεις, νοήματα, σύμβολα, αλλά και με εκ βαθέων παραδοχή της ανθρώπινης σωματικότητας, την οποία καταδέχθηκε και ο Υιός του Θεού.

Αυτός, ζαρωμένος στο σπήλαιο, αναλογίζεται την ανθρώπινη μανία για παρερμηνείες. Έχουμε κατασκευάσει Πύργους Βαβέλ, θρήσκοι και άθρησκοι προσκολλημένοι σε κάποιο από τα ψυχολογικά, κοινωνικά, φυσικά και παραφυσικά κομμάτια εναντίον άλλων κομματιών, απρόσεκτοι, δίχως ενδιαφέρον άλλο εκτός από την προσφορά ικανοτήτων και ταλέντων μας προς στεγανά διαμερίσματα και σκοτεινά μας πάθη.

Έτσι κι αυτής της μέρας οι σημειώσεις, μπορεί να γίνουν τροφή για παρερμηνείες και αφορμή για να δικαιολογηθεί το μίσος θρησκών και άθρησκων στη διαβολική του ικανότητα και μανία.

Η φράση νους μοναχός που συναντάται σε όλες τις θρησκείες, ψυχολογίες, φιλοσοφίες και ποιήσεις της λεγόμενης εσωτερικής ή μυστικής παραδόσεως, κατάντησε «ιερατικός» τίτλος ή αμφίεση στις εκκλησιαστικές, μοναστικές και λοιπές τυπολατρικές παραδόσεις, που οργανωμένα ή ανοργάνωτα, θεληματικά ή αθέλητα, εκπίπτουν εντελώς σε ιεροσυλίες, φτηνούς θεατρινισμούς κι εκμεταλλεύσεις.

Αυτό το γεγονός «μελετούν» αστισμοί, μαρξισμοί, κοινωνιολογίες, ανθρωπολογίες, ψυχολογίες, «φιλοσοφίες» και πολιτικές, αποκλείοντας κάθε ενδιαφέρον και προσοχή προς τα πέραν της τυπολατρείας και των εκμεταλλεύσεων, προσφέροντας πολύ κακές υπηρεσίες και χάος προς την ανθρωπότητα, γκρεμίζοντας και το τυπικό, δίχως να το αντικαταστήσουν με στοιχειωδώς, έστω, ουσιώδη.

Αυτή η πολύπλευρη επίθεση της εποχής μας, εναντίον των δώθε και των πέρα απ' την πιο ρηχή και λογιστική στεγνή αντίληψη της καθημερινότητας, τονίζει υπερβολικά την οικονομία των βλαβερών υλικών, συναισθηματικών και διανοητικών προϊόντων και τους μαζικούς τρόπους διαφημίσεως και προπαγάνδας του υποτιθεμένου υλισμού, ενώ είναι ακοδαμονία δαιμονισμένων.

Με τέτοια βάση ερεθισμών προς την οριζόντια και την προς τα κάτω κίνηση της ανθρώπινης αντίληψης, ευδοκμούν κρυφοί και φανεροί διάυλοι μαζικής ενεργοποίησης ψυχολογικών κατακαθιών της ανθρωπότητας, παράλληλα προς την ενίσχυση υπάνθρωπων δυνάμεων, όπως και δυνάμεων μαγείας και ανόργανων οντοτήτων εκ των κάτω κόσμων της Γης και από αλλού.

Βεβαίως, οι προοδευτικοί και μορφωμένοι ή επιστημοειδείς και πολιτικοειδείς πολλών «ισμών» σκοταδιστές και κούφιοι διαλεκτικοί της εποχής μας, χαρακτηρίζουν πολύ εύκολα

τέτοιες διαπιστώσεις θρησκοληψίες και «μεταφυσικές» ανοησίες, αφελείς, ή πονηροί, ή ανυποψίαστοι ότι ασκούν θεωρητικά και πρακτικά την πιο μαύρη μεταφυσική στενώσεως και μονολιθισμού της αντίληψής τους, αποκλείοντας όλα τα άλλα οριζοντίως, καθέτως και πέρα από τα δυο αυτά, και γι' αυτό αποκλείοντας εαυτούς και άλλους όσους κατορθώνουν να παρασύρουν.

Έτσι επαληθεύεται το λεχθέν των Γραφών και στην εποχή μας, ότι ούτε αυτοί ενδιαφέρονται για τα διαφορετικά, ούτε άλλους αφήνουν να προσέξουν, ούτε καν σε κατάσταση αναπαύσεως της καθημερινής αντίληψης ή της προετοιμασίας της για κάτι διαφορετικό, έστω προς οριζόντια κίνηση ή και λίγο προς τα κάτω, ώστε να πάθει ρήγμα ο μονολιθισμός για να στραφεί η προσοχή και λίγο προς τα επάνω, όπου αρχίζουν ενεργειακά πεδία προς την άλλη πραγματικότητα, που δεν είναι φαντασίωση ή προβολή επιθυμιών φορτιζόμενων, ούτε μόνον συμβολισμοί εκ του προσωπικού και του ομαδικού ασυνείδητου.

Ο κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού, άνθρωπος, έχει καταντήσει είδωλο εαυτού ναρκισσιστικής αυταρέσκειας και γι' αυτό αυτοοίκτου, εξ αποτυχιών και δυστυχιών, παντού και όπου έχει πολλές επιτυχίες και θριάμβους, οι οποίες εξευτελίζουν, βασανίζουν και είναι δολοφόνες προς όλες τις κατευθύνσεις.

Σε σχέση προς το κατ' ομοίωσιν, εικονίζει τον διάβολο δια των πράξεων.

Η εκκλησιαστική διοίκηση, η ασκητική και η λειτουργική στάση ζωής του ησυχασμού, καταντούν ψευτομόρφωμα, διαστροφή, βαρβαρότητα και ιεροσυλία, προς αγαλλιασιν των υλιστών, και προς απελπισίαν και απόγνωσιν των θρησκών, που αντιλαμβάνονται ότι η ροή της εκκλησιαστικής και της ησυχαστικής ζωντανής παραδόσεως των θρησκειών, καταντούν λειτουργική εμπαιγμών και εκμεταλλεύσεων, και ιδίως στον χριστιανισμό η δια του Χριστού Πρεσβεία Θεού και Ανθρώπου. Κλείνουν το φυσικό άνοιγμα προς συνάντησιν δια της αγάπης, και προς αλληλοδιαπέραση Ανθρώπου, Χριστού, Θεού, δια του πλησιάσματος ποιοτικής σχέσεως.

Άλυστα προβλήματα και συγκρούσεις εντός μας και μεταξύ μας, επεμβαίνουν και στη σχέση προς άλλες πραγματικότητες και προς τον ζώντα Χριστό και Θεό, μεταφέροντας την στεγανότητα, την ξενότητα, σχίσματα, εκατέρωθεν αιρέσεις, συγκρίσεις, ανταγωνισμούς, διαμάχες και πολέμους κρυφούς και φανερούς, και στις θρησκείες, που καταντούν εξαρτήματα και στηρίγματα του κάθε Καίσαρα και Αντικαίσαρα.

Εντούτοις, οι δυνατότητες του όντος που λέγεται άνθρωπος, είναι αφάνταστα μεγάλες και πολυεπίπεδες, πέρα από επιστήμες, κουλτούρες, θρησκείες και θαύματα, σε βαθμό που απορρίπτει τον εγωκεντρισμό και την εξ αβυσσώδους μειονεκτικότητας ακόρεστης μανίας να κατακτήσει χώρους και χρόνους και το Μη Εγώ.

Αλλά δια της επάρσεως νάρκισσων του μίσους και της νεκροφιλίας, χάνει όλες τις δυνατότητες του κατ' εικόνα και κατ' ομοίωσιν.

Για τον πράγματι κατ' εικόνα και κατ' ομοίωσιν Άνθρωπο, ολόκληρο το σύμπαν είναι Πεδίο Παίζοντος Παιδίου.

Σε σχέση προς τον Ησυχασμό, οι διαφορές αποτελούν συναντήσεις αλληλοσυμπληρώσεως, όχι διαπληκτισμών και εχθροτήτων.

Θρησκευτικές και άλλες φιλοσοφίες και θεωρίες, περιγράφουν το Είναι και το Γίνεσθαι και ερμηνεύουν πλήρεις αυτοσυγκρούσεις και αλληλοσυγκρούσεις, από καθέδρας καθηγητών και οπαδών ή μαθητών και αυθεντιών ως εκμεταλλεύσεις αλλήλων, αλλά δεν ζουν τη ζωή δια της αισθαντικής νοημοσύνης, παγιδευμένοι σε «ισμούς» της σκέψης εκ νεκρών δεδομένων παρελθόντος, της σκέψης που κατασκευάζει τους σκεπτόμενους, εξαπατώντας τους φορείς της και δράστες.

Έτσι, παράγονται φυσικισμοί, μυστικοπάθειες και άλλες κατατμήσεις στεγανές, πανθεϊσμοί, αθεϊσμοί, μαγείες, ζεύγη ανάγκης και ελευθερίας ως παγίδες, ανθρωπισμοί της εποχής μας

και άλλες φρασεολογίες περί νόμων της «ιστορίας» και περί λαμπρού μέλλοντος αρχαϊσμών και μελλοντολογιών, σα να μην υπάρχει το παρόν διαφόρων διαστάσεων και το παρόν της αυτιστικής πονηρής σκέψης των τεχνασμάτων και της επιστημονικής λογικής της, στην υπηρεσία επιθυμιών αλλοπρόσαλλων και σκοτεινών παθών, τα οποία, όλα τα παράγωγα της σκέψης και της λογιστικής της τα παρακάμπτουν υποθετικά ή τα καταπιέζουν ή δήθεν τα εξιδανικεύουν, όπως και οι θρησκείες αντί να τα προσέχουν αμερόληπτα, κατανοώντας τους μηχανισμούς, για Πλήρωμα Ζωής.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Όλη τη μέρα σήμερα, παραμένει μέσα στη σπηλιά και είναι σα να μην υπάρχει.

Σε αυτή την κατάσταση έρχονται στο αίσθημα και στο νου, κάτι σα νοήματα περί τριών πραγματικοτήτων που αλληλοσυμπληρώνονται, παρ' ότι φαίνονται σαν χωριστές και παράλληλα συμπίπτουσες.

Η πραγματικότητα της καθημερινότητας υπόκειται σε φυσικούς, βιολογικούς, ψυχολογικούς και κοινωνικούς νόμους.

Παράλληλα προς αυτή την πραγματικότητα, υπάρχει άλλη πραγματικότητα, η οποία έχει άλλους νόμους, που όταν εισορμούν, αναιρούν τους νόμους της καθημερινότητάς μας, τους νόμους της φύσης και της βιολογίας όπως τους υποθέτουν οι πέντε μας αισθήσεις διαστρεβλούμενες και εκφυλιζόμενες από ψυχολογικούς και κοινωνικούς μας νόμους αυτοσυγκρούσεων και αλληλοσυγκρούσεων, καθώς η λογική και λογιστική της καθημερινότητας όπου ανήκει και η επιστημονική και όποια άλλη λογική, υπηρετούν αλλοπρόσαλλες επιθυμίες, σκοτεινά κίνητρα και πάθη εναντίον των στοιχειωδών βιολογικών αναγκών και των σωστών σχέσεων προς τη φύση και το κοινωνικό περιβάλλον, και μετατρέποντας σε Υβρι την υποτιθέμενη σχέση μας προς τα θεία.

Αυτές οι δυο πραγματικότητες, έχουν διάφορες βαθμίδες κόσμων και βιοσφαιρών, οριζόντια και κάθετα, με σταθμούς και διαμονές, ή κλίμακες, ενδιαμέσα και δυνατότητα για υπερβατικότητα, από καθοδικές προς ανοδικές ακτίνες δημιουργίας, καταστροφής και εξισορροπήσεως.

Τρίτη πραγματικότητα μπορεί να ονομαστεί Υπερνομία, ως ρυθμιστική ενέργεια εκ του Υπερούσιου, Απροσμέτρητου, Άδηλου, Θείου.

Αλλά αυτούς τους δυο τελευταίους αιώνες και σήμερα ιδίως, όλα αυτά έχουν αφελώς ή πονηρά από αφαίρεση σε αφαίρεση, μηχανιστικά απλοποιηθεί: τα πάντα έγιναν από την Τύχη, αλλά δεν λένε από τι έγινε το πρωταρχικό υλικό για τις υποτιθέμενες τυχαίες συνθέσεις υλικότητας, ενέργειας και ζωής.

Έτσι κι αλλιώς, τα όντα που είναι πολύ προσκολλημένα στην καθημερινότητα, στην επιστήμη και στη λογική και στα εξ αυτών, δεν διαθέτουν στιγμές ή ανοίγματα για διαφορετική αντίληψη και εισροή, έστω στιγμιαία, εκ της άλλης πραγματικότητας, γι' αυτό συχνά, τη λογικότητά τους και τους εξ αυτής υπολογισμούς, τα διαδέχεται ο παραλογισμός, η νοσηρότητα ψυχής, σώματος και κοινωνιών, η εντός και η έξω σύγκρουση και η δυστυχία, μαζί με άλλα χειρότερα σε αυτό τον κόσμο και στον επόμενο πέραν του τάφου.

Αντίστοιχα συμβαίνουν και στη δεύτερη πραγματικότητα, η οποία έχει επίσης, διάφορες βαθμίδες ημιανεξαρτήτων υποσυνόλων, όπως και η πρώτη πραγματικότητα.

Αντιθέσεις και συγκρούσεις συμβαίνουν και στη δεύτερη αυτή πραγματικότητα, σε βαθμό που δεν συντονίζεται με το Σύνολο.

Η τρίτη πραγματικότητα, είναι Υπέρνομη Ρυθμίστρια, εκ του Άδηλου Θείου.

Όσο πιο απομακρυσμένοι οι κόσμοι από την Υπερνομία, τόσο πιο μηχανιστικοί, ως λιγότερο ημιανεξάρτητα υποσύνολα, σε μερικά από τα οποία, κυριαρχεί ο γενικός νόμος και έως ένα κάποιο σημείο η τύχη, παρ' ότι συμβαίνουν οι εξαιρέσεις.

Από αυτό το περιθώριο παραλλαγών, μεταλλάξεων και τυχειοτήτων, ακόμα και σε στοιχεία του υποπυρήνα στις κινήσεις τους μετατρεπτικότητας του ενός σε άλλο, επιστήμονες νεοφυσικοί μιλούν για τυχειότητα και απροσδιοριστία, όπως και για αυστηρή και απαλή αιτιοκρατία και για δυο όψεις του ίδιου ως μικροσωματίδια και ως κύματα μυστηριώδους «κβαντομηχανής», πέραν της οποίας δεν πλησιάζουν το νόημα της Αυτοαιτίας, όπως και της μετατροπής της αιτίας σε αποτέλεσμα, και του αποτελέσματος σε αιτία, ιδίως σε φαύλους κύκλους του εγωκεντρισμού ως θεατής χωρισμένος από το θεώμενο, παρ' ότι επενεργεί σε αυτό.

Στο βιολογικό τομέα εξακολουθεί ο μηχανιστικός υλισμός, παρ' ότι, δεν ισχύει στα φαινόμενα της ζωής η λεγόμενη εντροπία.

Αντίστοιχα συμβαίνουν και σε τομείς υλισμών, διαλεκτισμών, ιδεαλισμών και ασκητισμών, επίμονα και φανατικά, σαν να είχαν στην τσέπη τους τα σύμπαντα, και το Θεό στον χαρτοφύλακά τους.

Κάθε τι που απομακρύνεται πάρα πολύ από το Συνολικό και την Ευνομία του, αυτοεκμηδενίζεται ως αυτοδικία, κοσμοδικία και θεοδικία.

Αυτά και άλλα έρχονται στο αίσθημα και στο νου του, ως σε καθρέφτη, χωρίς αυτός να συμφωνεί ή να διαφωνεί.

Σε αυτό το Ημερολόγιο, είναι φανερό η μετακίνηση της αντίληψης σε σχέση προς τα γραφόμενα, δείχνοντας τότε οριζόντια, τότε κάθετα και τότε πέρ' απ' αυτά τα δυο, και φαίνεται σα να μην έχει υπόψη του τις διαφορές μεταξύ τομέων.

Εντούτοις προσέχει ώστε να μην χωρίζονται σε στεγανά διαμερίσματα που αποκλείει το ένα το άλλο, όπως συμβαίνει στις επιστήμες, στις κουλτούρες, στις θρησκείες και γενικά στους πολιτισμούς.

Στις πραγματικότητες της Ευταξίας και της Ιεράρχησης, συμβαίνουν ταλαντώσεις, αλλά όχι οριστικά όρια και συνθήκες μέσα σε σύμπαν διαρκούς δημιουργικότητας, καταστροφικότητας και εξισορροπήσεως, εντός της Κινητικότητας του Όλου, στο οποίο ανήκει παν υπάρχον οπουδήποτε, ανεξάρτητα από το αν αγνοεί, εικονικά αρνείται ή δέχεται θεωρητικά ή στην πράξη, αυτή την Ολοκίνηση.

Δίχως την προσωπική βιοματικότητα και τη μη προσκόλληση σε αυτή, και σε όποιαν άλλη, όπως και στις γνώσεις, τις μεθόδους και τις τεχνικές, όλα αυτά είναι τα δυναμικά εργαλεία σκοτεινών κινήτρων, παθών και επιθυμιών του εγωκεντρισμού, ατομιστικού και ομαδικού. Όσες φορές κι αν τονιστεί αυτό, δεν είναι αρκετό. Τέτοιες επαναλήψεις μπορεί να τύχουν σε στιγμές ανοίγματος και στιγμές βαθιών κρίσεων της συνείδησης και των κοινωνιών, οπότε κάποιοι μπορεί να βρουν μόνοι τους την κλωστή της κατανόησης, και αν χρειάζονται εκ βαθέων, ερήμην της σκέψης τους, της θείας Χάριτος τη βοήθεια.

Αλλά, η σύγχυση γλωσσών και νοημάτων, στην οποία βρίσκεται από αρχαίους καιρούς η ανθρωπότητα, κατορθώνει ώστε λέξεις, νοήματα και σύμβολα, ιδίως όταν φορτίζονται με ρυπαρή ενέργεια χωριστικότητας και μίσους, να δυσκολεύουν τη λειτουργία της άχρονης και υπερβατικής αισθαντικής νοημοσύνης, παρ' ότι μπορεί να υπάρχει άνοιγμα, ανεξάρτητα από κουλτούρες, θρησκείες και πολιτισμούς, και βαθμίδες τους καθημερινότητας και λογικής ή εκλογίκευσής τους.

Αυτό το γεγονός το μισούν όλοι οι χωρισμένοι χωριστικοί και οι κτητικοί δουλόφρονες, είτε σε εξουσίες βρίσκονται, είτε σε εξουσιαζόμενων κοπάδια, επειδή τα είδωλά τους εαυτού, άλλων, κόσμου, ή απεσταλμένων του Θεού και είδωλα μαζί με λέξεις περί Θεού, είναι

αποκλειστικότητα, φθονερότητα, φανατικότητα, σα να μην είχαν κανένα δικαίωμα, ούτε καν οι ομόπιστοι, ομοϊδεάτες, ομοιοπαθείς κι ακόμα της ίδιας κοινωνικής ομάδας και μάντρας, εάν διαφέρουν ή διαφωνούν, έστω τυχαία και άθελα, σε κάποιο γιώτα, αποκλείοντας ολόκληρη την ανθρωπότητα και τις όποιες άλλες μορφές ζωής, ενέργειας και υλικότητας, εκτός από την τερατώδη εικόνα του εαυτού τους ως αυτοείδωλο ναρκίσσων δίχως καν αντικαθρέφτισμα, φανταζόμενοι ότι είναι κατ' εικόνα του «θεού» της κατασκευής τους, και οπωσδήποτε κατ' ομοίωσιν Θεού του ζώντος. Πρόκειται για λογικοειδή τρέλα της διεθνούς καθημερινότητας, που δεν είναι μόνον θρησκευτικού καλύμματος, αλλά και πολιτικού και οικονομικού, φυλετικού, εθνικιστικού και τοπικιστικού.

Λιγοστοί από τέτοια τρέλα κατεχόμενοι ως στελέχη, αρχηγοί και οπαδοί, όταν απ' όποιες αιτίες και περιστάσεις υποστούν μετάθεση ή μετακίνηση της αντίληψής τους οριζόντια ή κάθετα, ή πέρ' απ' τα δύο αυτά, φρίττουν αισθανόμενοι το τι τους συνέβαινε ως κατεχόμενοι ψυχικά, νοητικά και σωματικά, σε μικρές ή μεγάλες κοινωνικές ομάδες εκλογικευμένου παραλογισμού, τον οποίο μόνον η καταστροφική εξάντληση ή ο σωματικός θάνατος μπορεί να σταματήσει, αλλά για να συνεχισθεί στους περισσότερους και πέραν του τάφου.

Η λογική αποτελεί πολύ μικρό λειτουργικό μέλος του παραλογισμού της καθημερινής πραγματικότητας, η οποία πολύ σπάνια βοηθάει να πλησιάσουμε προς την υπερλογική και κάποιαν από τις πολλές βαθμίδες της άλλης πραγματικότητας.

Αλλά βαθμίδες υπάρχουν και στην καθημερινή πραγματικότητα, οριζόντια και προς τα κάτω, όπου υπόκοσμοι και υποβιοσφαίρες.

ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΕΞΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΝΤΟΣ

Σήμερα ερευνά και άλλες τοποθεσίες του ερημόνησου.

Έχει βρει και άλλες πλάκες σελιδοειδείς, με χαραγμένα γεωμετρικά σύμβολα, διακοπτόμενα από σφυριές φανατικών. Ίσως πρόκειται περί σχεδίων δομής του σύμπαντος, επειδή διακρίνονται και αριθμοί σαν εξισώσεις και μια φράση Πίστις - Σοφία.

Μπορεί από συντρίμμι να συμπληρωθεί το απωλεσθέν σύνολο;

Πάντως, έχοντας υπόψη την ψυχολογία της εποχής, για παράδειγμα τη δική μας εποχή σε αυτή την περίοδο με προηγούμενο τον πρώτο διεθνή πόλεμο και την πρόοδο της τεχνητής χημείας ως όπλα πολέμου, ή για «ειρηνικές» χρήσεις, όπως και την πρόοδο της νέας φυσικής και της βιοχημείας, είναι πολύ εύκολο να φανταστούμε τι θα συμβεί στο προσεχές μέλλον, στον επερχόμενο δεύτερο διεθνή πόλεμο και κατόπιν, εκ μέρους της μηδενιστικής λύσσας Επιχειρηματιών και πολιτικοθεών, με πρόσχημα το Κέρδος και την Εξουσία ενώπιον απαθών λαών και στελεχών απίστευτης δουλικότητας, ανευθυνότητας και αναλγησίας.

Απόψε είναι αιθρία νύχτας ιερής στο ερημόνησο.

Έχει ανάψει φωτιά μαζί με άλλα ξηρά κλαδιά και με ξηρούς θάμνους θυμαριού, ρήγανης και άλλων αρωματοειδών, θυμίαμα προς το στερέωμα των Ουρανών.

Όλα στηρίζονται στη δίχως στήριγμα υπερκόσμια ενέργεια του Άδηλου, υπερεμπειρική, μη συνεχής, υπερούσια Ουσία αμέθεκτη, αμέριστη, ανώνυμη, αποφαιτικότητα, σε κόσμους, βιόσφαιρες και σύμπαντα, υπερώνυμη, ακατάληπτη, απ' όπου κάθε άκτιστο, ενέργεια υπερφωτός, η οποία παρ' ότι αμέριστη, μετέχεται καθώς μετασχηματιζόμενη προς καθοδικές ακτίνες δημιουργίας, αμυδρώς κατανοήσιμη.

Εντούτοις φυσικοί και παραφυσικοί και βιολόγοι και άλλοι, σε αυτή την απόμακρη φυσαλίδα του σύμπαντος, σχεδόν έσχατης μηχανιστικότητας, την φαντάζονται ότι είναι το Ουσιώδες Οστρακόδερμο που περιέχει το ασύλληπτο της συμπαντικής ζωής του Όλου και το Πρωταρχικό Κλειδί Ύλης και Ενέργειας, για να γίνουν οι αναρριχητές Υπερδολιοφθορείς και Υπερδολοφόνοι, φυσικοί, παραφυσικοί και άλλοι νεομάχοι παρανοϊκότετοι.

Κάθε εποχή, προσκολλιέται σε κάποιο εικονικό τμήμα και φαντάζεται ότι κατέχει την αξία των αξιών, τη δύναμη και τη δόξα ή την πρωτοτυπία σκέψεως και εξ αυτής δράσεως και δομής, ενώ από τη φύση της η σκέψη είναι παρελθόν και ουδέν το νέο.

Φυσικοί και παραφυσικοί και άλλοι, αγνοώντας την παγίδευσή τους, «ξέρουν» πλέον, τα πάντα και δύνανται τα πάντα, οπότε, γιατί να παρατηρούν εαυτόν και κόσμο δώθε και πέρ' απ' τα στεγανά τους διαμερίσματα;

Την ίδια ψυχολογία των υλοϊδεαλιστών έχουν και οι φρασεολόγοι θρήσκοι.

Έως ένα κάποιο σημείο και όριο, ο άνθρωπος δια της κατανόησης μπορεί κάτι να κατορθώσει με αλήθεια, ταπεινοφροσύνη και αγάπη.

Αλλά αυτά δεν δανείζονται, δεν αγοράζονται και δεν κατέχονται με διδαχές, αλλά δια του ξυπνήματος της δίχως αγωνίες αισθαντικότητας σώματος και ψυχής, εάν στο μεταξύ δεν καταστράφηκε ή εάν υπάρχει καν σε μερικούς για να ενεργοποιηθεί χωρίς να το ξέρει η σκέψη, η οποία ως προϊόν και δείκτης παρελθόντος, δεν είναι ζωντανή, άχρονη νοημοσύνη, διαθέσιμη για όσους τη δέχονται εκ βαθέων.

Για βαθύτερη θεραπεία και σωτηρία, χρειάζεται η θεία Χάρις, όχι ως μονοπώλιο μεσαζόντων ιερωμένων και άλλων αυταπατώντων απατεώνων σκληρών και ανελέητων τυραννισκών και μεγάλων τυράννων εκμεταλλευτών και διωκτών στο όνομα της Αγάπης του Θεού ή των απεσταλμένων Του και των αγίων, ή στο όνομα κάποιου από τους λαούς ή κάποιας από τις κοινωνικές ομάδες ή θεωρίες, ιδεολογίες και «πρακτικότητες» πρότυπων και συστημάτων εθνικιστικού, πολυεθνικού και διεθνούς ιμπεριαλισμού, φυλετισμού, επιστημονισμού ή τεχνοκρατίας.

Ήδη στο έμβρυο τυπώνονται τα πάντα της οικογενειακής ψυχοσφαίρας και του περιβάλλοντός της, τα οποία συνεχίζονται με το τύπωμα στο νήπιο και στο παιδί, όχι μόνο αυτόματα εκ της κατόπιν ψυχοσφαίρας, ατμόσφαιρας και της βιόσφαιρας, αλλά και ιδίως τα όσα γονείς, συγγενείς, φίλοι, κοινωνία και σχολείο, με απερίγραπτη επιμονή και μανία διοχετεύουν στα νήπια και στα παιδιά όλες των «ώριμων» και των «καλών» τις φαντασιώσεις, τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες, τις στερήσεις, τις διαστρεβλώσεις, τις πεποιθήσεις, τα πρότυπα και τα συστήματα μίσους και συγκρούσεων από τα οποία κι αυτοί ως έμβρυα, νήπια, παιδιά κι έφηβοι έχουν υποστεί και υποφέρει με τόσες οδύνες, αγωνίες και φόβους.

Πολύ εκδικητικός ή ανόητος ο άνθρωπος: κάνει σε άλλους αυτά που του έχουν κάμει προηγούμενες γενιές. Και μάλιστα, όσο πιο κοινωνικά «επαναστάτες» ή «μεταρρυθμιστές» είμαστε, τόσο πιο ανεπίγνωστα κι εκδικητικά εφαρμόζουμε όλα τα χειρότερα και τα πιο αντεπαναστατικά, κατορθώνοντας επιπλέον, επαναστάσεις, μεταρρυθμίσεις και αναρχισμοί να τρώνε τα τέκνα τους και τους συνοδοιπόρους, συμμαχώντας από εντός, ψυχολογικά, προς όλες τις σαπίλες που ονομάζουν τον εαυτό τους συντηρήσεις και καθεστώτα εξασφαλίσεων επίγειων ή επουράνιων.

Με τέτοια Νύχτα Ιερή, και τέτοιαν αιθρία πελάγους που προμηνύει επερχόμενη θύελλα δια της τέτοιας γαλήνης, τακτοποιούνται αυθόρμητα δώθε και πέραν της σκέψεως, κοινωνικά και άλλα βιώματα εκφορτιζόμενα, ώστε να είναι ακίνδυνη, ελαφρή μνήμη ευχείριστη, όχι ψυχαναγκαστική ασυνειδησία.

Όπου κι αν βρίσκεται ο άνθρωπος, σε ερημιές ησυχίας ή σε κοινωνίες θορύβων, συγκρίσεων, ανταγωνισμών, διαμαχών, διωγμών, βασανισμών και πολέμων, το ουσιώδες

δεν είναι η εκ τυφλών αντιδράσεων ομιλία, δράση ή αποχή, αλλά όταν δρα ή όταν απέχει, όταν γράφει ή όταν ομιλεί, να έχει τη σιωπή γήινη και ουράνια πατρίδα.

ΜΕΡΕΣ ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑΣ

Αυτές τις μέρες το θόρειο Αιγαίο είναι θυελλώδες.

Οι γλάροι και άλλα πτηνά του πελάγους, έχουν συναχθεί σε απάνεμους βράχους και περιμένουν υπομονετικά να περάσει η μεγάλη τρικυμία.

Σαν πτηνό της θύελλας αυτός, την χαίρεται περπατώντας ανά τους μικρούς λόφους και τις μικρές ρεματιές του ερημόνησου.

Το κρύο και ο ισχυρός αέρας δεν τον εμποδίζουν να αναλογίζεται προσωπικά και άλλα γεγονότα, σαν ζώο που μυρηκάζει μερικά από τα όσα δεν είχε ζήσει πλήρως, τον καιρό όπου συνέβησαν.

Η σωστή αναδρομή ως αισθαντικότητα πολυεπίπεδων σχέσεων και του παρόντος με πλήρη βιώματα εν επιγνώσει, καταργεί αγκυλώσεις και στεγανά κυστώματα της σκέψης, τα οποία επενεργούν διαφορετικά με βραχυκυκλώματα και αναθυμιάσεις νεκροειδών βιωμάτων, εμπειριών και άλλων εκ παρελθόντος αιώνων και του παρόντος βίου, που επεμβαίνουν στις κανονικές κυτταρικές διασυνδέσεις, προκαλώντας αναστάτωση, σύγχυση κωδίκων, φόβο, ανασφάλεια και εξ αυτών δυσλειτουργίες ψυχοσωματικές, πολύ φορτισμένες και γι' αυτό τείνουν προς εκλογικευμένες ή και δίχως λογική συνοχή νευρώσεις, ψυχώσεις ή και παραψυχολογικά φαινόμενα κατώτερων βαθμίδων του προσωπικού και του ομαδικού ασυνείδητου.

Με πολύ φορτισμένα όλα αυτά, ψυχολόγοι, παραψυχολόγοι, σαρκογιατροί, ψυχίατροι, ιερωμένοι, σχολεία, συμβουλές γονέων και άλλων, υποβολές και επιβολές οργανωμένες και με άλλα, μαγικά ή εξ ανακλάσεων παθητικών και ενεργητικών ή με δημαγωγίες δοκιμάζουν μαζί με χάπια και συνθήματα, να εκφορτίσουν λέξεις, εικόνες και νοήματα, για επαναφορά σε υγεία, δίχως εγρήγορση και συμμετοχή θεραπευόμενου και θεραπευτή.

Αλλά τι είναι αυτό το οποίο ονομάζουν υγεία;

Είναι η τυφλή συμμόρφωση προς παντός είδους κατεστημένα και αντικατεστημένα, απ' όπου από τυφλές αντιδράσεις και αντιστάσεις δια των τυφλών ανταρσιών.

Ιδρύματα, κράτη και θρησκείες του Καίσαρα, δεν ενδιαφέρονται για ανθρώπινα όντα ή όποιες άλλες μορφές ζωής και υλικότητας, παρά μόνον ως αντικείμενα εξουσίας για υποταγή τυφλή, και κατόπιν για εκμετάλλευση υλική, συναισθητική, διανοητική ή όποιου άλλου είδους.

Όταν οι εκμεταλλεζόμενοι παντειοτρόπως δεν συμμορφώνονται εντελώς σαν να ήταν ρομπότ, τότε αρχίζουν τα διάφορα τεχνάσματα, δολώματα, υποσχέσεις, ευγενικά ιδεώδη, ιδανικές πολιτείες, ουράνιοι παράδεισοι ή εκφοβισμοί με κολάσεις, διωγμοί, ιερές εξετάσεις, μυστικές αστυνομεύσεις, οικονομικές και επαγγελματικές επιθέσεις, δικαστικές τιμωρίες, θανατικές εκτελέσεις και πόλεμοι ορατοί και αόρατοι, για νέες αρπαγές και νέες εμποφορές στην εκμεταλλευτική νομιμότητα και την εξ επισήμου ορισμού «υγεία» και «ορθοφροσύνη», την οποία πάντοτε έχουν οι εξουσιαστές, αλλά ούτε ένας εκ των εξουσιαζόμενων.

Εντούτοις, εξουσιαστές κι εξουσιαζόμενοι, εκμεταλλευτές κι εκμεταλλεζόμενοι, διώκτες και διωκόμενοι, προέρχονται από τον ίδιο πλανήτη, από την ίδια ανθρωπότητα και από την

ίδια ποσότητα και ποιότητα βασικών ομοιοτήτων και βασικών διαφορών, από όπου και οι λεπτομέρειες.

Γι' αυτό, ευκαιρίας δοθείσης κι ευκαιρίας δημιουργηθείσης, εκτός από λιγοστές εξαιρέσεις, ο κάθε εκμεταλλευόμενος ή διωκόμενος ή παγιδευμένος, γίνεται σχεδόν αμέσως εκμεταλλευτής, διώκτης, παγιδευτής.

Όσοι ακόμα έχουν του σώματος και της ψυχής τα μάτια ανοιχτά, ας προσέξουν στον εαυτό τους και στους γύρω τους για την επαλήθευση τέτοιων διαπιστώσεων, εάν ενδιαφέρονται, όχι μόνον για τη σταδιοδρομία τους, για τις ευχαριστήσεις τους και τις εξασφαλίσεις τους, αλλά και για την πικρή αλήθεια.

Αναρριχημένοι, αναρριχώμενοι και υπό αναρρίχησην, εικονική ή πραγματική, ποτέ δεν ενδιαφέρονται για πικρές αλήθειες, εκτός αν σατανοπρεπώς τις μετατρέπουν σε «γλυκές» αλήθειες για να τις χάψουν οι χαζοί και οι πνιγόμενοι σε πέλαγος ανασφάλειας, οδύνης και πόνου, οπότε, αντί να υπομείνουν κατανοώντας την κατάστασή τους και τους γύρω τους, τρέχουν να αρπαχτούν από κάτι «στέρεο», «σταθερό», εξασφαλισμένο, «αιώνια» ή εν μέσω πελάγους πνιγόμενοι, αρπάζοντας τα μαλλιά τους, εάν έχουν ακόμα μαλλιά, ή τρέπονται σε φυγή, με έναν ή πολλούς τρόπους οργανωμένης ή ανοργάνωτης ή αυτοσχέδιας φυγής, από τις χιλιάδες που υπάρχουν, σε πολιτικές, σε επιστήμες, σε κουλτούρες, θρησκείες, οικονομίες, αστυνομίες, στρατούς, ενδοσκοπήσεις, αλλοσκοπήσεις, αλλοπαθήσεις, ομοιοπαθήσεις, κόμματα, μυστικές εταιρείες, στοές, αντιστοές, υπερσιτισμοί, αλκοολισμοί, ναρκομανίες, ιδεομανίες, έμμονες ιδέες, νευρώσεις, ψυχώσεις, λογικομανίες, παραλογισμοί, φλυαρίες και άλλα παραλειπόμενα για συντόμευση.

Αναμοχλεύοντας το ασυνείδητο ως παγόβουνο εκ του οποίου μόνον μια μικρή κορυφή είναι «ορατή» ονομαζόμενη «το συνειδητό», αναμοχλεύοντας με ισχυρά νεύρα, αρκετή εφεδρική ενέργεια και με την εγρήγορση και τη θεία Χάρη, εξαίφνης τέτοιο παγόβουνο λιώνει στη φλόγα της Αγάπης.

Ας κρυώνει αυτός με τη βαριά χειμωνιά. Η ζέστη ψυχής και νοήσεως τον θερμαίνει. Πεινούν και κρυώνουν οι γλάροι επίσης και τα άλλα του πελάγους πτηνά.

Όπως εκείνα έτσι κι αυτός δεν παραπονείται προς τους θεούς του Χρόνου, για τα χρόνια κύματα ψύχους. Τέτοιο κύο και πείνα δεν προέρχεται από την κακία συνανθρώπων ή από λογαριασμούς κερδών και αρπαγών.

Μετά τον περίπατό του ανά το νησί με τέτοια θύελλα, ησυχάζει τώρα στο απάνερο μεγάλων παραθαλάσσιων βράχων και παρατηρεί δυο αλκυώνες κυανοχρυσίζουσες. Τον έχουν αντιληφθεί, αλλά δεν τον φοβούνται. Τον συντροφεύουν και τις συντροφεύει ώρες ολόκληρες. Πιστή συντροφιά υπομονής είναι και οι βράχοι. Αιώνες ανέμων, κυμάτων, γαλήνης κι ερημιάς, υπομένουν κι αυτά τα ρευστοειδή σχήματα φωτός απαλότητας, παραχωρώντας τη σκληρότητά τους προς τα ρευστά κύματα της θάλασσας και προς τις σχεδόν στέρεες πνοές θυελλωδών αέρων.

Αφροί πελώριων κυμάτων ξεσπώντας την ορμή τους πάνω σε βράχους, λούζουν τα γυμνά του πόδια και χαίρεται. Οι δυο αλκυώνες λίγο πιο κει, ακινητούν.

Όπως όλα και το νερό είναι θαύμα εκ θαυμάτων. Από αυτό και το αίμα.

Την κάθε στιγμή επί αναρίθμητους χρόνους, το νερό δέχεται δονήσεις και ακτινοβολίες του αστροφυσικού και του αιθερικού σύμπαντος. Γι' αυτό την κάθε άλλη στιγμή το νερό έχει διαφορετική ποιότητα, αστάθμητη από την επιστήμη.

Όπως οι θάλασσες και τα γλυκά νερά, έτσι και το αίμα και τα όργανα μαζί με την ίριδα, έχουν σημεία που αντιστοιχούν προς όσα μας συμβαίνουν, τα οποία μπορεί να αποκρυπτογραφούνται, όπως και αντίστοιχα ίχνη άλλων επίπεδων.

Τα πάντα και παντού, είναι αυτά και οτιδήποτε, όπως είναι και μηνύματα Σάρκες και ψυχές χωρίς επαρκείς ευαισθησίες, δεν συλλαμβάνουν τίποτε, ούτε χοντροειδείς και οδυνηρές

δυσλειτουργίες σάρκας, εγκέφαλου και του νου, αναίσθητες και προς το καλό, το υγιές, το αγαθό και ωραίο, παπαγαλίζοντας και πιθηκίζοντας και καταρρέουν απότομα, ήδη νεκροί πριν και τυπικά πεθάνουν.

Ευτυχώς που υπάρχει και θάνατος, για κάτι διαφορετικό.

Τι θα γινόταν η ανθρωπότητα και οι άλλες μορφές ζωής και υλικότητας, με αθάνατους Στάλιν, Χίτλερ, Χιροχίτο και αστοδυτικοδιεθνοψευτοδημοκράτες, εμπόρους ιδεών, πατρίδων, λαών, θρησκειών, όπλων και δηλητηρίων;

Με συντροφιά τις δυο αλκυωνες, χαράσσει πάνω σε πλάκα τους στίχους αυτούς:

Προς όλους τους ανέμους τρυφερός βλαστός
χάος κι ευνομία, τόνοι συμφωνίας άλλου Έρωτα
ρίγος αρραγές, αναίτιο Κάτοπτρο,
έκθετη αγάπη μέσα στο χρόνο.

ΓΑΛΗΝΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΟΥ

Υστερα από πολλών ημερών τρικυμία, σήμερα είναι γαλήνη.

Τώρα παράξενη της φύσης και του νου ηρεμία.

Σχέσεις επί σχέσεων, σε πολλά επίπεδα αλληλεπενέργειας ορατών και αοράτων όντων και υλών σε αντιστοιχίες και συγκρούσεις, επικοινωνίες και μονώσεις και ρυπάνσεις, παραμορφώσεις, εκρήξεις, νεκρώσεις.

Όλα στο σύμπαν μπορεί να είναι ανοιχτά, κλειστά και «ανοιχτόκλειστα» ως εκπορεύσεις, «κύματα» κι «έργα» δημιουργίας, καταστροφής κι εξισορρόπησης.

Τα σύννεφα έχουν αραιώσει προς το απόγευμα. Χαρούμενη λιακάδα στο νησί. Ακούγεται κελάιδημα κοτσιφιού, μέσα στη σιωπή. Ο ήχος ταξιδεύει χωρίς επιστροφή, πέρα από μορφές βαθμίδων υλικότητας προς την απεραντοσύνη, όπου δεν υπάρχει στεριά, θάλασσα, ούτε βαθμίδες χωρισμένης ενέργειας, σε τέτοιο κοσμικό και ακοσμικό του θείου ωκεανό.

Η σκέψη, δείκτης εκ παρελθόντων, γέννημα του χρονικού εγκέφαλου, μορφοποιεί, συντηρεί και αυξάνει φαύλους κύκλους συγκροτημάτων ατομιστικού και μαζικού εγωκεντρισμού που είναι πύκνωση ψυχοσωματικών και σωματοψυχικών πληγών, που συγκρατούνται από μηχανισμούς «ασφάλειας», «ευχαρίστησης» και «άμυνας», όταν πια τα γεγονότα, οι μορφές και οι συγκεκριμένες σχέσεις έχουν προ πολλού, όπως και πριν από λίγο, παρέλθει, ενώ αλλάζει κόσμος, ζωή, εαυτός, άλλοι, κοινωνίες, προκλήσεις και απαντήσεις, αλλά οι ψυχολογικές πληγές παραμένουν σε κατώτερη διάσταση άχρονου, που είναι η κόλασή μας, επειδή λείπει η εγρήγορση.

Ο μηχανισμός τέτοιων πληγών, συνθέτοντας τους φαύλους κύκλους των εγωισμών, απορροφά όλη σχεδόν την ανθρώπινη ενέργεια, παγιδεύοντάς την κι εξαναγκάζοντάς μας να απαντάμε σε ζωντανό παρόν, σαν να ήταν νεκρό παρελθόν και μέλλον.

Μέσα από τέτοιους δίαυλους παγωμένου χρόνου, αισθανόμαστε, νοούμε, δρούμε, απέχουμε και «ζούμε» στα εντός και στα έξω, φορτωμένοι βιώματα, εμπειρίες, γνώσεις και τεχνάσματα, αγωνιώντας και αγωνιζόμενοι, θυσιαζόμενοι και θυσιαζόμενοι ως μειονεκτικότεροι αλαζόνες ακόρεστοι πλεονέκτες υλών, συναισθηματισμών, διανοητισμών, ιμπεριαλιστές - ληστές για την αρπαγή κάθε χώρου και χρόνου, για να είμαστε αθάνατοι βρυκόλακες, μάταια προσπαθώντας να καταργήσουμε το Μη Εγώ, για να είμαστε νάρκισσοι δίχως καν τη σκιά μας.

Αυτή είναι η τέλεια βλακεία και αυτοτιμωρία.

Μην προσέχοντας αυτή την κόλαση, ώστε να την κατανοήσουμε για να μετριάσει τουλάχιστο, ή να σβήσει, την πραγματώνουμε στα έξω, από το ψυχολογικό μας χάος τρομοκρατούμενοι και γι' αυτό προθυμότατοι για φυγές και για πειθαρχίες παντοειδών εξαναγκασμών και ρομποτισμών σε σχέσεις αφεντάδων προς δούλους, καθώς οι αυθεντίες είναι δουλικές ψυχές, και οι σκλάβοι τους έτοιμοι να παίξουν ρόλους βασανιστών, εφαρμόζοντας εναντίον ένοχων και αθώων, τα όσα έπαθαν.

Χρόνος, γνώση, μέθοδοι και τεχνικές και όλες μαζί οι εμπειρίες, όχι μόνο δεν θεραπεύουν ή δεν μας καθιστούν προσεκτικούς σε αλλαγμένο ζωντανό παρόν, αλλά χειροτερεύουν την κατάστασή μας με τρόπους ασυνειδησίας δολιότερους και δυναμικότερους. Ο Χρόνος δεν είναι πανδαμάτωρ, αλλά ενισχυτής κολάσεων, έως την τελική εξόντωση των μη εγρηγορούντων.

Βαθμίδες του ομαδικού και του ατομικού ασυνείδητου ή της κρυφής μνήμης αιώνων και κύκλων ζωής, είναι προβαλλόμενες βαθμίδες αυτού και άλλου κόσμου πραγματούμενων κολάσεων σε κοινωνίες και σε άλλες καταστάσεις.

Ο χρόνος μας είναι ύλη δεσμευμένης ενέργειας.

Σε βαθμό όπου αρχίζει να υποχωρούν οι υλικοί πόλεμοι, αρχίζουν πόλεμοι συναισθηματισμών ακόμα και δια του σεξ, και πόλεμοι ιδεών, εικόνων, λέξεων και άλλων φορτιζόμενων συμβόλων από παγιδευμένη ενέργεια μίσους.

Όσο η ανθρώπινη ενέργεια σπαταλιέται σε συγκρίσεις, ανταγωνισμούς, διαμάχες και πολυεπίπεδους πολέμους, τόσο τα ψυχοσωματικά κέντρα ενέργειας τροφοδοτούν αυτόν τον Τροχό.

Αλλά τώρα ψιχαλίζει ελαφρά σε άπνοια.

Ημίγυμνος, περιτυλίγει τα πέλματα του με πανί, σαν είδος απαλά πέδηλα και ανηφορίζει κρημνώδη πλαγιά, όπου θυμάρι και ρίγανη.

Σε πτυχή εδάφους απάνεμη, δεν άργησε να βρει σε κούφωμα γηραιού δέντρου, πολύ μέλι εγκαταλειμμένο από τις μέλισσες, οι οποίες σχημάτισαν κυψέλη σε γειτονικό κούφωμα βράχου.

Έτσι, στο σιτηρέσιό του θα προστεθεί και μέλι θυμαριού και ρίγανης.

Μουσκεμένοι σπόροι σιταριού, σίκαλης, κριθαριού, ξηρά σύκα, ελιές, επιτόπια άγρια ραδίκια και άλλα χορταρικά, όπως και καρύδια και αμύγδαλα και νερό από τη μικρή βρύση, αυτά είναι γι' αυτόν αμβρωσία και νέκταρ.

Επιστρέφει στο σπήλαιο και γράφει αυτούς τους στίχους:

Τι κάνει τη ζωή βαριά, το χώρο και το χρόνο κόλαση;

Γιατί τόσο μακριά κι αν πορευόμαστε

δεν πάμε ούτε θήμα;

Παντού η λευτεριά και η χαρά μας προσκαλεί.

Αλλά το δειλινό αυτό, σαν πανανθρώπινη θλίψη.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΦΩΣ ΙΛΑΡΟ, ΑΓΙΑΣ ΔΟΞΗΣ

Ωραία αισθάνεται σε αυτή τη μικρή τοποθεσία μετά τη βροχούλα μιας ώρας: όλα τρυφερά. Μήπως κάτι καλό αναδύεται ακριβώς από αυτό το σημείο του νησιού, μήπως συντελεί και η διάθεσή του αυτής της ώρας, μήπως άλλοι παράγοντες αστρογεωψυχοβιοτικοί ή όλα αυτά μαζί και κάτι άλλο μαζί με τους γύρω θάμνους και το φιλικότατο δέντρο και αυτό το φως και το άλλο φως που τροφοδοτούν και στηρίζουν από εντός και από έξω μαζί με τη Μητέρα Γη σε ό,τι ευεργετικό χαρίζει σε όλα τα πλάσματά της, εκ Πατρός των Ουρανών;

Η Μητέρα Γη μαζί με το σαρκικό σώμα, είναι χωνευτήρια παρελθόντος όπως και παγιδευτήρια, καθαρτήρια και κολάσεις, αντίστοιχα προς τη χρήση.

Αγάπη και προσεκτικότητα είναι το κοινό μυστικό κάθε ευεργεσίας και υγείας.

Και το ευεργετικό γεγονός του σαρκικού θανάτου, για όσους προσέχουν και αγαπούν, μετατρέπεται σε πηγή ζωής.

Σύννεφα ταξιδιάρικα, λωρίδες αραιές, πολύχρωμες, αφήνουν τις ακτίνες του ήλιου, να ευλογούν και να χαϊδεύουν απαλά τη Γη αυτή την ώρα, σε απόχρωση ατμόσφαιρας και ψυχοσφαίρας τρυφερά εσπερινής: φως ιλαρόν, αγίας δόξης, με την απρόσκλητη χαρά αθανάτου Πατρός.

Λίγοι θάμνοι ευωδίας πνευματικής και λίγα δέντρα σε ακμή ευαισθησίας σε αυτό το τοπίο, μαζί με φιλοπερίεργους άσκαρους μικροκάτοικους της ρεματιάς, συνεχίζουν την εσπερινή τους συνάντηση και δεν υπάρχει διακοπή μεταξύ βαθμίδων των γήινων μορφών ζωής και υλικότητας, παρά τα φαινόμενα, ούτε διακοπή σε σχέση προς τον σύμπαντα κόσμο και τον Θεό, κοσμοποιούμενο και ακοσμικό.

Όλα είναι ζήτημα βαθμίδας, ποιότητας και προοπτικής του Φωτός.

Τα πάντα πλέουν στον ίδιο ωκεανό πεδίων και υπερπεδίων ζωής και θείας ενέργειας. Αλλά η ζωτική ενέργεια που χρησιμοποιεί η ανθρωπότητα μολύνεται από σκέψεις, αρνητικά αισθήματα και πράξεις μίσους που επενεργούν στον πλανήτη όλων μας και απορροφούνται από το ηλιακό μας σύστημα, καθώς και ό,τι καλό εκ μέρους μας, για να επιστρέψουν σε εμάς και σε παν γήινο, ως ευκαιρίες απελευθέρωσης εάν προσέχουμε τι σκεπτόμαστε, τι αισθανόμαστε, πώς φερόμαστε, τι λέμε, τι γράφουμε και τι κάνουμε δια του αστρικού και του ψυχολογικού μας χρόνου, των φάσεων.

Τι σημαίνει υλικότητα, νους, ενέργεια, ζωή, σε διάφορες βαθμίδες και κλίμακες, και νόμοι μέσα σε νόμους και μουσικοί τόνοι Υπερνομίας;

Αφού ζωή σημαίνει σχέσεις αρμονίας και δυσαρμονίας, ευρυθμίας και αρυθμίας, σχέσεις κι αλληλεπενέργειες σε όλα τα επίπεδά της, όπως και στις βαθμίδες ενέργειας και υλικότητας, τότε το βασικό και ουσιωδέστερο πρόβλημα της ανθρωπότητας είναι το λαθαιμένο γεγονός του σχηματισμού στατικών ειδώλων, συμπερασμάτων, κρυσταλλωμένων ιδεών και διαλεκτισμών ή ό,τι άλλου ως προκαταλήψεις που εμποδίζουν την απ' ευθείας αισθαντικότητα και αντίληψη και πράξη ή αποχή.

Το γεγονός ότι το υποκείμενο ως βαθμίδα ποιότητας, ουσίας κι επίκτητων, το υποκείμενο ως θεατής, επενεργεί στο θεώμενο, τότε, τι είναι φυσικοί, ψυχολογικοί, ιστορικοί ή όποιοι άλλοι νόμοι;

Όλα χρειάζονται αναθεώρηση, επειδή όλες τις θεωρίες, όλες τις φιλοσοφίες, όλες τις θεολογίες, όλες τις κοσμολογίες, τις κοινωνιολογίες, τις οικονομίες, τις μεθοδολογίες, τις τεχνολογίες και τις πολιτικές τις ανατρέπει έκδηλα και άδηλα η ζωή και το πάντα νέο των προκλήσεων και των καλεσμάτων της.

Έχοντας κατασκευάσει αντινόηση, για την κατασκευή αντιφύσης και αντίκοσμου, ατομικιστικού και ομαδικού εγωκεντρισμού, ασφυκτιούμε στον Κλοιό δικής μας κατασκευής, θρήσκοι και άθρησκοι, και παντός «ισμού» κοπάδια της Απώλειας.

Σε ημίφως πήρε χαρτί και μολύβι, γράφοντας αυτούς τους στίχους:

Αίσθημα πλέει σε κενό αγαλλιότητας
ελάχιστη κλωστή τον γεφυρώνει
πόνος νοσταλγίας ανεπαίσθητης.
Ιχνηλατώντας δια μέσου αβύσσων του άχρονου
που θα σε βρει
απωλεσμένη δόνηση του όντος
απόντος αντίλαλος.

Ο ΘΑΛΑΣΣΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΦΟΣ

Τον ξύπνησε πολύ πρωί του θαλασσαετού η θριαμβευτική κραυγή, με την χαραυγή, ενώ συνηθώς κράζει μόλις ανατέλλει ο ήλιος, σαν να τον χαιρετάει από την κορυφή του γκρεμού.

Αυτή τη φορά περιίπταται πάνω από το βραχώδες συγκρότημα του «ερημίτη» και κραυγάζει σαν να του μιλάει. Έχουν γίνει φίλοι. Του ανταποδίδει τον χαιρετισμό, χειρονομώντας και σφυρίζοντας.

Ο θαλασσαετός χαμηλώνει και κατόπιν κατευθύνεται προς την ακτή, όπου κάθεται στη συνηθισμένη θέση του «ερημίτη», σαν να του λέει ότι είναι κι αυτός άνθρωπος και φίλος. Στο απέναντι νησί ενδιαιτάται ο άλλος αετός, το ταίρι του. Συχνά πηγαινοέρχονται από το ένα νησί στο άλλο, κυρίαρχοι της θάλασσας, του ουρανού και των νησιών.

Τακτικά ο «ερημίτης» παρακολουθεί το πως ο θαλασσαετός κατορθώνει να βρίσκει κατευθείαν την τροφή του, παρ' ότι κρυμμένη σε τρύπες ύφαλων βράχων, όπου τρυπώνουν καιροφυλακτώντας για δική τους τροφή, ροφοί και μύραινες.

Από μακριά διαπιστώνει με ακρίβεια κυτταρικής του μαντείας, την ακριβή θέση του ροφού, ορμά, βυθίζεται και αναδύεται κρατώντας με το ράμφος και τα νύχια το ψάρι.

Αυτή τη φορά πετάει γύρω από τον «ερημίτη» επίμονα, σαν να τον καλεί σε γεύμα στη φωλιά του. Κατόπιν πήγε στη φωλιά.

Η λέξη ροφός, έχει την ετυμολογία της από την αρχαία λέξη ορφός, που σημαίνει κρυπτικός, όπως είναι και το όνομα του αρχαίου μύστη Ορφέα.

Το αρπακτικό πτηνό εύκολα χορταίνει και ησυχάζει σε ευτυχία και αθωότητα, αλλά ο αβυσσώδους μειονεξίας αλαζόνας, πλεονέκτης άνθρωπος, ποτέ δεν χορταίνει με ύλες, συναισθηματισμούς, ιδεασμούς και κατακτήσεις χώρου και χρόνου διαστάσεων, ποτέ δεν υπεραναπληρώνεται, ούτε για μια στιγμή, πάντα τον φαύλο κύκλο ξαναρχίζοντας τανταλίζων και σισυφίζων κρυφός και φανερός εγωκεντρισμός, νεκρόφιλος και σολιψιστικός, ενώ το Μη Εγώ γι' αυτόν υπάρχει μόνο για να το προσαρτήσει στην αυτιστική του παντοκρατορία.

Μεταξύ αυτιστών φαυλοκυκλικών, μόνον ανακωχή μπορεί να συμβαίνει κάθε τόσο, ως προετοιμασίες για δολιότερους πόλεμους υλικούς, συναισθηματικούς, διανοητικούς, για επικυριαρχία κάποιου απ' αυτούς, δια της εκμηδενίσεως όλων των άλλων, ώστε να απομείνει μονοκρατορικός εν μέσω ερήμων και οστών, εφιάλτης σε κόσμο - μηδέν. Τέτοιος μηδενισμός αυτοτιμωρίας, κατέχει τον «άνθρωπο», αυτό το παρανοϊκότερο των όντων και δολοφονικότερο δια των τεχνημάτων σε τεχνοκοινωνίες ιδεωδών ευγενέστατων. Σήμερα έγραψε αυτούς τους στίχους:

Εάν το πνεύμα του ανθρώπου δεν εγρηγορεί
ενώπιον παγίδων του εντός και του έξω
γοητευμένοι από δυνάμεις υπάνθρωπες
χωρισμένοι και χωριστικοί ψευτοενοούμενοι
με σύμμαχους και φίλους εχθρών δολιότερους,
εάν το πνεύμα του ανθρώπου δεν εγρηγορεί,
κανένας λύχνος λαδιού και ψυχής
σωματική μας δυνατότητα καμιά
ούτε ιδρύματα, κράτη και δόγματα
δεν μας προστατεύουν.

Οι τρικυμίες του Αιγαίου γαληνεύουν συχνά
τα καλοκαίρια έρχονται μετά τις χειμωνιές
αλλά της σκέψης οι αιχμάλωτοι δίχως νοήμονα στοργή
με επιθυμίες και φόβους μη κατανοήσιμους,
τρικυμισμένοι «ευζωιστές», έως τον τελικό πνιγμό μας.

Εάν το πνεύμα του ανθρώπου δεν ρηγορεί,
η Θεία Χάρη αποσύρεται
κι ο Άρχοντας του Σκότους θριαμβεύει.

ΚΑΤΟΠΤΡΟ ΕΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙ

Ο καιρός έχει μετριάσει σήμερα. Όμως η τρικυμία εξακολουθεί. Μεγάλα, «βουβά» κύματα έρχονται από μακριά, όπου η θύελλα εξακολουθεί.

Κάθεται στην ακτή, βλέποντας αυτά τα δίχως αφρούς, κανονικά «βουβά» κύματα ρυθμικά που ανεβοκατεβαίνουν.

Σε λίγο η προσοχή του μεταωρείται. Ούτε προς τα έξω, ούτε προς τα εντός, αλλά πέρα κι από τα δυο, ως κάτοπτρο.

Διάφορα νοήματα και σύμβολα, να αντικατοπτρίζονται.

Ποια η αρχή της ζωής, της ύλης και της ενέργειας;

Πώς και γιατί τα μετέπειτα, από άχρονο σε χρόνο;

Σε ορισμένη βαθμίδα της αντίληψης, το μυστηριώδες των πρωτογενών, από κατόπιν τυφλή αντίδραση προς τυποποιημένες παραδόσεις, μεταπίπτει σε μηχανιστική κοσμοαντίληψη, και περί ζωής υποθέσεις αλληλοσυγκρουόμενες μέσα στη μηχανιστική τους και τη διαλεκτική τους βεβαιότητα εξ αφαιρέσεων.

Από την μανία του για βεβαιότητα, ασφάλεια, διάρκεια και αξία εξ αβυσσώδους αλαζονικής οντικής και άλλων ειδών μειονεξίας, ο άνθρωπος, κλείνει εικονικά και ψυχολογικά τα ανοίγματα και κατασκευάζει κλειστά συστήματα και αλύγιστα πρότυπα, μέσα στα οποία παγιδεύεται, ως επιστήμονας, θεολόγος, κοινωνιολόγος, πολιτικός και ό,τι άλλο.

Και μάλιστα, σαν από ανεπίγνωστο σκοπό, αγνοεί, παραλείπει, αποκρούει τους παράγοντες εκείνους που υποβαθμίζουν βεβαιότητες, μωροπιστίες, υποθέσεις εξασφαλίσεων, ευχαριστήσεων, αξιών αυτεπιβεβαιώσεως πάση θυσία και σε διάρκεια ισχύος, για την κατάκτηση όλου του χώρου, όλου του χρόνου και του σύμπαντος, και του «θεού» της κατασκευής μας, μη δεχόμενοι άλλη θέση, παρά μόνον «εκ δεξιών» του Πατρός ως σχεδόν ισόθεοι, τρισάθλια πλάσματα, ανεπίγνωστης και ανομολόγητης θεωρητικοπρακτικότητας βλακείας, που μας υποκινεί να μισούμε τα πάντα, επειδή μισούμε πρώτα απ' όλα τον τέτοιον εαυτό μας, καθώς καθένας μας αγωνίζεται για την πρωτοκαθεδρία και δεν την κατορθώνει.

Αυτή μπορεί να είναι η βάση της άρνησης εμπιστοσύνης μας προς την έκδηλη και άδηλη Ευταξία του σύμπαντος, την κυμαινόμενη ιεράρχηση, την Υπερνομία και τη Θεότητα, ως προϋπαρξη σχεδίου, απ' όπου καθοδικές και ανοδικές ακτίνες κόσμων και βιοσφαιρών. Μηχανιστές και διαλεκτικοί, είναι τόσο μανιωδείς, όσο και οι ιδεαλιστές και οι ασκητές ως τα δυο σκέλη της ίδιας αναρριχητικής μανίας για την κατάκτηση, την υποταγή όντων, υλών, δυνάμεων, ενεργειών, γνώσεων, μεθόδων, τεχνολογιών και της μαγείας, για να γίνει καθένας μας, ο μοναδικός θεός της βλακείας όλων μας, υπεραναπληρούντες την ουδέποτε αναπληρούμενη δια της βλακείας, ακόρεστη, σολιψιστική, αλαζονική μειονεκτικότητα, που τα θέλει όλα δικά της, τώρα ή ποτέ, χωρίς την αισθαντική νοημοσύνη, την ανωνυμία και τη σωστή δημιουργικότητα, εγκαταλείποντας προκαταλήψεις, εγωισμούς και πρόχειρα συμπεράσματα ή αξιώματα.

Τα πάντα θυσιάζουμε, μηχανιστές και άλλοι, μαζί με τον εαυτό μας, δήθεν για να ζήσουμε και να επιζήσουμε σωστά.

Σε σχέση προς τη νεοφυσική, τη νεοβιολογία και άλλες νεοεπιστήμες, η προσκόλληση στους «φυσικούς» νόμους, βασισμένοι σε δευτερεύοντα και αγνοώντας ή απωθώντας πρώτες αιτίες, έχουν τις αντιστοιχίες στους διάφορους παραφυσικούς και παραψυχολόγους, προσκολλημένους σε «υπερφυσικούς νόμους», ενώ απλώς τα παραφυσικά και οι αντίστοιχες αντιλήψεις τους, αποτελούν αλλαγή του κοινού σωματικού αισθητηρίου, απ' όπου οι «διαφορετικές», «υπερφυσικές δυνάμεις», αλλά ο εγωκεντρισμός και αυτών παραμένει ακόμα πιο ύπουλος, επειδή αλαζονεύονται για δυνάμεις λανθάνουσες που ανήκουν στην ανθρωπότητα ως παρελθόν, ενώ δεν καταδέχονται πια να παρατηρούν καθαρά τον εαυτό τους και τη ζωή, αφού ήδη «ξέρουν» και «δύνανται». Τουλάχιστον κάποιοι εκ των επιστημών, μπορεί να μεταστραφούν, αλλά οι «θαυματοποιοί» παραψυχολόγοι και παραφυσικοί, πολύ δύσκολα εγκαταλείπουν τα «κεκτημένα».

Έτσι, για φυσικούς και παραφυσικούς δεν υπάρχει μυστήριο, αφού παίζουν στα δάκτυλά τους τις δομές του σύμπαντος ή της ψυχής.

Αλλά στο πείσμα όλων μας, όσα κι αν γνωρίζουμε και δυνάμεθα, πάντα υπάρχει το ΜΗ ΓΝΩΡΙΣΙΜΟ ΑΓΝΩΣΤΟ.

Η κατακτητική μανία πάντα συντρίβεται, όπως και η ψευτοταπεινοφροσύνη.

Θρήσκοι και άθρησκοι σε τι διαφέρουν, αφού εξίσου, αλλά διαφορετικά, μισούν, χωρισμένοι και χωριστικοί και ψευτοενούμενοι για δολιότερα έργα μίσους;

Το ηλιακό μας σύστημα, εκτός από άλλες λειτουργίες, αποτελεί απορροφητήρα και αναμεταδοτήρα δονήσεων των συμβαινόντων της Γης δια των αστρικών τροχιών και του «ζωδιακού» κύκλου ημερομηνιών, χρόνων και τόπων, ως επαναλαμβανόμενες ευκαιρίες επιγνώσεως ανεπίγνωστων, για το σθήσιμο του ψυχολογικού βάρους της χρόνωσης, ώστε να διευκολύνεται η ανοδική ακτίνα δημιουργίας από τη Γη.

Σωστή αντίληψη για δράση και αποχή σωστή, είναι η κίνηση της καθαρής ζωής που δεν έχει τριβή, σπατάλη κι εξάντληση δια της χρονικότητας που είναι ο εγκέφαλος και η σκέψη στον άνθρωπο, αλλά είναι ζωή - ενέργεια δίχως μηχανιστικότητα, κίνηση μέσα στην Ολοκίνηση σε άπειρη Κενότητα, απ' όπου η Δημιουργικότητα.

Ο πλανήτης Γη, και άλλοι πλανήτες, μακριά από το Πρωταρχικό, υπόκειται σε βαριά μηχανιστικότητα, λίγο πιο ευνοϊκή από τη μηχανιστικότητα της Σελήνης, όπως και άλλων δορυφόρων, από οντολογική και ψυχολογική σκοπιά.

Αλλά τι μας ενδιαφέρουν εμάς αυτά; Θα απαντούσαν στεγανοί ειδικοί θεωρητικοί και πρακτικοί. Εμείς κάνουμε τη δουλειά μας σωστά και σύμφωνα προς εντολές ανώτερών μας και σχεδίων τους.

Υπονοούμενο σχεδιασμό κι εντολές δεν δέχονται για έμβιες δομήσεις οργανωτικότητας, παρ' ότι δέχονται ότι η υλικότητα οργανώνεται από ενέργειες αλληλεπιδράσεων.

Επίσης, κράτη, εταιρείες, εκπαιδευτικά και άλλα ιδρύματα όπως και για εργασίες της καθημερινότητας, γνώσεις, πληροφορίες και άμεση αντίληψη, θεωρούνται απαραίτητες, αλλά όχι και για τα υποκύτταρα και τα κύτταρα της ζωής και για τα αεριώδη συστήματα του σύμπαντος ως κυμαινόμενες ιεραρχίες σχεδίων αυτοσυγκροτήσεων, και για τα «άτομα» απ' όπου σχηματίζονται ηλιακά και γαλαξιακά συστήματα και άλλα.

Ακόμα και στα πιο «ασήμαντα» μικρόβια, σε κάθε κύτταρο τους ο κώδικας πληροφοριών είναι αφάνταστα μεγάλος, και παρ' ότι ευλύγιστος, εξ αρχής, ποτέ δεν εξελίσσεται σε κάτι άλλο, παρά τις σχετικές μεταλλάξεις.

Παρόμοια ισχύουν και για όλα τα άλλα είδη και όντα και συστήματα υλενέργειας ή ό,τι άλλου, εκτός εάν δημιουργηθεί σύμπαν και ζωή διαφορετική.

Θεωρίες και πρακτικές του τυχαίου, θεωρούνται τρέλα από δημοκρατίες και δικτατορίες σε οικονομικά, κρατικά, πολιτικά και άλλους κοινωνικούς τομείς, με αυστηρές νομοθεσίες, αστυνομίες και στρατούς, μυστικούς και άλλους πληροφοριοδότες, κωδικοποιούς κι ερμηνευτές, παρ' ότι η κίνηση της ζωής ανατρέπει τέτοιου είδους πρότυπα, νόμους και συστήματα, όχι τυχαία, απ' όπου ψυχολογικούς νόμους των δράσεων και αντιδράσεων, όπως και από νοήμονα υπέρβασή τους.

Ακόμα και οι λυσσώδεις επιστημοπρεπείς επιθέσεις των μηχανιστών και των διαλεκτικών επί, αφαιρέσεων, εκτοξεύονται από σκοτεινά και «συνειδητά» σχέδια εξασφάλισης, κυριαρχίας και βολέματος από φόβο του όποιου άγνωστου παράγοντα, και ιδίως για να καταπνίγουν, όχι μόνον οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά, αλλά και κουλτουρικά και θεολογικά και επιστημονικά ή όπως αλλιώς, κάθε λεύτερη αντίληψη ή κριτική, ή ό,τι άλλο το οποίο θα κλόνιζε τα θεωρητικά και πρακτικά κι ακόμα τα λεκτικά και άλλα συμβολικά οχυρά τους.

Και αντιθέτως, όσοι βασίζουν την αυτεπιβεβαίωσή τους, την αναρριχητική μανία τους και προς τον «ουρανό» δικής τους κατασκευής, πιστεύουν σε θεϊκό σχέδιο, ακριβώς από ίδια ή παρόμοια σκοτεινά κίνητρα διάρκειας και αθανασίας του μανιώδους εγωκεντρισμού και της κακίας του, συχνά πολύ πιο υποκριτές και άθρησκοι, παρά οι άλλοι.

Όσο επιμένουμε να κατασκευάζουμε σταθερότητες, στατικότητες και γνωστά ή γνωρίσιμα, για να μην φοβάται ο κατακτητικός εγωκεντρισμός μας, προσωπικός και μαζικός, εφευρίσκοντας ή φανταζόμενοι και κώδικες όπως μας αρέσουν, τόσο η κίνηση της υλενέργειας και της ζωής θα ανατρέπει όλα τα από εμάς βολεμένα, όπως συμφέρει μόνον τους αυτισμούς μας και τη μανία μας για κυριαρχία επί παντός ζώντος και υπάρχοντος.

Βασιζόμενοι αποκλειστικά σε αυτά που αποδείχνονται μόνον εν μέρει σωστά και κάτω από ορισμένες συνθήκες, γενικοποιούμε πολύ βιαστικά, σαν να ελέγχαμε τα πιο πέρα γνωρίσιμα άγνωστα και μη γνωρίσιμα άγνωστα, όσο κι αν είμαστε αναγκασμένοι να αναθεωρούμε για να μη συμπεριφερόμαστε ως εντελώς αυθαίρετοι.

Πόσες διαμάχες, πόσες δυστυχίες, πόσοι εξευτελισμοί, βασανισμοί και δολοφονίες και πόλεμοι σε όλους τους τομείς και τις χώρες, για βεβαιότητες και εξασφαλίσεις και αξίες κι επιβιώσεις που κατόπιν αποδείχνονται έμμονες ιδέες και καταστροφικές δραστηριότητες. Όσο πιο μανιώδεις για υλικές, συναισθηματικές και διανοητικές αναρριχήσεις εκ μειονεκτικότητας αλαζονικής, τόσο πιο συγκεχυμένοι, φοβισμένοι κι επιθετικοί εναντίον του παντός και του εαυτού μας, τον οποίο υποτίθεται ότι υπεραγαπάμε και για χάρη του πολύ φροντίζουμε.

Τα όσα εμείς κάνουμε, αγανακτούμε όταν μας τα κάνουν άλλοι.

Καθένας μας είναι απολυταρχικός, αρχιπρονομιούχος και μονοπωλητής αυστηρής αποκλειστικότητας.

Αλλά οι αυθαιρεσίες του καθενός, περιορίζονται από τις αυθαιρεσίες των άλλων ως ο καθένας μας.

Εάν δεν συνέβαιναν περιορισμοί, καθένας μας θα προχωρούσε να κυριαρχεί επί οστών και ερήμων, πραγματοποιώντας στα έξω την εντός ερήμωση. Πόσοι πολιτισμοί, κουλτούρες και θρησκείες διαλύθηκαν, πόσα σύμβολα και σημεία απόμειναν και απομένουν δίχως κανένα νόημα και φόρτιση αισθημάτων.

Και ο σημερινός διεθνής δυτικός πολιτισμός, βασισμένος στο φόβο και την επιθετικότητα, πιο ύπουλη όταν κατασκευάζει «ειρήνες» και «Κοινωνίες των Εθνών», ρομποτοποιώντας την ανθρωπότητα, δεν αφήνει ούτε την τέφρα, για να ξαναβλαστήσει ζωή και πνευματική καλλιέργεια ως φοίνικας, εκτός αν άλλες δυνάμεις, τώρα ανεκδήλωτες, επέμβουν, ώστε να έχουν δικαίωμα τα διάσπαρτα μέλη δημιουργικής μειοψηφίας να μην εξαναγκάζονται και να μην καταδιώκονται από τους ένσαρκους δαίμονες και τους πράκτορές τους ή τους αφελείς που κατέχουν όλες τις θέσεις, όλα τα σταυροδρόμια και τις προσβάσεις.

Υπάρχουν έντιμοι που επιθυμούν το καλό, αλλά αυτοδιχάζονται και υποφέρουν, κατεχόμενοι από υπάνθρωπες δυνάμεις και ψυχολογικά αιώνων κατακάθια και βασανίζονται από αυτοαντιθέσεις και αυτοαντιφάσεις, όπου άλλο ψυχιστικό τους κομμάτι «αποφασίζει», άλλο «εκτελεί», μεταξύ πολλών που διεκδικούν την επικυριαρχία, όπως αντίστοιχα συμβαίνει και στην οικογένεια, στις άλλες κοινωνικές ομάδες και μεταξύ λαών, κρατών ή όποιων οργανώσεων, εταιρειών και θρησκειών, ως εντός κι έξω κατατμήσεις και συγκρούσεις πολλαπλές και πολυεπίπεδες.

Μεταξύ σαρκικού, ψυχικού και πνευματικού σώματος ή επίπεδων λειτουργίας, η αντίθεση είναι κατασκευασμένη από επεμβάσεις του ομαδικού και του προσωπικού εγωκεντρισμού, επειδή τα είδωλα εαυτού, άλλων, κόσμου και «θεού», απορροφούν σχεδόν όλη την ανθρώπινη ενέργεια, κι επεμβαίνουν, όσο το κατορθώνουν, με τεχνάσματα, επιφέροντας δυσλειτουργίες, δυσαναλογίες, αρυθμίες και νοσηρότητες.

Το σαρκικό σώμα είναι χρήσιμο και για μονωτήρας και χωνευτήρι.

Ως σαρκικός μονωτήρας, αποκλείει αιθερικές και άλλων ενεργειακών πεδίων και όντων εκπορεύσεις δονήσεων, ακτινοβολιών και κυμάτων, ώστε το σύνολο που ονομάζεται ανθρώπινο ον, να προσέχει το πιο επείγον, το οποίο είναι η βιολογική επιβίωση, όταν δεν υπάρχουν ή όταν παραμελούνται τα περιθώρια και για πολλές άλλες ανάγκες άλλων επιπέδων.

Επιπλέον, είναι και χωνευτήρι επιβαρύνσεων και αστοχιών ή αμαρτιών, όπως λένε οι θρησκείες, με τη λησμονημένη αρχική έννοια της αμαρτίας που σημαίνει αστοχία, αποτυχία σε σχέση προς τη γνησιότητα και πολλαπλή υγεία του όντος.

Το αποτέλεσμα αιώνων αυτής της αστοχίας ή αμαρτίας ή ακατανοησίας, είναι ο εκφυλισμός του σαρκικού σώματος, και η φθορά του ψυχικού και πνευματικού σώματος. Έτσι, κι εδώ ισχύουν τα λόγια του Χριστού: δεν μας ωφελεί να κερδίσουμε ολόκληρο τον κόσμο αλλά να χάσουμε την ψυχή μας.

Μερικοί από εμάς, κατορθώνουν να ενσαρκώνονται σε ισχυρά βιολογικά σώματα, ενώ είναι, ήδη πριν ενσαρκωθούν, σχεδόν σάπιες ψυχές. Αυτοί είναι πολύ επικίνδυνοι ως εντελώς αδίστακτοι όταν κατορθώνουν αναρριχήσεις κι εξουσίες, συνδυάζοντας και διαβολικής ευλυγισίας τακτική.

Στο άλλο άκρο είναι υγιείς ψυχές ενσαρκούμενες σε ασθενικά σαρκικά σώματα και γι' αυτό δεν διαθέτουν ισχυρούς βιολογικούς διαύλους σωστής δράσης και σωστής αποχής.

Επίσης, υπάρχουν και περιπτώσεις, όπου, άλλης διαστάσεως όντα, επειδή δεν βλέπουν το αστροφυσικό σύμπαν, όπως οι ένσαρκοι, δεν βλέπουν τις άλλες των κόσμων και βιοσφαιρών διαστάσεις. Αυτά τα άλλα όντα, μην γνωρίζοντας, ούτε τους λειτουργικούς συνδυασμούς της επίγειας ζωής, τυχάνει να διασταυρωθούν σπάνια κάποια από αυτά δια

μέσου στιγμών ανθρώπινου σεξ, όποτε παγιδεύονται στον εγκέφαλο, μαζί με άλλους ήδη συγκάτοικους παρασιτικούς ή προσωρινούς.

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος καταντά «πολυκατοικία», παράλληλα και διασταυρούμενα προς τα επιψυχίδια παράσιτα και τα ψυχολογικά κατακάθια αιώνων.

Αυτό είναι το γεγονός. Αλλά ο αφελής επιστήμων, μανιακός των αποδείξεων, όσο και αν είναι φθαρμένη ψυχή κι εκφυλισμένες αισθήσεις, αναφωνεί: πού είναι οι αποδείξεις;

Η όποια ανεπαρκής ή ανόητη ερώτηση, χρειάζεται την αστεϊάν απάντηση: ιδού οι αποδείξεις, τις έχω στην τσέπη μου.

Σύμφωνα προς αυτούς, τα πάντα πρέπει να είναι κατ' επανάληψιν αποδείξιμα και ιδίως εκμεταλλεύσιμα για χάρη των αφεντικών τους χρηματοδοτών κι εξουσιαστών, για να επιτρέπεται να υπάρχουν και να συμβαίνουν σύμφωνα προς την αναγκαιότητα επαναλήψεως όποτε αυτοί το θελήσουν ή το ορίσουν.

Μια τέτοια «επιστημονική» θρασύτητα, πολύ μοιάζει με τις παπικές, τις σταλινικές, τις χιτλερικές και τις δημοκρατομυστικοαστυνομικές «ιερές» ανακρίσεις για αποδείξεις ενώπιον των οποιωνδήποτε εκφυλισμένων και ανεπαρκών ειδικών και γενικών πρακτόρων και αφελών της κάθε εξουσίας κατεστημένων και αντικατεστημένων.

Πόσες φορές είμαστε βεβαιότατοι και γι' αυτό αυστηρότατοι κριτές και τιμωροί, την κάθε φορά λησμονούμε τις εξ ανάγκης και αποδείξεων αναθεωρήσεις, αμφιβολίες, δισταγμούς. Λιγοστοί μαθαίνουν από παθήματα.

Ενώ είμαστε από εντός κι απέξω χωρισμένοι, μανιωδώς χωρίζουμε και δια ψευτοενώσεων. Υλιστές και ιδεαλιστές και ασκητές, σε τι διαφέρουν;

Κλίμακες και πρωταρχικότητα, αστάθμητα και μη γνωρίσιμα, μετατρέπονται σε γνωστές «επιστημονικές», λαϊκές και άλλες λέξεις ή «νόμοι», ερήμην της Υπερνομίας και του Άδηλου, όπως κι ερήμην των σκοτεινών κινήτρων μας και των αλλοπρόσαλλων επιθυμιών μας που δεν είναι στοιχειώδεις βιολογικές ανάγκες.

Εάν υλιστές, ιδεαλιστές και ασκητές όλων των ειδών και αλληλοσυγκρούσεων, θα μπορούσαν να πλησιάσουν λιγάκι το ιλιγγιώδες και υπερευαίσθητο της υλενέργειας και τη μυστηριακή της ύπαρξη, δεν θα διέπρατταν τόσες βλακείες στο όνομα της ύλης, της ιδέας, της ενέργειας ή του «θεού» δικής μας κατασκευής.

Για τους μη φρουρούντες εαυτόν ετεροκίνητους από εντός κι από έξω, η σπατάλη της ενέργειας μας σε «θετικά», είναι το κλείσιμό τους προς την ανανέωση, την ριζική αλλαγή ή μετάνοια και τη Θεία Χάρη.

Τώρα έρχεται η ώρα για ύπνο.

Σηκώνεται, ρίχνει μια ματιά στον «βουβών» κυμάτων τη θάλασσα, ασπάζεται τον γειτονικό μονήρη πεύκο, χαϊδεύει τον διπλανό ευωδιαστό θάμνο, πιάνει λίγο χώμα, χαιρετά τον ουρανό ως πρωτόγονος, ευγνώμων προς όλα, και πάει στη σπηλιά για ύπνο βαθύ, γλυκό, εντελώς δωρεάν ύπνο ευτυχίας και αναζωογονήσεως, επειδή σε βάθος σταματά η σκέψη και δεν λειτουργούν όνειρα, εκεί όπου ανοίγεται η θύρα κυκλοφορίας της ζωτικής ενέργειας της γήινης βιόσφαιρας, η οποία, όπως και τα σύμπαντα, βρίσκεται υπό την Σκέπη Ενέργειας Θείας.

ΨΥΧΗ ΜΠΕΤΟΝ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Η κακοκαιρία και η θύελλα πλησιάζει, αλλά δεν ήρθε ακόμα προς τα εδώ. Σε ευαίσθητους οργανισμούς όπως είναι τα ψάρια, τα ζώα, τα φυτά και λιγοστοί άνθρωποι, λειτουργεί αυθόρμητα υπεραισθητήριο που τα προειδοποιεί, δώθε και πέρα από τον εγκέφαλο, τα ενεργά και παθητικά ανακλαστικά, και σε σχέση προς τον άνθρωπο, δώθε και πέρα από τη σκέψη και τα προϊόντα της, που είναι λέξεις, εικόνες και λογικισμοί, ανίκανοι να πάνε πιο πέρα από κρυφές και φανερές μνήμες ή γνώσεις.

Ο ερχομός αυτής της κακοκαιρίας, προαισθητής από τα τέκνα της φύσης, εκτός από τους ανθρώπους, επειδή αυτοί, ως τέκνα της φύσης και του Θεού απομακρύνθηκαν και από τα δυο, φανταζόμενοι ότι κατορθώνουν να αντικαθιστούν φύση, Θεό και σύμπαντα, εξουσιαστές εκ παραφροσύνης, εξουσιαστές φαντασιώσεων που κατορθώνουν να τις πραγματοποιούν τόσο, όσο χρειάζεται για να αποδείχνονται απερίσκεπτοι,

μανιοκαταθλιπτικά νοσηρότατοι και καταστροφικά απελπισμένοι αλαζονικοί
μειονεκτικότατοι.

Η ψυχολογική και κοινωνική πύκνωση σκοτεινών παθών και αλλοπρόσαλλων επιθυμιών
που δεν έχουν τίποτε το πρακτικό, το βιολογικό και το ανθρώπινο, συμβαίνει αυτά τα λίγα
χρόνια σε ολόκληρη την Ευρώπη και την Ιαπωνία.

Οπωσδήποτε θα ξεσπάσει σε λίγο καιρό και θα γκρεμίσει όλες τις θεωρίες περί
ευθύγραμμης προόδου, περί ανθρώπινης λογικής, όπως και τα κηρύγματα «διαφωτίσεως»
με συμπεριφορισμούς (μπεχαιβιορισμ), δαρβινισμούς, νεοδαρβινισμούς, αστισμούς,
μαρξισμούς, φιλελευθερισμούς και παρόμοια.

Του χάους τα μάτια μας βλέπουν

ήρωες χαρτένιοι

τιποτένιοι

έξω από της ζωής το ρυθμό.

Πριν από τους δυο τελευταίους ιδίως αιώνες, η παρακμή των θρησκειών από τις
αντεπιθέσεις του αστισμού και των επιστημών, συμπληρώνει τις επιθέσεις των θρησκειών,
που μετατρέπονται σε ειδωλολατρείες και τυπομανίες.

Η νέα αστοκομμουνιστοφασιστική θρησκεία του υλισμού, μπορεί να συμπυκνωθεί σε
αποτελέσματα, σε αυτούς τους στίχους:

Σφήνα η ψυχή μας στο μπετόν με τη σκουριά και βρώμα

τα μάτια χύνουν δάκρυα πετρελαίου.

Καρδιά, μπενζινοθήκη των μοτέρ

στάζει γοργά το πιόμα

της αγωνίας, του σπαραγμού.

Όπως άλλοτε οι λαοί καταντούσαν πολτός θρησκοληψίας και προκαταλήψεων, αντίστοιχα
σήμερα έχουν καταντήσει δια της ευθύγραμμης «διαφωτίσεως» και της ευθύγραμμης
προόδου, μπετόν οπλισμένο με σίδερα, αντί σάρκα και ζωή οπλισμένη με αισθαντική,
άχρονη νοημοσύνη.

Εάν οι συγκινήσεις τους δεν εξυπηρετούσαν ανόητα τις εταιρείες πετρελαίου και ατσαλιού,
οι οποίες κυβερνούν και τις κυβερνήσεις, οργανώνοντας πολέμους και ψευτοκουλτούρες
δικαιολογιών, ο διεθνής φεουδοαστισμός, δεξιός, κεντρώος και αριστερός δεν θα
προωθούσε πλαγίως του διάφορους Στάλιν, Χίτλερ και Χιροχίτο, για να τους χειρίζεται με
κέρδη και δόξες του μηδενισμού.

Αυτά και άλλα, σύμφωνα προς αρχηγούς, στελέχη και οπαδούς με κορμί από μπετόν και με
δάκρυα, που στάζουν πετρέλαιο, καρδιάς που κινείται με μπενζίνα αντί για αίμα και
οξυγόνο, μισούν αυτά και άλλα παρόμοια νοήματα που τους αντιπροσωπεύουν ως
κατεχόμενους από υπάνθρωπες δυνάμεις, στο όνομα της λογικής, της προόδου, της ευζωίας
και της ευτυχίας.

Όσο πιο πολύ μπετόν αρμέ είμαστε, με δάκρυα πετρελαίου, συμβολίζοντας την κατάστασή
μας με ύλες του συρμού αυτής της περιόδου, τόσο δεν αισθανόμαστε αυτή την πραγματική
μας κατάσταση και τα γεγονότα που κάνουμε, τα τέλεια και λογιστικότατα οργανωμένα.

Τέτοιες διαπιστώσεις, απ' όπου κι αν προέρχονται, δεν χρειάζονται αναλύσεις και
μεθοδολογίες όποιου είδους, για να αποδειχθούν, επειδή διαπράττουμε αυταπόδεικτα και
πολύ χοντρικά.

Αλλά φουσκωμένοι από άλλου είδους κι επίπεδου προκαταλήψεις, υποβολές,
αυθυποβολές, επιβολές και σκοταδισμούς, δεν αντιλαμβανόμαστε αισθαντικά και απ'
ευθείας στοιχειώδη και πολύ κοντινά εντός μας κι έξω μας, φλυαρώντας για γαλαξίες,
μικρόβια, ιδανικές πολιτείες, παρελθόντα και μέλλοντα επί Γης ή Ουρανού.

Περιστρέφει ένας κάποιος τη βίδα

αρπαγμένος σε γρανάζι μηχανής.

Ο γραφειοκράτης οδηγεί με το χαρτοφύλακα.

Και όλοι προθυμότατοι κι ενθουσιωδώς πανέτοιμοι, θυσιάζουμε άλλους και θυσιαζόμαστε,
δήθεν για την πολύ κοντινή, πολύ εύκολα ευθύγραμμη ευτυχία εξ υποβολών και
αυθυποβολών. Τι να την κάνουμε τέτοια ζωή; Ο μέγας πόλεμος της αξίζει.

Αφού όλα παθαίνουν αντιστροφή από υπερβολές των άκρων και από παρανοϊσμούς
ψευτοφιλελεύθερων κέντρων, κάθε νίκη μετατρέπεται σε ήττα και κάθε ήττα μετατρέπεται

σε νίκη διαφορετική, η οποία με τη σειρά της είναι διαφορετική ήττα δια της νίκης των ηττημένων, ώστε τελικά μόνον υποβιβασμός των ανθρώπινων όντων συμβαίνει, πολύ πιο κάτω από φυτά, ζώα και κακοδαίμονες, όντα τα οποία είναι τέλεια στο είδος τους και στο επίπεδο τους.

Οι σκύλοι του PAVLOF και οι ποντικοί του SKINNER, σε συνδυασμό με του FREUD τον πανσεξουλισμό, μαζί με άλλα, συνθέτουν τους ψυχολογικούς μηχανισμούς εγωκεντρικής μανιώδους και νεκρόφιλης άμυνας, ώστε και στον θεωρητικό, στον «θεραπευτικό» και στον «πνευματικό» τομέα της ανόητης διεθνούς ιντελιγκέντσιας φρασεολόγων, εικονιστών και σκελετιστών, να επικρατεί χυδαιότητα, μηχανιστικότητα, αποβλάκωση και ισοπέδωση ανεξαρτήτως «ισμών», σχολών, τεχνών, τεχνοτροπιών, αρχαϊσμών, μελλοντισμών, προ, μετά και υπερμοντερνισμών, ρεαλισμών και υπερρεαλισμών, παραδόσεων και αντιπαραδόσεων.

Στρόβιλοι σκόνη

μόνη

πατημένη ψυχή.

Γιατί να μας κλέψουν την ενέργεια

την τόλμη κι αφοσίωση της νιότης;

Σκεύη, κουτιά στη σειρά:

σχιζοειδής και παρανοειδής

φτωχή ανθρωπότης.

Αλλά πώς τολμά η ποίηση της ζωής να αισθάνεται, να προαισθάνεται και να εκφράζει ψυχικά, σωματικά, κοινωνικά και οικουμενικά συμβαίνοντα όπως συμβαίνουν, αλλά όχι όπως συμφέρει στους εκάστοτε Στάλιν, Χίτλερ και τους κεντροψευδοδημοκράτες και στους εκάστοτε πράκτορες και αφελείς εκτελεστές εντολών, διαταγών και συνταγών ή συνθημάτων και χαπιών;

Αυτό το κακούργημα το πληρώνει πολύ ακριβά εκ των άνω κι εκ των κάτω, για να μην υπάρχει ούτε ένας πνευματικά τολμηρός και νοήμων σε αυτόν τον πλανήτη, ούτε αμυδρή ακτίνα εξ άλλου φωτός, εκτός από τους ηλεκτρικούς λαμπτήρες των πρακτόρων και των αφελών ή πονηρών.

Εσύ που κοιτάς σιωπηλά

φρόνιμος δεν ήσουν

πολλοί, χυδαία, δειλά θα σε πατήσουν.

Τρίζουν τα δόντια ηχηρά

αυθεντίες βαρύγδουποι γδούποι

για να μπει σε καλούπι

όπως αυτοί δίχως χαρά.

Είναι πολύ φυσικό να τα κατεβάζουμε όλα στο επίπεδο της έσχατης κατάπτωσής μας, του μεγαλοαστισμού, του Στάλιν και του Χίτλερ.

Τι να τον κάνουμε το Θεό, αφού θεό έχουμε αυτούς ή τους αντίστοιχους ανά τους αιώνες με διαφορετικά ονόματα.

Άρα, δώθε και πέρα από τα παθητικά κι ενεργητικά ανακλαστικά, τίποτε δεν υπάρχει. Γι' αυτό αγωνιζόμαστε να κατασκευάσουμε τον μηχανιστικό υπεράνθρωπο ή υπερρομπότ, ώστε ως υπεράνθρωποι να διαπαιδαγωγήσουμε και να διορθώσουμε ή «εξανθρωπίσουμε» ολόκληρο το σύμπαν.

Ο υπάνθρωπος διανοουμενισμός διεθνώς, αποδείχεται προθυμότερος κατασκευαστής θεωριών και ψευτοκουλτούρας για χάρη του Στάλιν, του Χίτλερ, του Χιροχίτο και της διεθνούς μεγαλοαστικής αυτοανταγωνιζόμενης Αρχισπείρας που χειρίζεται μικρότερους ανταγωνισμούς και πολέμους.

Ουρανοξύστες παγεροί και πυραμίδες Φαραώ

το Οικουμενικό Εγώ

τείνει το δάκτυλο ψηλά, αιθέρια να καλύψει

το χάος, τη νέκρα της ψυχής, την παγερή μας μοναξιά,

την πανανθρώπινη θλίψη.

Οι επιστήμονες παντού, ακόμα πιο δουλικοί στις σπείρες και στις Αρχισπείρες αόκνως εφευρίσκουν, κατασκευάζουν κι εφαρμόζουν όλο και πιο βλαβερά τεχνήματα και όπλα σε τεχνοκοινωνίες, παρασύροντας και υπανάπτυκτους λαούς, ήδη ξεριζωμένους και διαλυόμενους από τις άμεσες και πλάγιες αποικιοκρατίες, εκ των οποίων οι πιο χοντρικά τρομοκρατικές είναι του υπερτσάρου Στάλιν, ελεγκτή και καταπιεστή ακόμα και φωνών στην έρημο, ώστε όλα να ισοπεδωθούν, όπως και δια του παναμερικανισμού του θεού - Δολαρίου.

Οδοιπόρος σε καιρών αλλαγές, άκου του ανέμου το σφύριγμα
η θύελλα έρχεται, η πείρα δεν διδάσκει.

Ακροάσου το απέραντο Άστυ μας
εκεί που ανακατεύεται ο Τρόμος με Χρυσάφι.

Ο σταλινικός Τρόμος, ταιριάζει πολύ με το θεό - Δολάριο, προκαλώντας τη δυτική Ευρώπη, η οποία απαντά δια του χιτλερικού πανγερμανισμού, όπως και δια του πανιαπωνισμού. Η εποχή πώς πέρασε, οι γενιές της Άνοιξης πώς πέρασαν κατακτώντας δίχως οίκτο και χαρά, για την Ήττα τη μεγάλη

Οι αυθεντίες και μαθητείες του κόσμου τούτου, συμμορφωμένες στο προτελευταίο στάδιο της μηχανιστικότητας και του υλισμού, χονδροειδούς και διαλεκτισμού, ισοπεδώνοντας εικονικά βαθμίδες και κλίμακες βιοσφαιρών και κόσμων, γι' αυτούς κέντρο κάθε ζωής και υλικότητας είναι ο πλανήτης Γη και η βιοσφαίρα του.

Και σαν να έχουν ανακαλύψει όλα τα μυστικά της ζωής και της δημιουργίας, συμπεριφέρονται ως θεοί – δικτάτορες και επί έναν αιώνα συνεχίζονται ακόμα οι διαπληκτισμοί μεταξύ υλιστών, ζωικοδυναμιστών και πνευματιστών, σαν να μην ήταν όλα αυτά μέσα στην ίδια καθοδική ακτίνα δημιουργίας ως υλοποίηση του πνεύματος κι εκπνευμάτωση της ύλης, η οποία είναι ενέργεια, δηλαδή κάτι μυστηριακό, φευγαλέο, απροσδιόριστο, πολυεπίπεδο πεδίων και υπερπεδίων μορφοποιών και άμορφων. Αλλά όσο η νέα φυσική υποχωρεί, αναθεωρεί, «νεφελώνεται», τόσο η βιολογία, ο νεοδαρβινισμός, ο μαρξισμός και ο αστοφασιστοκομμουνισμός πρακτικεύεται υπηρετώντας αρχαϊκά νεοβαρβαρισμούς και τους επερχόμενους σατανισμούς και μηδενισμούς.

Για όλα τα πράγματα ο άνθρωπος, επειδή μόνον αυτός είναι το μέτρο και ο καθένας μας παντοκράτωρ – μονοκράτωρ εναντίον αλλήλων και παντός ζώντος και υπάρχοντος μαζί με τους απεσταλμένους του θεού, τους αγίους, τους μάρτυρες κάθε μαρτυρίας και μαρτυρίου, κι εναντίον του Θεού, τον οποίο ήδη έχουν λεκτικά «σκοτώσει», τι απομένει στους δεξιοκεντροαριστερούς, αστοφασιστομαρξιστές, πλατωνιστές, φροϋδιστές και παρόμοιους τερατώδεις πατέρες νεότερων αυθεντισμών, συγκριτισμών, ανταγωνισμών, διωγμών και πολέμων, εκτός από το να προετοιμάζονται για τον δεύτερο διεθνή πόλεμο, χειρότερο και δολιότερο;

Ποιος είναι αυτός, εκεί σκυφτός, μοιραίος, στερημένος
διώκτης όλων κι εαυτού δίχως χαρά ζωής;

Ο ισοβίτης που κοσμεί τους τοίχους της εντός του φυ-
λακής

πολυσκλάβος και στα έξω και διώκτης διωκόμενος.

Εξόριστοι σχεδόν στο έσχατο της μηχανιστικότητας, άγγελοι σατανοειδείς, έκπτωτοι από λιγότερο μηχανιστικές διαστάσεις, επιλήσμονες και ούτε καν νοσταλγοί με τη σωστή έννοια της λέξης, είμαστε υπερήφανοι, μετατρέποντας την αθλιότατη οντική μειονεξία μας, σε χρυσό κανόνα ζωής.

Ο δέκτης τώρα, ο άπειρα ενδεχόμενος

λεπταίσθητα πονώντας άνευ πόνου

φθαρτά αιχμηρός, τεμαχίζει εαυτόν.

Χάνουμε τα εδάφη, που για τη γνωριμία τους αγωνι-
στήκαμε

ακούγοντας, όχι την πέραν αγαλλίαση

αστήρικτης του Όλου ενδιαίτησης

αλλά της πράξης την κλαμένη επιβίωση

κύματα κυμάτων δίχως εγρήγορση.

Ιδού η προαιώνια θύελλα επαφίεται

από συμπόνια για τις τρέμουλες ζωές

να δρα το δηλητήριο του χρόνου

και σύνορα ως φράγμα εναντίον της Κενότητας
ενώ δεν υπάρχει εχθρός.

Όποια γλώσσα, όποιο σύμβολο, όποια πεζότητα, ποίηση και σιωπή, δεν κατορθώνει να
εγγίξει σχεδόν νεκρές ψυχές και εκφυλισμένα σώματα συνανθρώπων.

Πειραματιστές επί ζώων και φυτών και μικροβίων, απ' όπου συμπεραίνουν και για
ανθρώπους και για ανατομούμενα ανθρώπινα πτώματα, παρατηρούν μόνον τα παθητικά
και τα ενεργητικά ανακλαστικά που είναι μετρήσιμα, αλλά όχι και το τι αισθάνονται και πώς
ανταποκρίνονται φιλικά προς φιλικά φερόμενους, ενώ ανάμεσα σε ανθρώπους, όσοι
τείνουν χέρι αληθινής φιλίας, συνομιλίας και συνεργασίας έντιμης, κατευθείαν ή πλαγίως
το κόβουν, θρήσκοι και άθρησκοι, εξουσιαστές κι εξουσιαζόμενοι, επιστήμονες,
κουλτουρικοί και λαϊκοί.

Γι' αυτό Στάλιν, Χίτλερ, Χιροχίτο και αστοψευτοδημοκράτες θριαμβεύουν, ενωμένοι όλοι σε
ψυχολογικό υπόβαθρο, ως ανταγωνιστικοί τρόποι κακουργίας, με διαφορετικές ονομασίες
ανά τους αιώνες, όπως και σήμερα.

Ίσως έρθει εποχή, όπου θα διαχωριστούν τα ζιζάνια από τα σιτηρά, εάν αυτός ο κόσμος
πρέπει να επιζήσει.

Στου Θεού τα σύμπαντα, υπάρχουν για όλους σταθμοί, διαμονές και μονιμότερες κατοικίες,
εκτός από όσους δεν χρειάζονται ζωή κι επιβίωση, ούτε μόνο την δική τους αυτοεξόντωση,
αλλά εκδίκηση εναντίον του Παντός.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σήμερα κάνει παράκτιο περίπατο, από βράχο σε βράχο, κολυμπώντας όπου ο τόπος είναι
αδιάβατος.

Βλέπει δυο φώκιες ασυνήθιστου χρώματος και μεγέθους. Δεν κινούνται από τον κάπως ίσιο
βράχο όπου κάθονται. Τον κοιτάζουν άφοβες, σαν να μην είχαν ποτέ ξαναδεί άνθρωπο,
αυτόν τον ανελέητο εχθρό του εαυτού του και παντός ζώντος και υπάρχοντος, αυτόν τον
βιαιότατο δήθεν μη βίας υποκριτή.

Μήπως τυχόν ενοχληθούν οι δυο φώκιες, αυτός τις παρακάμπτει.

Ανηφορίζοντας έχει σταθεί σε μικρό ίσωμα, αγναντεύοντας το πέλαγος και τα άλλα νησιά
του Αιγαίου και τη Χαλκιδική, σε ώρα αιθρίας.

Σε λίγο εμφανίζονται λίγα μικρά μυρμηγκια, επωφελούμενα από τη σημερινή λιακάδα. Τα
καλεί σε πρόγευμα. Δυο από αυτά φεύγουν. Αλλά, καθώς αυτός σηκώνεται να φύγει,
καταφθάνει λεγεώνα μυρμηγκιών, αρχίζοντας να μεταφέρουν τη δωρηθείσα τροφή στη
φωλιά τους.

Μπορεί ο άνθρωπος να πλησιάσει τόσο πολύ τον κόσμο του δελφινιού, του αετού, της
σαύρας, του μυρμηγκιού, της φώκιας, του δαίμονα ή του αγγέλου, αισθανόμενος και
κατανοών σαν να βρίσκεται στα επίπεδα της άλλης οντότητας, χωρίς να χάσει αυτό που ο
ίδιος είναι; Μόνον η αγάπη κατορθώνει, συναντώντας τη φώκια να «φωκίζει»,
συναντώντας τον άγγελο να «αγγελίζει» ή τον δαίμονα και να κατανοεί ακριβώς τα
τεχνάσματά του, σαν να έχει δαιμονιστεί;

Για μερικές υπάρξεις αυτό είναι εύκολο, αλλά δύσκολο για τον άνθρωπο.

Σε αρχαίους μύθους συμβαίνουν μεταμορφώσεις ανθρώπων σε ζώα ή με σώμα άλλων
ανθρώπων, υποχθόνια ανόργανα αιθεροειδή όντα που εμφανίζονται με σώμα και
ικανότητες ανθρώπινες, άγιοι που πέθαναν και προσωρινά εμφανίζονται σε ορισμένους
ανθρώπους, με σάρκα και οστά ή με ζωηρό ψυχικό σώμα, άνθρωποι που ζουν εκατοντάδες
και χιλιάδες χρόνια, εμφανίσεις του ίδιου ανθρώπου σε ταυτόχρονα δυο τόπους, μακριά ο
ένας από τον άλλο και άλλα διάφορα.

Μετακινήσεις της αντίληψης, για λίγο ή μονιμότερα, οριζόντια ή κάθετα, ή πέρα από τα
δυο, σημαίνει, όχι μόνο κίνδυνο ή τρέλα, αλλά και μετακινήσεις προς απερίγραπτα πλούτη
ζωής και υπάρξεως κόσμων και βιοσφαιρών προς τα κάτω και προς τα πάνω κι ενδιάμεσα,
πλούτη με κόσμους μέσα σε κόσμους και σύμπαντα μέσα σε σύμπαντα, οκτάβες μέσα σε
οκτάβες και ήχο που περιέχει κλίμακες μέσα στη μονάδα του, με αποστάσεις
συμβολιζόμενες με δυο μηδενικά μεταξύ δυο κόσμων.

Άβυσσοι κόσμων. Τι γνωρίζει, τι αισθάνεται, τι νοεί, τι περιέχει και τι είναι άνθρωπος; Ο προς τα κάτω μετασχηματιστής αντιληπτικής αισθαντικής ενέργειας, δεν έχει εύκολο προς τα πάνω ενεργειακό ενισχυτή, επειδή ο άνθρωπος σπαταλά μάταια την ενέργειά του και είναι τυφλός ενώπιον βαθμίδων αυθόρμητης ολοκλήσεως βαθμίδων του Άχρονου και Αιώνιου.

Το θείο μπορεί να κατεβαίνει όταν χρειάζεται, έως το έσχατο σκαλοπάτι πλασμάτων δυστυχίας, αισθανόμενο τη δυστυχία τους καθώς και τη χαρά τους, ενώ τα πλάσματα και ιδίως οι άνθρωποι, στην κατάσταση που βρισκόμαστε, όχι μόνο δεν επικοινωνούμε, αλλά ούτε κατορθώνουμε να συνεννοούμαστε με λέξεις κοινότητες, επειδή καθένας τις φορτίζει συνειρμικά με την εκάστοτε ενεργοποιούμενη φάση δεσμίδων κρυφής και φανεράς μνήμης και αυτής σε εμπλοκή, συνταυτιζόμενοι προς ψυχιστικά αναδυόμενα για έκφραση και δράση. Αυτό σημαίνει ανθρώπινη συνείδηση.

Τώρα το βράδυ, ο ουρανός είναι εντελώς αίθριος.

Ξαπλωμένος πάνω σε ξηρά χόρτα έξω από τη σπηλιά,
βλέπω τ' αστέρια.

Τρισεκατομμύρια γαλαξίες υλοχημικοί και αιθερικοί. Σε αυτούς, τρισεκατομμύρια κατοικούμενοι πλανήτες. Ήλιοι μικροί και μεγάλοι και σελήνες περισσότερες από μια σε ηλιακά συστήματα και σε κάθε πλανήτη.

Η Γη μόριο σκόνης εντελώς ασήμαντο, αλλά η εγωμανία των ανθρώπων κατασκευάζει τα ψευτομεγαλεία τραγικής αστειότητας.

Για μας, μόνον ο νεκρόφιλος αυτισμός υπάρχει στον καθένα μας, και ο καθένας αποκλείει των άλλων τον αυτισμό. Αποκλείουμε και το σύμπαν και όλα τα όντα, εκτός εάν δέχονται να γίνουν τυφλά εργαλεία του εκ μειονεξίας αλαζονικού μεγαλείου μας. Ο κάθε αδύναμος και στερημένος κακομοίρης, μόλις βρει ή αρπάξει δύναμη, εξουσία και όπλα, μετατρέπεται αδίστακτα σε τύραννο και ανελέητο δυνάστη, αγωνιζόμενοι μάταια να υπεραναπληρώσουμε την κουφότητά μας και την τιποτένια μας ύπαρξη, πάντα στερημένοι ακόρεστοι, πάντα μειονεκτικοί αλαζόνες και ως επιδεικτικοί ταπεινόφρονες, σκληροί και μη κατανοούντες σαδομαζοχικοί, και ως «θρήσκοι», πιο δηλητηριώδεις οχιές κι ευλαβικότεροι ψευτοσεβάσμια υποκριτές, τόσο ακλόνητοι «πιστοί», όσο το ατσάλι όταν καρφώνει σάρκες και ψυχές για χάρη του «Θεού» και της «αγάπης», ή όπως άλλοι, για χάρη «της πατρίδας και του λαού».

Αρνούμαστε τα γεγονότα που διαπράττουμε, όσο κι αν είναι αυταπόδεικτα.

Με του λύχνου το τρεμάμενο φως, γράφει αυτούς τους στίχους:

Του απόκρημνου βράχου συγκάτοικος, ρεμβάζει το απόβραδο
σε κοινωνία πελάγους, άστρων, νησιών
ειρήνης αύρα τον λικνίζει

Αλλά η Λύσσα των Άστεων, την Ύβρι κατεργάζεται

η Νέμεσις έρχεται

πετρέλαιο κι ατσάλι κυβερνά τις κυβερνήσεις.

Προδοτικές λαών, πατρίδων, οι Εταιρείες ανταγωνίζονται.

Για ένσαρκους βρυκόλακες

χρήμα, δύναμη, ατσάλι, πετρέλαιο

πείνα και δίψα ακόρεστη, για Εξουσία.

Οι λαοί απαθείς

τα στελέχη δουλικές ψυχές υπηρετούν

σατανικούς δούλους αφέντες.

Τα πάντα κατατρώγουν οι Επιχειρήσεις τους,

καθώς κουλτουρικοί και θρήσκοι και φιλόσοφοι

και γνώστες επιστήμονες χωρισμένοι, χωριστικοί

εργάζονται πιστά για βρυκόλακες.

Επιχειρηματίες οι διαβολικοί θεοί της εποχής.

Ομοφυλόφιλοι σε θέσεις - κλειδιά και σταυροδρόμια

χειρίζονται αξίες και άξιους, τη φύση εκδικούμενοι

ενώ οι θρήσκοι και οι καλοί, πολύ καλά χειροκροτούν:

τα κοπάδια μαζικά πάνε στον Άδη.

Έως και την έσχατη ποινή αυτοκατάδικοι.

Η τρυφερότητα εξόριστη. Γι' αυτήν ούτε οπή της γης.

Όλοι τυφλοί προς το Αιώνιο

και προς την Απεραντοσύνη.
Σβήνει το λυχνάρι της σπηλιάς. Απέναντι ψηλά, σε αραιά σύννεφα ανάμεσα, ταξιδεύει το Φεγγάρι. Σε λίγο έρχεται ύπνος βαθύς. Τον φέρνει σε ύπαρξη καθαρή, ανανεούμενος δίχως το χρόνο.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΧΟΡΕΥΕΙ

Βραδυά φεγγαρόλουστη. Έξω κι εντός η σιωπή. Αύρα καθαρή του πελάγους. Μεταξύ λογικής και υπέρλογου, επισφαλής ισορροπία. Όλες μαζί οι λογικότητες αποτελούν μικρό ερημονήσι περιβαλλόμενο παντού από τους ωκεανούς της Υπερλογικής και της Υπερνομίας. Αγνοών και τιποτένιος ο άνθρωπος, εάν δεν προσέχει προσκολλούμενος σε «πραγματικά» και σε αφαιρέσεις, απ' όπου οι παραλογισμοί μας πραγματούμενοι ως δήθεν δύναμη κι εξουσία ενώπιων των πολυδιάστατων ωκεανών της ζωής του παντός. Εντούτοις, εάν εγκαταληφθεί το φράγμα της λογικής, ανοίγουν οι θύρες των αβύσσων του παραλόγου και του υπερλογικού.
Το δημιουργικό υπέρλογο εάν πλησιαστεί δίχως προετοιμασία ή αντοχή, σωματικότητα και ψυχισμός διαλύονται, όταν δεν μεταμορφώνονται με ενέργεια εξ άλλου επιπέδου, με περιθώριο να επιστρέψουν καθαρμένα.
Ο κόσμος και η ζωή είναι μυστήριο. Καμιά επιστήμη, κουλτούρα, θεολογία, μαγεία, μέθοδος και τεχνική δεν κατόρθωσε ούτε θα κατορθώσει να τον εκμυστηρεύσει, ή να τον φτάσει σαν να ήταν κάτι στεκούμενο και οριστικό, για να τα προσδιορίσουν και να τα ορίζουν πέρα από τα όρια, όπου η απροσδιοριστία και απειρία.
Μέσα στη γαλήνη της ιερής αυτής νύχτας, ακούγεται ο παφλασμός κοπαδιού δελφινιών που επιμένουν παιγνιδίζοντας, καλώντας τον να τα χαιρετήσει και να τον χαιρετήσουν εκ γνωριμίας άλλων ημερών.
Στέκει τώρα στην ακτή. Τον έχουν ήδη αντιληφθεί παίζοντας πιο γρήγορα και πλησιάζοντας στους παράκτιους βράχους.
Ορμά στη θάλασσα, κολυμπά, κάνει βουτιά και αναδύεται μετά στη στεριά, βλέπει τα δελφίνια που απομακρύνονται. Θάλασσα, βράχοι, Γη και Σελήνη, όλα είναι ζωντανά και νοήμονα, τέλεια στο είδος τους καθένα.
Μόνον ο άνθρωπος είναι ο νεκρόβιος Νάρκισσος, αγωνιώδης και καταθλιπτικός, πολεμοχαρής πέρα από κάθε νόημα ζωής, άμυνας κι επιβίωσης.
Είναι ώρα για ύπνο βαθύ και μακάριο που αναζωογονεί ως άνοιγμα για την απευθείας διέλευση καθαρής ζωτικής ενέργειας, που έρχεται από ύψη του Ουρανού και από βάθη της Γης και με την ολοκάθαρη αύρα του Αιγαίου.
Πριν αποσυρθεί για ύπνο, στρέφει το βλέμμα προς τον έναστρο ουρανό, υλοχημικό κι αιθερικό βιοσφαιρών και κόσμων αναρίθμητων.
Λίγο πριν τον ύπνο άκουσε άλλου κόσμου μουσική και γράφει αυτούς τους στίχους δίχως του πέτρινου λύχνου το τρεμοσβύνον φως:
Το σύμπαν δονείται, χορεύει,
αγνοεί της Αγάπης τον υπέρτατο σύνδεσμο.
Στον εαυτό της υπέρλογη, ζωντανή σιωπή
εύχαρις αύρα υγείας,
από τη σχιζοφρένεια πιο κάτω, η αγάπη ταπεινή.
Ακινήσιος Ολοκίνηση τους κόσμους στηρίζει.

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Αυτές τις μέρες επικρατεί γαλήνη στο βόρειο Αιγαίο. Παράκτια ψαράκια και κοχύλια έχουν βγει από τις κρύπτες τους και περιφέρονται στα ρηχά. Τα παρατηρεί και ζει τη ζωή τους. Παντού το ίδιο κύμα ζωής του πλανήτη όλων μας, με την αντίστοιχη ανακλαστικότητα και μηχανιστικότητα που συμβαίνει σε κάθε τι απομακρυσμένο από την πρωταρχική Αυτοαιτία.

Τώρα βλέπει μια βάρκα με κουπιά και κατεβασμένο πανί, που πλησιάζει προς αυτό το μέρος της ακτής. Έχοντας πλησιάσει, χαιρετά και σταθμεύει, δείχνοντας περιέργεια, καθώς βλέπει την τραβηγμένη βάρκα στη στεριά. Τον συμβουλεύει να φύγει τώρα που είναι η θάλασσα «λάδι», και τον ρωτάει πώς βρέθηκε εδώ. Απαντά ότι περιμένει την παρέα του, άλλες δυο βάρκες, από το νησί «Κυρά Παναγιά».

Φαίνεται μεθυσμένος και πρόθυμος για φλυαρία. Συστήνεται ως ο ένας από τους δυο φαροφύλακες της Ψαθούρας: τελευταίου, χαμηλού μικρού νησιού των βορείων Σποράδων. Ο τύπος του φάρου είναι με λάμπα πετρελαίου. Επιστρέφει από τη Σκόπελο, όπου πήγε για προμήθειες: κρασί, αλεύρι, φασόλια, και βιάζεται για να προφτάσει να κάμει και ο άλλος τις προμήθειές του, πριν χαλάσει ο καιρός.

Τώρα αρχίζει καταρράκτη υβρεολόγιου και κατηγοριών εναντίον του μοναδικού συγκάτοικου, του άλλου φαροφύλακα.

Πριν από αυτούς ήταν δυο άλλοι. Λένε ότι αυτό το φανάρι λάμπας θα γίνει με ηλεκτρική σπίθα. Φοβούνται μήπως χάσουν τη δουλειά τους ή μήπως μετατεθούν σε άλλο φανάρι, μακριά από αυτή την περιφέρεια.

Σ' ερώτηση του ακροατή τι του έχει κάμει ο σύντροφός του στο φανάρι και τόσο πολύ τον μισεί, απαντά ότι δεν του έχει κάμει το παραμικρό κακό. Αλλά αυτούς τους μισεί όλους και τον εαυτό του τον ίδιο μαζί με τη γυναίκα του, τα παιδιά του και τον καθένα και το φανάρι και τη βάρκα και τα κουπιά.

Αφού είτε με λεπτομέρειες τα οικογενειακά, τα συναδελφικά και άλλα καθέκαστα, τον προσκάλεσε στο φάρο, προσθέτοντας ότι υπάρχουν εκεί κότες, αυγά, πρόβατα, γάλα, χόρτα, εύκολο ψάρεμα, πολλά ψάρια και αστακοί, όλα αυτά με τη φροντίδα του συνάδελφου, αλλά τα προϊόντα τα κλέβει αυτός και λέει ότι τα τρώνε τα όρνεα του πελάγους. Εκείνος γελά σαν χαζός, ολιγοφάγος, δίχως κρασί και νηστεύων.

Ο επισκέπτης επαναλαμβάνει την πρόσκληση στο φάρο, χαιρετά και, κωπηλατώντας, απομακρύνεται.

Μόλις απομακρύνθηκε ο περαστικός, συνεχίζει τον ρεμβασμό του αυτός, παρατηρώντας ψαράκια και κοχύλια.

Τώρα είναι η ώρα να εμφανιστεί ο φίλος του ο κοβιός, ακριβώς την ώρα του φαγητού, σαν να διαθέτει τέλειο ρολόι. Του ρίχνει ζυμωμένους σπόρους σαν ζυμάρι.

Αυτό το είδος κοβιού, ζει σε άγριες ακτές τρικυμιών. Γι' αυτό έχει κάτω από την κοιλιά του κάτι στρογγυλό σαν λάστιχο κοίλο. Του χρησιμεύει να προσκολλιέται σε ύφαλους βράχους, ούτε βαθιά, ούτε πολύ προς την επιφάνεια σε ώρες και μέρες τρικυμίας. Κολλάει εκεί και τον παραδέρνουν τα κύματα και υπομονετικός περιμένει το σταμάτημα της τρικυμίας. Σε αυτή τη στάση υπάρχει και η τροφή του. Πιο βαθιά και πιο ρηχά καιροφυλακτούν οι εχθροί του. Αυτός κανέναν δεν εχθρεύεται, αφού τροφή του είναι ορισμένο είδος φυκιών, τα οποία είναι φαγώσιμα και από ανθρώπους. Επειδή αφαιρεί μερικά φύκια από την περιοχή του κοβιού ως πολυβιταμινούχο πρόσθετο, για την υγιεινή διαίτα, γι' αυτό ως αποζημίωση, προσφέρει στον φίλο του, υπομονετικότατο κοβιό, μερίδιο από το φαγητό, ακριβώς την ίδια ώρα, και τρώνε μαζί, αγαθός, ευγνώμων, άριστος συνδαιτυμόνας.

Αλλήλων κατανόηση και χαρά είναι γεγονός αυταπόδεικτο. Κάνει βουτιές ο άνθρωπος γύρω από τον ύφαλο, κοντά στον κοβιό. Αυτός, όχι μόνο δεν φοβάται, αλλά παίζει μαζί του και κάθεσαι στην παλάμη του, τέλειο στο είδος του, πλάσμα. Είναι ο άνθρωπος τέλειος στο είδος του, ή ακατάστατος κι εχθρικός εντός του και έξω του, προς όλα;

Εντούτοις, παντού και σε όλα υπάρχουν αναιρέσεις του γενικού και της τύχης, δια των ποικίλων εξαιρέσεων.

Στο μεταξύ εμφανίζεται από αντίθετη κατεύθυνση, άλλη βάρκα με κωπηλάτη.

Πλησιάζει και είναι ο άλλος φαροφύλακας της Ψαθούρας.

Αυτός πλησιάζει αλλά δεν εκπλήσσεται και χαιρετά σαν σε πολύ γνωστό του και προ πολλού φίλο του, προς τον οποίο αρχίζει να διηγείται τον βίο του.

Έλειπε πολλά χρόνια στη μακρινή Αυστραλία. Στο μεταξύ αρρώστησε κάποιος συγγενής του στη Σκόπελο, ο μοναδικός που του απόμεινε. Γειτονική οικογένεια του έγραψε ότι χρειάζεται γιατρό και γιατρικά και μεταφορά του στην πρωτεύουσα για πιο βέβαιη θεραπεία. Αυτό συνεχίστηκε για χρόνια και συνέχιζε την αποστολή χρημάτων και γραμμάτων και δεμάτων στην οικογένεια για τη θεραπεία και τη φροντίδα. Όταν βαρέθηκε πιανاً εργάζεται σκληρά και να στέλνει, επέστρεψε, αλλά πληροφορήθηκε ότι ο συγγενής του είχε προ πολλού πεθάνει. Τότε ζήτησαν φαναριέρη και προσλήφθηκε αυτός με τον άλλον.

Χρόνια μαζί στον φάρο και αμίλητος αυτός, ενώ ο άλλος τον βρίζει και του κλέβει τα πάντα, από την πρώτη μέρα της συμβιώσεως.

Τώρα του περιγράφει τη στιγμή της επισκέψεώς του στον τάφο του συγγενούς και διάβασε την ημερομηνία θανάτου, πολλά χρόνια πριν. 'Ενα δάκρυ κύλησε και στων δυο τις παρειές. — Δεν περίμεναν να έρθω, είπε. Και δεν πρόφτασαν να σθήσουν την ημερομηνία θανάτου. Είπα να γίνω καλόγηρος, αλλά δεν με δέχτηκαν. Με κορόιδευαν και με έλεγαν σαλό, αλλόκοτο, μυστηριώδη και ύποπτο.

Τα ίδια μου έλεγε και ο εξομολόγος μου. Ήμουν ένας παρείσακτος, ένα καθημερινό σκάνδαλο, χωρίς να κάνω κάτι, έξω από τον κανόνα του κοινόβιου και της ελληνορθοδοξίας. Σ' εμένα τι το αλλόκοτο και σκανδαλοποιό, δεν ξέρω.

Δεν έχω κανέναν στον κόσμο εκτός από το όνομα του Χριστού. Μπορεί ο άνθρωπος να αισθάνεται ολομόναχος, σαν γιαλόξυλο στο έλεος των κυμάτων;

Μετά δακρύων ευχαριστώ το Θεό. Δεν πίνω κρασί, δεν καπνίζω, δεν τρώγω πολύ, δεν θυμώνω, δεν αγανακτώ, δεν κάνω κάτι άλλο εκτός απ' ό,τι νομίζω σωστό, δεν φλυαρώ, δεν ψευδολογώ, δεν ρίχνω καμιά ευθύνη σε άλλους, δεν παραπονούμαι για το κρύο ή τη ζέστη, δεν ζητώ τίποτε άλλο εκτός από λίγο φαγητό, λίγα ρούχα να μην κρυώνω, ένα δωματιάκι με αχυρένιο στρώμα και σκέπασμα και εργάζομαι κανονικά, αναπαύομαι, κοιμάμαι και ξυπνώ ευχαριστημένος.

Αυτά μου αράδιαζε ο εξομολόγος μου ως έπαινο, και όμως με κατέκρινε, δεν με δεχόταν φιλικά και ήταν πολύ αυστηρός, διατάζοντάς με να κάνω ώρες ολόκληρες γονυκλισίες και άλλους κανόνες, ενώ αυτός και οι άλλοι σε αυτό το μικρό κοινόβιο ήταν οκνηροί, αμελείς στα εκκλησιαστικά και ομοφυλόφιλοι, αλλά σε άλλο μοναστήρι ήταν διαφορετικά. Όταν τους είπα να πάω εκεί, δεν μου το επέτρεψαν.

Γιατί μου φέρθηκαν έτσι, δεν ξέρω. Είμαι σαλός; Είμαι αλλόκοτος; Είμαι κακός ή τι περίπου είμαι, δεν ξέρω. Πώς να ξέρω. Ούτε στη Σκόπελο ήξερα, ούτε στην Αυστραλία, ούτε στο μοναστήρι, ούτε ξανά στη Σκόπελο, ούτε στο φάρο, ούτε τώρα.

Μήπως εσύ μπορείς να μου πεις, τι άνθρωπος είμαι;

—Ο άνθρωπος, η ζωή, αυτό το ερμηνήσο, τα πάντα είναι μυστηριακά, παντελώς άγνωστα, σε πολλά επίπεδα και συχνά, τουλάχιστον τα ανθρώπινα, είναι πολύ περίπλοκα, πολυεπίπεδα, αυτοσυγκρουόμενα, και σε αλληλοσύγκρουση, ανακατεμένα.

Ο φίλος μπορεί κρυφά να σε εχθρεύεται και να σε υποσκάπτει, ενώ ο εχθρός, μπορεί να ωφελεί πλαγίως, ο θρήσκος μπορεί να είναι διαβολεμένος ή σατανιστής, ενώ ο λεγόμενος άθρησκος μπορεί να είναι ανεπίγνωστα ή ανομολόγητα θρήσκος, ο συγγενής μπορεί να είναι πιο ξένος κι εχθρικός παρά οι άλλοι ξένοι κι εχθρικοί κι ο εαυτός σου μπορεί να δείχνει μόνον μια πλευρά, ενώ οι άλλες πλευρές μπορεί να φανούν αργότερα, για καλό ή για κακό, αιφνιδιάζοντας εαυτόν και άλλους.

— Αυτά που ακούω τα βρίσκω σωστά. Για παράδειγμα, τι θα ήμουν εάν η γειτονική οικογένεια δεν μου έγραφε ψέματα για να ιδιοποιείται τα χρήματα που έστελνα και αν οι καλόγηροι κι ο εξομολογητής μου δεν φερνόταν όπως φέρθηκαν και ο συνάδελφός μου στον φάρο δεν με έβριζε, δεν έκλεβε το έχει μου;

Άλλοι δεν αισθάνονται, δεν κατανοούν και σε κάνουν όπως αυτοί, γι' αυτό ψευτοκερδίζουν και ψευδοθριαμβεύουν αλλά είναι δυστυχείς, νοσηροί, αγωνιώδεις, καταθλιπτικοί, μανιακοί λογικότατοι, γνωσεοβριθείς, με αποτελεσματικά τεχνάσματα, κατορθώνοντας συγκρούσεις μέσα τους κι έξω τους, και δεν αργούν να είναι άρρωστοι στο σώμα, στην ψυχή στις κοινωνίες. Ο ύπνος τους είναι βαρύς ή και υποφέρουν από αϋπνίες, και βασανιστικές παθήσεις στο σώμα, στο νου και στα δυο μαζί. Αυτοί σχηματίζουν κοινωνίες ή μοναστήρια υποκριτών, έκφυλων, συμμάχων και αντιμάχων για πολέμους ορατούς σε αυτή τη ζωή και σε άλλον κόσμο τρισάθλιων τυφλών ψυχών. Πολλές είναι οι διαμονές, οι σταθμοί και οι κόσμοι. Στου Πατρός την οικία, πολλάί μοναί εισί, λέει το Ευαγγέλιο.

— Όστε δεν αφήνουν ούτε λιγοστούς να ζήσουν σωστά και λεύτερα;

— Ίσως έρθει εποχή δικαιοσύνης, όπου τα σιτηρά θα ζουν ως σιτηρά χωρίς να ενοχλούνται και να εμποδίζονται από τα ζιζάνια, ενώ τα ζιζάνια θα αλληλοσυγκρίνονται, θα αλληλοβλάπτονται και θα αλληλοεξοντώνονται, μόνον αυτά.

Εμείς οι δυο και μερικοί άλλοι διάσπαρτοι, τολμάμε να μη συμμορφωνόμαστε προς το εποχικό πνεύμα πολιτικής, οικονομικής και ψευτοκουλτουρικής μυθολογίας, ούτε να επαναστατούμε τυφλά και μάταια. Δεν σπαταλούμε την ενέργειά μας. Χωρίς αρκετή ενέργεια δεν μπορούμε να είμαστε νοήμονες αισθαντικοί και ήρεμοι μέσα σε κοινωνίες και πελαγίσιες τρικυμίες.

—Με λένε τρελό επειδή δεν φοβάμαι ούτε τους βρυκόλακες, ούτε τους ανθρώπους, ούτε όταν με βρίσκει τρικυμία στο πέλαγος, ούτε απαντώ όταν με βρίζουν. Με ονομάζουν αναισθητο, ψυχρό, ένα κομμάτι πάγο. Γιατί να δείχνω τα αισθήματά μου σε όσους δεν τα χρειάζονται; Γιατί να συζητώ με όσους δεν προσέχουν; Εκ μέρους μου προσέχω τον άλλο τι λέει, για να μπορώ να καταλάβω και όταν ακόμα δεν μου αρέσει αυτός και τα λεγόμενά του και οι πράξεις του.

Τι το λαθεμένο και τρελό σε αυτά;

— Αυτό που είναι καθέννας, αυτό εκδηλώνει αντίστοιχα προς το περιβάλλον με αντίστοιχες συνέπειες γοργόρυθμες ή αργόρυθμες, γι' αυτόν ή για τον άλλο κόσμο παραδείσων και κολάσεων και μετανιωμών ή όποιων αλλαγών.

— Ευχαριστώ πολύ. Χαίρομαι που συναντηθήκαμε. Να έρθεις και έως την Ψαθούρα. Υπάρχει εκεί μικρό, πολύ μικρό λιμανάκι για τη βάρκα σου. Και βλέπω έχεις ισχυρό, ψαράδικο ανελκυστήρα, με πολλούς μακαράδες για να αυξάνει η δύναμη της ανέλκυσης και καθέλκυσης. Έλα στο φάρο. Έχω απ' όλα εκεί. Μόνον ο συνάδελφος είναι κάπως παράξενος.

Τώρα πρέπει να συνεχίσω το ταξίδι για τη Σκόπελο, να προφτάσω να ψωνίσω κάτι και να επιστρέψω στην Ψαθούρα, πριν αλλάξει ο καιρός.

Ασπαστήκαμε αλλήλους και φεύγει κωπηλατώντας δυνατά, ενώ, αυτός που απέμεινε, ζάρωσε πάνω σε ξερά χόρτα. Μεταξύ ξύπνου και ύπνου, άκουσε μουσική που δεν ανήκει σε αυτό τον πολιτισμό διεθνώς. Ποιος ξέρει από πού, τέτοια μουσική, καθαρότατων ήχων και με ήχους μέσα σε ήχους υπερκόσμιας γλυκύτητας, και απαλότητας αιθερικής.

Η μέρα πια τελειώνει, εμπλουτισμένη και με τις δυο επισκέψεις περαστικών.

Στου εσπερινού το ημίφως, πέρνει χαρτί και μολύβι γράφοντας αυτούς τους στίχους, μετά από μικρόν περίπατο.

Χορτάρι, θάλασσα, σύννεφο
του άδειου νου καθαρότητα
μοναχική καρδιά που δεν αναζητά
αφού παντού ζωή και άρρητος ύμνος.

ΤΟ ΕΡΗΜΟΝΗΣΙ, ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΩ

Σήμερα περιηγήθηκε πιο προσεκτικά το μικρό νησί.

Επανερχόμενος στο σπηλαιώδες κοίλωμα, ησύχασε με αφομοιωμένες τις παρατηρήσεις.

Παίρνει μολύβι και χαρτί και γράφει τα επόμενα:

Οστά τροπικών ζώων, κοχύλια, και άλλα θαλασσινά και στεριανά, από άλλες γεωγραφικές περιοχές, πως βρέθηκαν εδώ;

Τα περί Αιγαίιδος χώρας και τα περί δραβιδικών, προαρειανών φυλών, έρχονται στο νου. Συνέβησαν μεγάλες φυσικές ή και άλλου επιπέδου αλλαγές και καταστροφές, μετατοπίσεις, βυθίσεις, αναδύσεις, αλλαγές των πόλων της Γης, τεράστια θαλάσσια κύματα, μετακινήσεις της αποστάσεως της Σελήνης και άλλων πλανητών, εκσφενδονίσεις από άλλες ηπείρους, τρομακτικοί σεισμοί, πλημμύρες και λοιπά κατακλυσμών, γήινες, υπόγειες και πλανητικές αλλαγές των κοσμικών σχέσεων ή και αφάνταστες επεμβάσεις.

Σε αυτή την ακόμα αμόλυντη από τον σύγχρονο εμπορευματικό, βιομηχανικό και τον επερχόμενο βιαστικό μεταβιομηχανικό και ηλεκτρονικό πολιτισμό οικουμενικής διεισδύσεως, δολιοφθοράς και διαλύσεως, σε αυτή τη συστάδα νησίδων, τίθενται μερικές στοιχειώδεις απορίες: πώς κατορθώθηκε να επιζήσουν οι γήινες μορφές ζωής και η ανθρωπότητα, δίχως νέο Αδάμ και νέα Εύα;

Γεωλογία, αιτιοκρατία αυστηρή και απαλή, εξελικτισμοί, φυσικισμοί, παραφυσικισμοί, φυσικός και κοινωνικός δαρβινισμός και νεοδαρβινισμός δεν αρκούν.

Γιατί μόνον μικρές αλλαγές και μεταλλάξεις συμβαίνουν στη λεγόμενη εξέλιξη; Γιατί ο ιός, τα μικρόβια και άλλα, είναι εξ αρχής πάντα τα ίδια με μόνον ποικιλίες, αλλά χωρίς καμιά σημαντική εξέλιξη; Γιατί δεν συμβαίνει ευθύγραμμη σκληρή και απαλή αιτιοκρατία σε όλα;

Τι είναι ψυχολογική ανακύκληση όπου αιτία μετατρέπεται σε αποτέλεσμα και το αποτέλεσμα σε αιτία εντός φαύλων κύκλων και διαφόρων βαθμίδων μονωτισμού και ψυχολογικού χρόνου ως αλυσίδες φαύλων κύκλων σχετικώς ανεξάρτητων, με

αναρίθμητους συνδυασμούς, ατονισμούς, υπερτονισμούς, σθησίματα, και τερατώδεις ενισχύσεις ως παγιδευμένη ενέργεια σχεδόν ανεξάρτητων δομήσεων, υπόβαθρων και υπερδομήσεων; Τι είναι εμπόδιο, πόνος, οδύνη, ευχαρίστηση, αντίδραση, φυσική και παθολογική; Γιατί οι ψυχικές πληγές δεν σβήνουν, αλλά στηρίζουν τη μειονεκτική αλαζονεία που επιμένει πάντοτε ακόρεστη, να κατακτήσει εγωϊκά όλο τον χρόνο και κάθε Μη Εγώ;

Αυτή η κλεμμένη ενέργεια από το σαρκικό και το ψυχικό σώμα και από τη φύση πλάθει τους ατομιστικούς, τους μαζικούς, τους διαβολικούς και τους σατανικούς εγωκεντρισμούς και εξ αυτών όντα διαφόρων βαθμίδων εναντιώσεως προς τη Δημιουργία, την Ευταξία, την Υπερνομία και το Θεό κοσμοποιούμενο και την άδηλη, την ακοσμική του όψη.

Δια της Αποστασίας η Διαβολικότητα βρίσκεται μεταξύ του εωσφορισμού και του σατανισμού, γι' αυτό μπορεί να έχει δυο εκβάσεις: την πρόκληση, τον πειρασμό, δια του οποίου μπορεί να δοθεί εωσφορική έξοδος ως νέα αυγή, όπως μπορεί να δοθεί σατανική έξοδος δίχως επιστροφή δια της λατρείας των πραγμάτων και της παγιδεύσεως στις κατώτερες βαθμίδες ύλης, κόσμων και υποβιοσφαιρών, ή κολάσεων.

Λαϊκοί και άλλοι μύθοι από αρχαίους καιρούς στον πλανήτη μας, επισημαίνουν συμβολικά τις ψυχολογικές, τις φυσικές και τις παραφυσικές εκβάσεις που επενεργούν και στις κοινωνίες των εποχών και των πολιτισμών.

Αλλά προκαταλήψεις, μονομανίες, έμμονες ιδέες, στατικά συμπεράσματα, ψυχοσωματικές και κοινωνικές παθήσεις στηριζόμενες σε θεωρίες, ιδεολογίες και μωροπιστίες ή αυθαιρεσίες «πρακτικότητας», εμποδίζουν να αντιλαμβανόμαστε τις παρεκτροπές και τα λάθη μας, φορτιζόμενοι από τη σκοτεινή ρυπαρή ενέργεια του εγωισμού προσώπων, οικογενειών, κοινωνικών ομάδων, λαών και, κατ' επέκτασιν, εποχών.

Τώρα στο ημίφως του πέτρινου λύχνου λαδιού, γράφει αυτούς τους στίχους:

Ζαρωμένος στο σπήλαιο, με το λύχνο των ονείρων

ομίχλη χαμηλώνει για να δει, κόσμους μονήρεις

παραδείσων και κολάσεων.

Κανένas φίλος πια

παραδομένοι όλοι σε κοινωνικές διαμορφώσεις.

Η ζωή επιζεί από σύμπαν σε σύμπαν διάσπαρτη

ολοκίνηση παλμών υπερφωτός σε υποσύνολα.

Δώθε και πέρα από ταχύτητες και χωροχρόνους διαστάσεων

αιώνια συμπόνια κινείται.

Η ΨΕΥΤΟΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ

Σήμερα η ατμόσφαιρα έχει μεγάλη διαύγεια και το πέλαγος ηρεμία.

Αλλά η ψυχοσφαίρα του πλανήτη σε σχέση προς την ανθρωπότητα, ούτε διαύγεια έχει ούτε ηρεμία. Σύννεφα μίσους συγκεντρώνονται πάνω από την Ευρώπη, από όπου αυτούς τους τελευταίους αιώνες έχει ξεκινήσει κι εξακολουθεί μια νέου τύπου ρωμαϊκή επιθετικότητα, με άλλες ονομασίες: «αναγέννηση», «σταυροφορία», αποικιοκρατία, σκλαβοπάζαρα, διάλυση αρχαίων πολιτισμών, πετρέλαιο, ατσάλι, πόλεμοι εναντίον φυλών, λαών, εθνών και ιδίως, δια της νέας τακτικής, επιθέσεις εναντίον της φύσεως, αδίστακτη εκμετάλλευση και διωγμοί, δημοκρατικής και δικτατορικής αστοσοσιαλκομμουνιστικής του εθνικοδιεθνούς φασισμού.

Αφού καταδίκασαν το «θεό» της κατασκευής τους σε ανυπαρξία ή Θάνατο, τη Γη και το σύμπαν σε τύχης ξέφραγα χωράφια εντελώς αδέσποτα, ώστε μαθαίνοντας τους νόμους της εκ τύχης κι εξελίξεως συγκροτήσεως και πορείας τους, αφού δεν υπάρχουν υπεράνθρωπες δυνάμεις, ούτε θεός, ούτε καν Υπερνομία και αστάθμητα, άρα, ο κτηνώδης αστοκομμουνιστοφαιστοπίθηκος, φορτισμένος σκοτεινά πάθη και αλλοπρόσαλλες επιθυμίες, τεχνάσματα, γνώσεις και τεχνήματα σε τεχνοκοινωνίες, ιδού ο θεός μανιώδης Αναρριχητής, για να υπεραναπληρώσει την αβυσσώδη, ουδέποτε χορτάτη και πάντοτε αρπακτική, αλαζονική μειονεξία του, ως παραπλανημένο, λογικοφανατισμένο υποπροϊόν παρανοούσας μανίας.

Εικονικά θριαμβευτής σε βαρβαρικότατες εξορμήσεις του, αυτός ο Αυτιστής, ξεριζωμένος από γη, ουρανό και από τον ίδιο του εαυτό, στερούμενος τα πάντα και γι' αυτό ακόρεστος εν μέσω παχυλής ανέσεως, ασφάλειας, ευχαριστήσεων χοντροειδούς ύλης, γλοιώδης αισθηματίας του μίσους, ψευτοδιανοητής ως ανεμόμυλος, σταθερότατος τεχνοκράτης, τρομοκράτης ψευτοεξουσιαστής ελέω βλακείας λαών, το αίμα του πετρέλαιο, τα δόντια και τα νύχια του ατσάλι, διοργάνωσε κι εξαπέλυσε τον πρώτο διεθνή πόλεμο, ετοιμάζοντας τώρα τον δεύτερο, για να έχει σειρά και ο των πάντων δολιότερος και πνευματικά δειλότερος πόλεμος τρίτος, εάν δεν ξυπνήσουμε.

Τα κοπάδια των διανοούμενων, των επιστημόνων, των θρησκών και των λαών, ουδέν διδάχτηκαν από την ιστορία και τον πρώτο διεθνή πόλεμο, προθυμότατοι και τώρα συνεργοί του αστοσοσιαλκομμουνιστοφασιστή Αρχιπιθηκού της εποχής μας.

Τι απέγιναν οι φιλοσοφίες, οι κοινωνιολογίες, οι ψυχολογίες, οι τέχνες, οι θρησκευτικές πίστεις, οι επιστημονικές μεθοδολογίες, οι διαλεκτικές, οι ανθρωπολογίες, οι φυσικές, οι παραφυσικές, οι μεταφυσικές και άλλα, τι απέγιναν;

Όλα στην πράξη σαρώνονται σαν άχρηστα σκουπίδια δεξιοκεντροαριστεράς ποικιλίας μεγάλων και μικρών υποκριτών.

Ας διαψεύσουν με πράξεις αυτά τα στοιχειώδη νοήματα, οι διάφοροι θεωρητικοί, πρακτικοί και ακτιβίστες, όχι με λέξεις και αφαιρέσεις επί αφαιρέσεων ή «απλουστεύσεις» εντός ειδικότατων και υποειδικότατων στεγανών τομέων αλληλοσυγκρουόμενων.

Αφού δηλητηρίασαν κάθε σχέση προς τις ρίζες, προς το έδαφος, προς τον κορμό, προς τους κλώνους, προς τα φύλλα, προς την ατμόσφαιρα, την ψυχόσφαιρα και προς τον ουρανό, είναι πλέον πανέτοιμοι βρυκόλακες να ρουφούν αίμα και χυμούς των ζώντων και να κλέβουν δυνάμεις απ' όπου μπορούν για να κυριαρχούν, επειδή πετρέλαιο κι ατσάλι και ηλεκτρισμός δεν τους αρκούν για να διάγουν βίο και πολιτεία Δρακόντων και Ρουφηχτρών. Εάν πράγματι έτσι συμβαίνει, γιατί δεν κάνουν αλλιώς, αυτοί οι ανθρωπιστές, οι πατριώτες, οι νοήμονες και οι θρήσκοι προστάτες, παιδαγωγοί, θεραπευτές και σωτήρες;

Οι δικές τους διαφοροποιήσεις είναι μακκιαβελικές γοητευτικότερες, πολύ πιο επικίνδυνα ύπουλες, διαβολικές, ευχάριστα βλαβερές και άνετα φονικές.

Αυτό είναι το παρόν.

Ο κάθε Αναχωρητισμός εντός της ερήμου μεγαλοπόλεων ή σε μοναστήρι, ή σε όποιαν άλλη ερημιά κι ερημονήσι, εάν αγνοεί, εάν δεν αντιλαμβάνεται αισθαντικά μακρόθεν ή από εντός ή από πλησίον, δεν είναι Αναχώρηση, αλλά μονωτισμός, όπου κι αν πάμε, ό,τι κι αν λέμε ή γράφουμε, ό,τι κι αν κάνουμε.

Κατάργησαν τις θρησκείες ως τυπολατρείες και τρομοκρατίες. Κατάργησαν τις αγροτικές κοινότητες ως παρελθόντων συστημάτων και αντιπροοδευτικές. Κατάργησαν τις παραδόσεις ως αταίριαστες με το ρεύμα των «νέων» καιρών. Καταργούν και αυτό που ονομάζεται άνθρωπος για να μιμούμαστε τον πίθηκο και το ρομπότ, σε αντιπαράδοσεις της αντιφύσης, της αντινόησης, του αντιχριστισμού και της αθεΐας, αφού μεσσίες και θεοί είναι αυτοί και οι γύρω από αυτούς ανταγωνιστικοί συνωμότες. Ας αποδείξουν με πράξεις ότι δεν συμβαίνουν αυτά. Μόνο νέες δημαγωγίες και νέες δολιότητες μπορούν να μας χαρίζουν, προσφέροντάς τους σάρκες, ψυχές, πατρίδες, έργα του νου και των χεριών, για να μας οργανώνουν εναντίον αλλήλων και για να κατατρώγουν οι οργανώσεις τους οργανωμένους και ανοργάνωτους, αυτοί οι ορατοί και οι αόρατοι βρυκόλακες.

Μαζί με τα υπαρκτά και τα «πραγματικά», δικές τους είναι και οι ουτοπίες μας, δικοί τους και οι οραματισμοί μας, δικά τους και τα παρελθόντα, τα παρόντα και τα μέλλοντα, γι' αυτό τίποτε άλλο δεν πρέπει να υπάρχει, σε καμιά διάσταση κόσμων και βιοσφαιρών, ούτε καμιά νοσταλγία και μελαγχολία, εάν δεν έχει τη δική τους σφραγίδα διαμέσου των πρακτόρων τους και των αφελών.

Σήμερα η ατμόσφαιρα έχει μεγάλη διαύγεια και το βόρειο Αιγαίο γαλήνη, σαν αίσθημα ζωντάνιας και απερίγραπτης ομορφιάς.

Καθώς παρέρχεται μια τέτοια διάθεση δια του κόσμου πέρα από τον κόσμο, αυτός αποσύρεται και γράφει τους επόμενους στίχους:

Πού βρίσκεσαι αγγελική, τσίρι ψυχή αιθέρια;

Κάνω για να 'ρθω να σε βρω, δεν έχω τα φτερά σου.

Χαμήλωσε το βλέμμα σου, πλησίασε το νου σου

για ναπραΰνεις την πληγή του αρχαίου χωρισμού μας.

Και πρόσεξε γιατί παντού, σε αυτή την κάτω χώρα είναι παγίδες ύπουλες, χέρια φιλίας που απλώνουν.

Πρόσεξε μην παγιδευτείς, αθώα ψυχή, ντυμένη,
την άναρχη τη γύμνια σου, που ανθίζει πάντα νέα.
Έλα, κι αν δε με θυμηθείς, αφού δεν έχεις μνήμη,
έχεις ενόραση άγγελου, κι αν κάτι μου απομένει
από Αγάπης θησαυρό και Ομορφιάς ουσία,
θα σε οδηγήσει Έρωτας, πανάρχαιος, πρωταίος.
θα λάμπεις ερευνητικά για να ξυπνήσει τ' άλλο
θαμμένο εντός μας Ήμισυ, αυτόφωτης συγγένειας.
Κι αν δε με βρεις αντάξιο και μυστικό σου λάτρη,
δέξου ένα χάδι μου απαλό και φύγε στα Ουράνια.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΠΕΥΚΟΣ ΚΙ ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Αυτή τη μέρα την περνά συντροφιά με έναν πεύκο που έτυχε να φυτρώσει και να μεγαλώσει εκτεθειμένος στον επικρατέστερο άνεμο, σε πετρώδες και απότομο ύψωμα. Τα κλωνάρια και η κορυφή του δεν είχαν ύψος. Ο σφοδρός άνεμος και το επιτόπιο ρεύμα αέρος καθώς πύκνωνε περνώντας από χαράδρα, ορμούσε κατευθείαν στον πεύκο και τον λύγισε, χωρίς αρκετές ευκαιρίες για να μπορέσει να ορθωθεί.
Απ' έξω φαινόταν με σκυμμένο το κεφάλι και με απλωμένα τα κλωνάρια του σαν σε ικεσία ή απόγνωση, αλλά από εντός εξακολουθούσε να είναι το ζωηρό, ακατάβλητο φυτό, κρίκος κι αυτός μεταξύ του φυσικού και του αιθερικού σύμπαντος.
Τέτοια ενδοχώρα προς την οποία το φυτό έχει σκοτεινή επαφή, είναι ακατανόητη, εκ μέρους κλειστών, πολυθασανισμένων ανθρώπινων όντων αυτοκατάδικων.
Οι περισσότερες ρίζες του είναι στην επιφάνεια, επιμένοντας να φτάσουν το λίγο χώμα πιο πέρα και τις σχισμές βράχου για δροσιά.
Αυτός μετέφερε χώμα και το άπλωσε πάνω στις ρίζες με ξερά χόρτα για βιομάζα, που μαζί με το χώμα είναι άριστη, υγιής τροφή των φυτών.
Έτσι άρχισε η φιλία τους, από κοντά και από μακριά, φιλία τηλαισθησίας και αλληλοβοήθειας.
Όταν αυτός ήταν στην πολιτεία, ένας από τους συνανθρώπους φίλους του, «έξυπνος», μορφωμένος, κοινωνικά επαναστατικός και κατόπιν κριτικός βιβλίων και δημοσιογράφος, καυχόταν ότι δεν θα συνθηκολογήσει ποτέ και με κανέναν τρόπο δεν θα συμβιβαστεί με τον αστισμό. Τον άρπαξε «ιερή αγανάκτηση» όταν αυτός του έλεγε ότι αστισμός και κομμουνισμός είναι τέκνα του ίδιου πατέρα, όπως και ο φασισμός: η ψυχοκοινωνική σχισματικότητα και της λεγόμενης δημοκρατίας.
Το πρόβλημα και η διέξοδος δεν είναι μόνον ιδεολογική και οικονομική, πρότυπων και συστημάτων.
Κι αυτός ο φίλος του, όπως σχεδόν όλοι, μετά το εικοστό έτος είχαν ήδη συνθηκολογήσει. Η αντίδραση του φίλου του που αφέθηκε να παγιδευτεί ψυχικά, κοινωνικά, κουλτουρικά κι επαγγελματικά, είχε στραφεί εναντίον του ίδιου του εαυτού, από ασυμφιλίωτες αυτοαντιφάσεις, αυτοαντιθέσεις και αυτοσπαραγμούς.
Σε μάταιο αντιπερισπασμό, δεν άργησε να καταντήσει αξιοσέβαστος διανοούμενος σε γραφείο ασφυκτικό από τους καπνούς τσιγάρων και με είκοσι καφέδες καθημερινά, για να κρατιέται «ξύπνιος», χλωμός, πάντα σκυμμένος, υπολογίζοντας την κάθε λέξη που έγραφε, περίτρομος μήπως δυσανεστήσει την κλίκα στην οποία ανήκε, το συγκρότημα και το κύκλωμα στο οποίο ήταν δούλος πιστός, πολύ ευσυνείδητος επαγγελματίας καθεστώτος των σήψεων, και θεωρητικά «θερμός» επαναστάτης για «διαφώτιση», από τους πρωτοπόρους για την ιδανική κοινωνία του μέλλοντος υγείας, λευτεριάς, δικαιοσύνης και λοιπά, με βάση τους πολλούς καφέδες, τα πολλά τσιγάρα, την ασφυκτική κλεισούρα, τα διαρκή σκυψίματα, το ανθυγιεινό φαγητό και πιστό, τις συμμαχίες και αντιμαχίες καθώς οι σύμμαχοι και οι φίλοι αποδείχνονται δολιότεροι εχθροί και πάση θυσία ανταγωνιζόμενοι αναρριχηθέντες, αναρριχώμενοι και υπό αναρρίχησην κόλακες, καταπίεση απ' έξω και από εντός, ψυχολογικός, κοινωνικός και οικογενειακός κλοιός, που κατέληξε σε επώδυνο θάνατο από καρκίνο.

Ζωηρός, μεγαλοπρεπής, χαρούμενος είναι ο άλλος φίλος του «ερημίτη», πεύκος ανοιχτός προς τα πάντα, ευαίσθητος, ασυμβίβαστος, υγιής, παρ' ότι από τα ρεύματα πελαγίστων ανέμων, σκυφτός, αλλά πνεύμα λεύτερο φυσικότητας, αγγελική, νοήμων φωτεινότητα, της οποίας το ξύλο είναι η σκιά, μυστηριακή αντανάκλαση από άλλον, μακρινό και όμως παρόντα κόσμο Υπερνομίας.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, εξοπλισμοί και ρομποτικοί, προθυμότατοι του Χίτλερ και του Χιροχίτο στρατιώτες και λαοί, σε συνδυασμό προς τη σταλινική τρομοκρατία, την αστοδημοκρατική διαβολική υποκρισία που κατορθώνει έως τώρα να χειρίζεται όλους αυτούς, θα γεννήσουν το σατανοειδές Τέρας του προσεχούς μέλλοντος: θερίζουμε πολλαπλάσια τα όσα σπέρνουμε.

Επιστρέφοντας στο σπήλαιο, έγραψε αυτούς τους στίχους:

Στης μνήμης το κενό

ήχος καθαρός προς το απέραντο

κι αφουγκράζεται την άσπιλη ανάσα

μέσα από θλίψη πανανθρώπινη.

Η συμπόνια της αγάπης μόνη της, κουρέλι άχρηστο

στόχος κακίας,

δίχως το χρόνο, άφοβη.

ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΟ ΕΡΕΒΟΣ

Χλιαρή ατμόσφαιρα σήμερα και λιακάδα παιγνιδιάρια στοπέλαγος και στο ερημόνησο. Η διαφάνεια εκτείνεται σε πλάτος και σε βάθος.

Τρυφερό, γεμάτο χειμερινή αγάπη προς όλα, παιγνιδίζει το φως πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας και πάνω στους βράχους.

Μικρές, πολύχρωμες σαύρες, μυρμήγκια και άλλες μικροζωές έχουν βγει από τις κρύφτρες τους, για περίπατο, όπως και αόρατα με σαρκικό μάτι ημιυποχθόνια μικρά όντα αιθεροειδή, ελκυσόμενα από εκπορεύσεις ένσαρκων όντων διαφόρων ειδών.

Γιατί κι αυτός να μη χαίρεται αυτή τη χειμωνιάτικη διαύγεια ηλιόλουστης μέρας κι αυτή την πελαγίστιαν ελαφρότατη αύρα.

Σε τέτοια γύμνια γυμνώνεται κι αυτός. Με τέτοια καθαρότητα και υγεία της φύσης δεν ταιριάζει του νου συννεφιά, και ταραχή του αισθήματος.

Εντούτοις, όσο κι αν έχει παραδοθεί στου ζωντανού αυτού παρόντος το αγκάλιασμα, το σκοτεινό παρόν της προετοιμασίας διεθνούς πολέμου, ξεκινώντας από τη χιτλερική Γερμανία, σκιάζει και αυτό το νησάκι, δια των εκπορεύσεων του εγωμανούς μίσους και των τεχνασμάτων νεκροποιού σκέψης αρχηγών, στελεχών και λαών.

Το ανθρώπινο μίσος αγκαλιάζει διαβολικά τον πλανήτη και τα εν αυτώ.

Κομματιασμένοι ψυχισμοί, προβάλλουν για πραγμάτωση, κομματιασμένες θεωρίες, ιδεολογίες, προγράμματα και εφαρμογές.

Βυθιζόμενοι όλοι σε τέτοιους βόθυνους και βούρκους, που ονομάζονται εθνικισμός, κομμουνισμός, αστοφιλελευθερισμός, ψευτοκουλτούρες, ψευτοθρησκείες και δίχως αγάπη επιστημονική τεχνική ούτε στο πλάι τους βλέπουν ούτε έξω από αυτά.

Έτσι, με παγωμένες κουλτούρες μεριστικότητας και ψευτοδιεθνισμού, φωνάζουν όλοι για λαμπρό μέλλον. Ούτε διατάζουν και δεν αισχύνονται.

Για δικαιολογίες το πανανθρώπινο μίσος επιστρατεύει νόμους «ιστορικής αναγκαιότητας», διεκδικήσεις για πετρέλαιο και ατσάλι, βλέψεις για «ζωτικό χώρο» και για προωθημένες θέσεις γεωπολιτικής στρατηγικής ή αγάπη πατρίδας ή θρησκείας, οικογένειας ή «θεού», αλλά για κοινό νου στοιχειώδη νοημοσύνη, έντιμο διάλογο κι έντιμη συνεργασία ειρηνική, κανέναν, εκτός από ψευτοειρήνη που θα επιβάλει ο τυχόν νικητής, ανεπίδεκτο μαθήσεως από το ιστορικό γεγονός ότι οι νικητές νικιούνται αλλιώς από τους νικημένους, ότι η βία γεννά χειρότερη βία και ο πόλεμος γεννά χειρότερο και δολιότερο πόλεμο.

Όλοι τα θέλουν όλα ή τίποτε, τώρα ή ποτέ. Αυτή είναι η ψυχολογία του αδίστακτου κακούργου, που διστάζει μόνο περιμένοντας ή ετοιμάζοντας την κατάλληλη ευκαιρία.

Τέτοιοι κακούργοι δεν χορταίνουν ούτε με το σύμπαν ολόκληρο και με όλο τον χρόνο δικό

τους, όπως δεν χορταίνουν οι μανιακοί αυτιστές και παράνοες και όταν ακόμα μεταπίπτουν σε κατάθλιψη και ακινησία για νέα επίθεση.

«Υπεύθυνοι και καλώς πληροφορημένοι» αρχηγοί και στελέχη, δεν κατορθώνουν να σπάσουν αυτό το φαύλο κύκλο. Για να μην έχουν αυτοαντιθέσεις και αυτοαντιφάσεις πλαστογραφούν ως υπνοβάτες τα γεγονότα και παραχαράσσουν νοήματα, όσο κι αν διαψεύδονται και από τις ίδιες τους τις πράξεις.

Το μίσος εναντίον της αλήθειας, είναι δεσπόζουσα δύναμη της ανθρωπότητας.

Σαν σπόγγος που σβήνει τα γραμμένα σε μαυροπίνακα, έχει τώρα φύγει αυτός ο εφιάλτης. Πέφτει στη θάλασσα και παίζει με τα ψαράκια σε ακτή ρηχών υφάλων. Ένα καβουράκι έχει πάει στα μαλλιά της κεφαλής του, σαν να ήταν γεμάτος φύκια ύφαλος. Λίγο πιο πέρα αρχίζουν τα απότομα νερά, σαν σε χαράδρα πολύ βαθιά, μεταξύ δυο ερημόνησων. Κατά τη διάρκεια μιας προηγούμενης επίσκεψής του σε αυτή την περιοχή άλλου νησιού, ψαράδες του είπαν ότι σε βάθος δεκαπέντε μέτρων, βλέπουν με «γυαλί» βυθισμένη πόλη, στην οποία κατοικούν συναγρίδες, ροφοί και άλλα.

Ευτυχής αυτός, αφού τα ψαράκια τον καταδέχονται και παίζουν μαζί του, τώρα εξέρχεται και ξαπλώνει σε πλακοειδή βράχο ζεσταμένον από τη σημερινήλιακάδα.

Υπάρχει σα να μην υπάρχει, όπως η αναπνοή, όσο πιο ανεπαίσθητα λειτουργούσα, τόσο πιο σωστή και ευλείτουρη. Μόνον σε πόνους, ωδύνες και κολάσεις, τα όντα έχουν αυτοσυνείδηση. Αλλά οι ψυχικές πληγές που επιβιούν, είναι η χειρότερη αυτοσυνείδηση εκ μειονεξίας και μανίας για υπεραναπλήρωση, με σκοτεινά κίνητρα αυτές τις σκιές.

Δυναμικότερες Σκιές της ανθρωπότητας, φορτίζονται πολύ γρήγορα αυτή την εποχή. Τα βασανιστήρια σταλινικών και χιτλερικών και σατανικές διπλωματίες αστοϊμπεριαλιστών δημοκρατών, συνθέτουν μαγνητικά ψυχοκοινωνικά κινούμενα κέντρα και ρεύματα. Οι εκπορεύσεις τους επενεργούν στο ηλιακό μας σύστημα, και οπωσδήποτε θα επιστρέψουν ως μπούμερανγκ, για τιμωρία, εάν δεν λειτουργήσει κάποιος βαθμός αυτεπιγνώσεως, που είναι και βαθμός θεραπείας.

Αλλά αστεία νοήματα όλα αυτά ή παράλογα, ενώ οι θεωρητικές, ιδεολογικές, προγραμματικές, πρακτικές και άλλες αυτοαντιφάσεις, αυτοαντιθέσεις και αντινομίες μαζί με τους «ιστορικούς νόμους», το πετρέλαιο, το ατσάλι και άλλα για την εκτέλεση παρανοϊκών σχεδίων καταστροφικής μεγαλομανίας μειονεκτικών, είναι ανθρώπων επιλογές, από ανθρώπους νοούνται κι εκτελούνται, επειδή οι άνθρωποι είναι λεύτεροι, νοήμονες, φιλαλήθεις, έντιμοι συνεργαζόμενοι και ιδίως όχι τρελοί.

Η ΕΠΙΤΟΠΙΑ ΕΡΕΥΝΑ

Καθισμένος σε σημείο της ακτής κάπως ρηχό και απάνεμο, παρατηρεί τον πάνοπλο αστακό που παραλύεται και χάνει το χυμό του και μόνο με την εμφάνιση του χταποδιού, ενώ λίγο πιο κει, το κατάκλειστο στρείδι το ανοίγει πολύ εύκολα ο άοπλος αστερίας, τοποθετώντας ειδική ουσία σε ορισμένο σημείο του κλεισμένου οχυρού, καθιστώντας το εντελώς άχρηστο, τουλάχιστον σε σχέση προς τον αστερία.

Αυτές οι παρατηρήσεις μαζί με πολλές και διαφορετικές άλλες εντελώς συγκεκριμένες, μπορεί να σχετιστούν προς το κοσμολογικό ως το μέγιστο, και προς το ελάχιστο που προς το παρόν υποτίθεται ότι είναι το υποπυρηνικό.

Επίσης μπορεί να σχετισθεί προς την αυστηρή και την απαλή μηχανιστικότητα, αιτιοκρατία, σκοπολογία και άλλα νοήματα φυσικά, παραφυσικά και υπερφυσικά, σε σχέση προς διάφορες αντίστοιχες στεγανές και αλληλοαποκλειόμενες επιστήμες, που μοιάζουν με αστακούς και στρείδια πανοπλίας και παντοδυναμίας, και εντούτοις, ενώπιον του κάτι πολύ απαλού φαινομενικά, ή πολύ μικρού ή αθέατου, να μην ισχύει κανένας υλισμός και διαλεκτισμός, καμιά εξασφάλιση, οπλισμός και γνώση.

Και το παράδοξο: όσο η νέα φυσική και η παραψυχολογία ή παραφυσική, συγκλίνουν με ενδείξεις ακλόνητες ότι οι λεγόμενοι έως τώρα φυσικοί νόμοι και φυσικές σχέσεις αποτελούν μόνο μια από τις φάσεις, τις κλίμακες και τα ημιανεξάρτητα υποσύνολα της Υπερνομίας και της Θεότητας ή του Ακοσμικού, τόσο οι επιστήμες της ζωής, της οικονομίας της ιστορίας και των κοινωνιών ή της πολιτικής «φιλοσοφίας» και της ανθρωπολογίας μαζί με την ψυχολογία, προσκολλούνται πεισματικά, τουλάχιστον έως τώρα, σε

μηχανιστικότητες, ανακλασιολογίες, πρότυπα και συστήματα, καθένα εκ των οποίων διεκδικεί τη μοναδική αλήθεια και πραγματικότητα.

Κανένας από αυτούς των «ισμών» δεν απορεί γι' αυτή τη μανία της αποκλειστικότητας και των οχυρών ως αστακοί, στρείδια και μείδια.

Μήπως οι αφελείς ή πονηρές υπεραπλουστεύσεις και αποκλειστικότητες, κρύβουν το φόβο και τον πανικό των βολεμένων και οχυρομενων σε «πρακτικά» αποτελέσματα, και ειδικότερα τα όσα συμφέρουν μεγιστάνες της οικονομίας, της πολιτικής και της ψευτοκουλτούρας ή του ψευτοπνεύματος;

Μια άλλη ειδικότητα φοβισμένων εργάζεται για συμβιβασμούς των ασυμβίβαστων και συνδυασμούς των μανιοκαταθλιπτικών της μεθοδευμένης γνώσης και της τεχνικής ως υπέρτατης αξίας και μοναδικής ηθικής ή θεότητας παρανοϊκών ευρύτερης εκλογικεύσεως, που κυκλοφορούν και δρουν «λεύτερα» ως στελέχη κατεστημένων και αντικατεστημένων σε όλους τους τομείς, ως σκέλη των ζευγών της Αντίθεσης, σαν να υπήρχε συμφιλίωσις και όχι εκ βαθιάς κατανόησης υπέρβασις.

Αφού όλα είναι τύχη και γενικός νόμος χωρίς εξαιρέσεις ή με μικρά, πολύ μικρά παραλείπόμενα και εντούτοις δυναμικότερα λανθάνοντα, αστάθμητα, απρόοπτα, γιατί να μην εξηγούνται όλα δια των εξαρτημένων ανακλαστικών και των δολωμάτων που παγιδεύουν εξουσιαζόμενους, ενώ οι «γνώστες», οι «πρακτικοί» και οι εξουσιαστές των πάντων δεν αγκυστρώνονται σε δολώματα από εντός και από έξω, ούτε είναι υποπροϊόντα των ανακλάσεων και άλλων σημάνσεων, αντισημάνσεων και παρασημάνσεων, επειδή αυτοί βρίσκονται σε θέση ισχύος εξ αναρριχήσεων ελέω βλακείας λαών και αυτών των ιδίων ως «πολύ έξυπνων».

Στην περιοχή που υπάγεται στην Αλόνησο, δεν έχει ακόμα εξορμήσει ο μηχανιστικός πολιτισμός, τουλάχιστον έως και αυτή του την επίσκεψη εδώ, σε αυτό το κλειστό φυσικοκοινωνικό περιβάλλον.

Οι Αλοννησιώτες, όπως και οι κτηνοτροφोगεωργικοί πληθυσμοί του πλανήτη, πριν αρχίσουν να διαλύονται κουλτουρικά, οικονομικά, συνηθιακά, φυλετικά και όπως αλλιώς από την εισβολή των αποικιοκρατών, και των βιομηχανιών κι εμπορευματισμών της διεθνούς Δύσης, ενδιαφέρονται μόνο για τη σταθερότητα δια μέσου συνηθειών και παραδόσεων, όπως και για την αυτάρκεια και την αναπαραγωγή του ίδιου πρότυπου, αλλά δεν ενδιαφέρονται για εξελίξεις, κέρδη, συσσωρεύσεις διαφόρων ειδών και απομακρύνσεις από τη Μητέρα Γη δια των αφαιρέσεων και των ξεριζωμών, με ημερολόγια δίχως γιορτές γύρω από στοιχειώδεις βιολογικές ανάγκες και μυστήρια της Φύσης ή του τοπικού Θεού. Αυτού του νησιού οι κάτοικοι και των γύρω ερημόνησων ως βοσκοτόπια, παρ' ότι η περιοχή τους πλούσια σε επιτόπια και σε περαστικά μικρά και μεγάλα ψάρια πολλών ποικιλιών, δεν είναι ψαράδες και δεν έχουν ούτε μια βάρκα για συγκοινωνία με την κοντινή νήσο Σκόπελο, άλλη μικροκοινωνία, αλλά λιγότερο κλειστή.

Το χωριό της Αλοννήσου, χτισμένο σε λόφο μακριά από τη θάλασσα για τον φόβο των πειρατών, ακόμα και πριν από μισό αιώνα, δεν διαθέτει ιερέα.

Αλλά τέτοιες κοινωνίες, οι λεγόμενες υπανάπτυκτες ή πρωτόγονες, βασισμένες στη συνηθεια και σε στατικούς τρόπους ζωής και σκέψης, μοιάζουν σαν τους αστακούς και τα στρείδια σε σχέση προς το χταπόδι και τον αστερία.

Εντούτοις, και οι αποικιοκρατίες, βιομηχανιστές, εμπορευματιστές και των νεότερων εξελίξεων δια του ηλεκτρισμού και των τεχνημάτων σε τεχνοκοινωνίες, με τη σειρά τους είναι, ίσως, ακόμα πιο τρωτοί ως αστακοί και στρείδια ενώπιον του τεράστιου αόρατου Οκτάποδος των σκοτεινών κινήτρων των παθών τους, τα οποία εκλογικεύουν για να είναι ως μυθικά Όστρακα εντελώς απόρθητα, και όμως παραλυόμενα από αντίστοιχους «αστερίες».

Άλλοτε η γεωργία μαζί με τους προγεωργικούς αγρότες ήταν ιερό λειτούργημα, αφού οι μεγάλες πόλεις και οι πολιτισμοί εξαρτιούνταν από τη γεωργική παραγωγή για να τρέφονται ξεριζωμένοι πληθυσμοί, γραφειοκράτες, στρατοί, φιλόσοφοι, καλλιτέχνες, ιερείς και άλλοι, αφηρημένοι και γενικοί, ούτε συγκρατημένοι και ούτε ολιστικής αντιλήψεως εαυτού, κόσμου και υπερκόσμου.

Σε άλλες εποχές μικροκοινωνιών, λειτουργούσαν και ιεροτελεστίες παρακλήσεως προς φυτά και ζώα, να συγχωρέσουν τους φονείς τους, αφού εξ ανάγκης τους αφαιρούν τη ζωή, για να μην πεθάνουν από κρύο και πείνα.

Τέτοιες ευαισθησίες υποτιμώνται και κατακρίνονται από πανέξυπνους «διαφωτισμένους» και ρομποτικούς της διεθνούς Δύσεως μαζί με τους ισάξιους ψυχιάτρους, ψυχολόγους και

άλλους παιδαγωγούς και θεραπευτές, ως ρομπότ προς ρομπότ, όλων επαρκώς συνθηκευμένων από συνθηκευμένους πριν από αυτούς, ενώπιον του φόβου της ελευθερίας, επειδή σημαίνει προσεκτικότητα, ευθύνη και τόλμη αυθόρμητη, ως αυτοπειθαρχία χωρίς από εντός κι από έξω εκβιασμούς.

Αφού η ελευθερία δεν συγκαλύπτει, αλλά αποκαλύπτει εγωκεντρισμούς και νεκροφιλίες αυτιστών και σολιψιστών, και αφού εκλογικευμένοι αυτιστές και σολιψιστές, δεν θέτουν επί τάπητος τον εαυτό τους, επόμενο είναι η λέξη ελευθερία να σημαίνει αυθαιρεσία και σαδομαζοχική επιθετικότητα από σύγχυση και φόβο.

Οι τοιοῦτοι «ελεύθεροι», μόλις συναντήσουν προκλήσεις και καλέσματα της ζωής, τα οποία είναι πάντοτε νέα και γι' αυτό χρειάζονται πάντοτε νέες απαντήσεις οι οποίες δεν υπάρχουν στις εμπειρίες, στα βιώματα, στις γνώσεις, στις πίστεις, στις συνήθειες, στις πεποιθήσεις, στις θεωρίες, στις ιδεολογίες, στις πολιτικές και στις τεχνολογίες του παρελθόντος.

Κάθε αλυσίδα σκλάβων αλυσοδεμένων γύρω από ψυχολογικούς, κοινωνικούς και «φυσικούς» πάσαλους, όσο πιο ισχυρή, τόσο πιο αλυσοδεμένοι σε επιστήμες, οικονομίες, τεχνογνωσίες, κουλτούρες, θρησκείες του Καίσαρα, δημοκρατικού και δικτατορικού, σε ό,τι άλλο και σε πολιτικές «φιλοσοφίες» δημαγωγών.

Εξ αρχαίων καιρών, μιλούν για «γνώθι σ' αυτόν», αλλά σε ομφαλοσκοπίες, έξω ησυχίες, αυτοσυγκεντρώσεις, τεχνητά σταματήματα της σκέψης δια μεθόδων και ναρκωτικών, όχι μόνο δεν γνωρίζεται ο εαυτός, ούτε σταματά ο εντός μονόλογος ή διάλογος, αλλά μάλλον αυτοῦπνωτίζεται. Ούτε βοηθούν νηστείες, προσευχές, αυτοθασανισμοί, στερήσεις, δίαιτες, ευζωισμοί, ανέσεις αστισμών, υπερσιτισμοί, διασκεδάσεις όλα αυτά από ανομολόγητο πανικό ενώπιον ψυχολογικών, κοινωνικών και άλλων ενοχλήσεων, προβλημάτων και συγκρούσεων.

Μόνον οι συγκεκριμένες ζωντανές πολυεπίπεδες σχέσεις ξεσπεπάζουν παρόντα εκ παρελθόντων προς τα μέλλοντα.

Όμως τέτοιες αποκαλύψεις δεν συμφέρουν εγωμανείς και ψευδοταπεινοφροσύνης θρήσκους ή όποιους άλλους αναρριχημένους, αναρριχώμενους και υπό αναρρίχηση.

Γι' αυτό με μανία σχεδόν όλοι αποφεύγουν τις συγκεκριμένες, θερμές σχέσεις προς συνανθρώπους, προς τη φύση, προς τα πάντα, προς το Άγνωστο, καταφεύγοντας σε αφαιρέσεις επί αφαιρέσεων και σε είδωλα εαυτού, άλλων, κόσμου και «θεού», απεσταλμένων και αγίων «δικής τους κατασκευής ή φαντασιώσεως».

Έτσι, διατηρούνται και ακμάζουν τα διάφορα είδωλα και οι σχέσεις μεταξύ των ειδώλων, δίχως την αισθαντική νοημοσύνη απ' όπου σωστή συμπεριφορά, δράση και αποχή.

Οι σχέσεις ειδώλων μεταξύ τους, φαίνεται να απλουστεύουν τα πάντα και να τα υποβιβάζουν στα πιο χειροπιαστά ορατά στοιχεία των πέντε αισθήσεων κι αυτών εκφυλισμένων, διεστραμμένων και σχιζοπαρανοϊκούστεροειδών, άριστα εκλογικευμένων και δια των επιστημών κάθε στεγανότητας και κούφιας γενικότητας.

Υπάρχουν πολλών ποιοτήτων και βαθμίδων παράλληλοι κόσμοι και σύμπαντα.

Η κατώτερη παραλληλία και συμπτωματοκτικότητα δίχως σχέσεις αληθινών ή ευρύτερων, βαθύτερων και υψηλότερων αιτιών και αυτοαιτιών, είναι οι «συντεχνίες», «συζυγίες», «διάλογοι» και «συνεργασίες» συνανθρώπων που έχουν καταντήσει εαυτόν, άλλους, κόσμο, παρακόσμια και υπερκόσμια, σε κούφιας λέξεις, κούφιας εικόνες και νοήματα, φορτιζόμενα εκάστοτε δια των διαστρεβλώσεων, παρερμηνειών και σαδομαζοχισμών της μολυσμένης από εγωκεντρισμούς και νεκροφιλίες, ανθρώπινης και όποιας άλλης ενέργειας, την οποία κατορθώνουμε να κλέψουμε.

Αλλά υπάρχει και η νοήμων αισθαντικότητα, λεύτερη, άχρονη, διαθέσιμη προς όσους αληθινά και εκ βαθέων την χρειάζονται, όχι ως κοινωνική εξουσία οποιουδήποτε είδους και επιπέδου, αλλά απλώς, δίχως κίνητρα, για χάρη της ίδιας και της ζωής, σύμφωνα προς την Ευνομία του σύμπαντος κόσμου και του Θεού.

Αλλά, οι μυστικοπαθείς ποσοτιστές και μετρονόμοι, πανικοβάλλονται ακόμα και με τις λέξεις ουσία, υπονοούμενος σκοπός και απροσμέτρητο, σε κατιούσες, ανιούσες, και εξισορροπούσες της Ολοκίνησης, σε κάθε ακτίνα Δημιουργίας και Υπερνομίας δια μέσου μακρόκοσμων, μεσόκοσμων και μικρόκοσμων.

Τα τοιαύτα πολύπλοκα πολυκλιμάκων, και όλα τα μυστηριακά και απλησίαστα, η σκέψη έχει τα τεχνάσματά της, να κάνει γνωστά, σύμφωνα προς σκιές παρελθόντος, ώστε, αδύναμη και νεκροειδής αυτή, να μην τα φοβάται, αλλά και να τα «εξουσιάζει» δια του χρήματος, της πολιτικής, του στρατού και της μυστικής αστυνόμευσης των πάντων και του «θεού», αντικαθιστώντας τον με τον πολιτικό ή Καίσαρα.

Γιατί ν' ανησυχούμε, οι άλλοι εμείς κι εσείς; Γιατί να ερευνούμε εαυτόν, τη ζωή και τας Γραφάς αφού δεχόμαστε να είμαστε σαν τα βιομηχανημένα σκεύη και κουτιά στη σειρά, πανέτοιμα και άψυχα και άζωα και άθρα σαρκομηχανάκια;
Ο εκάστοτε θείος Καίσαρ, δημοκρατικός και δικτατορικός δια των στελεχών του, μας χαρίζει όλα έτοιμα, και την θεία του χάριτα, αρκεί να μην αισθανόμαστε, να μην προσέχουμε, να μην νοούμε, ούτε να κατανοούμε και να έχουμε την εμπιστοσύνη στραμμένη προς υπεράνθρωπα και υπερκόσμια.

ΥΠΕΡΝΟΜΗ ΡΥΘΜΙΣΗ

Με την ανατολή του ήλιου σήμερα, έρχονται πολλές απορίες και απαντήσεις: φύση, χρόνος, εγκέφαλος, σκέψη, συνείδηση, γνώση, κρυφή μνήμη αιώνων, φανερή μνήμη του παρόντος βίου, κρυφό μνημονικό εμβρυακής και νηπιακής ηλικίας, μετέπειτα λανθάνον μνημονικό, αισθαντική αντίληψη κινητική, πολυεπίπεδες σχέσεις, στοιχειώδεις βιολογικές ανάγκες και παραπλανητικές ψυχολογικές επιθυμίες και όλων αυτών οι περιπλοκές και εμπλοκές σε δομήσεις πολυεπίπεδες, που εμποδίζουν την απευθείας αισθαντική αντίληψη και σχηματίζουν εκατοντάδες «ισμούς» αυτοσυγκρούσεων και αλληλοσυγκρούσεων σε όλους τους τομείς, απ' όπου ασυνεννοησίες σχισμάτων και, πιο πέρα, κομματιάσματα και στεγανά και οχυρά ψυχολογικά και κοινωνικά, που φορτίζουν εικόνες; λέξεις, νοήματα για εκρηκτικές καταστάσεις και νεκρώσεις.

Με φορτισμένα είδωλα εαυτού, άλλων, κόσμου και θεού δικής μας κατασκευής, ποτέ δεν δύναται να συμβεί έντιμος διάλογος και έντιμη συνεργασία. Ο μύθος του Πύργου Βαβέλ, είναι αληθέστατος, εφόσον λειτουργεί μόνον το συνθηκευμένο τμήμα του εγκεφάλου, ενώ το μεγαλύτερο και πιο ευαίσθητο τμήμα παραμένει αχρησιμοποίητο, ασυνθήκευτο, πολυεπίπεδο, αθώο.

Εγκέφαλος και σκέψη δεν μπορούν να εργάζονται ούτε στοιχειωδώς σωστά στην περιοχή που τους ανήκει, εάν δεν έχουν πραγματική ή εικονική ασφάλεια. Επειδή στις κοινωνίες που κάνουμε δεν υπάρχει ούτε η σχετική ασφάλεια της φύσης, γι' αυτό σε ακοινωνήτες κοινωνίες ψυχολογικής και άλλης ζούγκλας πολιτισμένων και «διαφωτισμένων», εγκέφαλος και σκέψη του κατασκευάζουν εικονικές ασφάλειες δια των ιδεασμών, των έμμονων ιδεών, των ιδανικών, των πίστεων που είναι τυφλές δίχως άνοιγμα αισθαντικής εμπιστοσύνης προς υπεράνθρωπες δυνάμεις και προς το Θεό της αποφαικότητας.

Πέρα από το ηλεκτρομαγνητικό φάσμα και φράγμα υπάρχουν υπερπεδια που ενώνουν ακαριαία τα πάντα, έμβια και άζωα, σε εξισορρόπηση, πέρα από χωροχρόνους και ταλαντώσεις.

Όσα υπερβαίνουν ορισμένα όρια δυσαρμονίας προς την Ολοκίνηση του Συνολικού, εκμηδενίζονται δια της Υπερνομίας, πέραν της οποίας υπάρχει το απροσμέτρητο Άδηλο, Αγάπης Ακοσμικής.

Κόσμοι παιγνιδίζουν σε απέραντη Αιθρία
όλα τα στηρίζει Νους και Υπερφώς.

Με αυτό το νόημα αρχηγοί και στελέχη της ανθρωπότητας πρέπει να προσέχουν, ώστε να μην υπερβούν το όριο το οποίο είναι για το ημιανεξάρτητο υποσύνολο στο οποίο ανήκει και η Γη, μεταξύ αναρίθμητων υποσύνολων ημιανεξαρτησίας.

Αυτός έχει γράψει ένα σχετικώς μεγάλο ποίημα για την αρνητική δυνατότητα μεγάλων καταστροφών στον πλανήτη μας, ως αυτοδικία, κοσμοδικία και θεοδικία δια της τα πάντα εξισορροπούσας Υπερνομίας.

Αλλά η μηχανιστική και η διαλεκτική θρασύτητα του αιώνα τούτου, πιστεύει ακόμα ότι τα πάντα συνέβησαν στην τύχη, ύλη, ενέργεια, ζωή και γι' αυτό ο μοναδικός ιδιοκτήτης και πραγματικός κυρίαρχος του σύμπαντος δύναται να γίνει ο άνθρωπος.

Έτσι η μεγαλύτερη Νίκη του αιώνα, μπορεί να μετατραπεί σε μέγιστη και οριστική Ήττα, εάν, έστω την τελευταία στιγμή, δεν αισθανθούμε τι λέμε και τι κάνουμε, ως μειονεκτικότεροι αλαζόνες.

Ίσως αργά, θα είναι τα απίθανα σημάδια κοντά μας
η Γη θα βρωμά ψωριασμένη, τυφλή.

Οι μητροπόλεις του πνεύματος, πολλοί σάπιων σαρκών
τα χώματα άνυδρα, φτωχά και μολυσμένα
κι ούτε φωλιά πτηνού ή λαφιού στα πατρικά μας δάση.
Μητέρα Γη, πώς θα δεχθείς εμάς
που σου περιφρονήσαμε τη χθόνια φροντίδα;
Εις εαυτόν αποσύρονται οι προνοητικοί.
Αίσθημα και νοημοσύνη δεν δανείζονται.
Αδύναμοι προς αρωγήν, την έκβαση αναμένουν.
Σχεδόν όλοι, αρχηγοί, στελέχη και λαοί, τέτοια νοήματα απ' όπου κι αν προέρχονται, εάν
τύχει να φτάσουν έως αυτούς, τα απορρίπτουν αμέσως και τα χαρακτηρίζουν ανοησίες ή
σκοταδισμό απαισιοδοξίας, ενώ Στάλιν, Χίτλερ, Χιροχίτο και οι διεθνείς
αστοψευτοδημοκράτες που τους χειρίζονται μαζί με αυτούς που θα διαδεχθούν την απ'
όλους ετοιμαζόμενη νεοβαρβαρική έκρηξη και φρίκη που υπερβαίνει κάθε φρίκη,
αποτελούν ακλόνητη αισιοδοξία, φωτεινότητα, ανθρωπισμό, πρόοδο, ευτυχία, ειρήνη,
ομορφιά, υγεία, δικαιοσύνη, λευτεριά.
Οι μάζες καταδικασμένες σε βασανισμούς και δολοφονίες, οργανωμένες από τους
αρχηγούς και τα στελέχη, ζητωκραυγάζουν, όπως στην αρχαία Ρώμη ζητωκραύγαζαν τους
τρελούς Καίσαρες οι ξεριζωμένοι, εξαθλιωμένοι δούλοι λαοί.
Χαίρε, χαίρε Καίσαρ
οι μελλοθάνατοι σου, σ' ευγνωμονούν.

ΤΟ ΜΗ ΓΝΩΡΙΣΙΜΟ, ΤΟ ΓΝΩΡΙΣΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ

Η σημερινή τρικυμία ανάγκασε ένα μικρό πλοίο να καταφύγει στην απάνεμη πλευρά του
νησιού.

Βγήκαν στη στεριά δυο ναύτες, ο καπετάνιος κι ένας καλόγηρος.

Σε ερώτησή τους πώς αυτός βρέθηκε σε αυτό το ερημόνησο, απάντησε ότι είναι
ομοιοπαθής ερασιτέχνης ψαράς, με την ολιγόμηρη επίσκεψή του σε συγγενή του στην
Αλόνησο, και το επάγγελμά του είναι κατώτερος υπάλληλος βιομηχανίας για χτένια και
τσατσάρες από κόκαλα, στην πρωτεύουσα.

Ο καπετάνιος στο άκουσμα αυτής της πληροφορίας ζωήρεψε και φέρνεται πολύ φιλικά
προς αυτόν, και του λέει ότι είναι εμποροπλοίαρχος, φορτωμένος αυτή τη φορά με τυριά
και δέρματα, για λογαριασμό μοναστηριού του Αγίου Όρους. Και πράγματι, το επιβεβαιώνει
τώρα ο καλόγηρος, ο οποίος συστήνεται ως διαχειριστής μοναστηριακής περιουσίας. Οι δυο
ναύτες παραμένουν σιωπηλοί.

Τους προσφέρει μέλι, δώρο συγγενούς, όπως εξηγεί κι αυτοί του ανταποδίδουν μερικά
κομμάτια τυρί και μερικές προβιές προβάτων ως πρόχειρο ένδυμα και στρώμα, εάν βρέξει
πολύ.

Καταταγμένος και από τους τέσσερις, στο ασφαλέστατο και καθησυχαστικό λιμάνι του
γνωστού, του κοινού νου και του καθημερινά εύχρηστου και αναγκαίου, συζητούν διάφορα,
ενώ ο καπετάνιος κατορθώνει να στείλει τους δυο ναύτες στο πλοίο για καλύτερη
τακτοποίηση του εμπορεύματος, στέλνοντας και τον καλόγηρο να επιθεωρήσει το
ερημόνησο, μήπως τυχόν είναι εκμεταλλεύσιμο, ως ιδιοκτησία του Άθω.

Έτσι ο καπετάνιος προτείνει σε αυτόν κερδοφόρα συνεργασία εάν μεσολαβήσει στο
εργοστασιάρχη οστών, να του προμηθεύει, μαζί με τα οστά και φημισμένα εικονίσματα,
ιερά σκεύη, αρχαία χειρόγραφα, παλαιά έπιπλα και διάφορα άλλα εκ της επαγγελματικής
του ικανότητας ανά τα απόμερα της παντελώς αφρούρητης Ελλάδας τόσων Θαλασσών και
ακτών.

Αυτός απαντά στον καπετάνιο ότι είναι πολύ επικίνδυνη αυτή η δουλειά και τιμωρείται
αυστηρά.

Ο καπετάνιος γελά και λέει ότι κανένας δεν ενδιαφέρεται να φρουρήσει και ούτε καν να
προσέξει τέτοια πράγματα και αγάλματα και άλλα με τα οποία είναι γεμάτη η Ελλάδα.
Μόνον λιγοστοί αλλοεθνείς ενδιαφέρονται, αλλά ο καπετάνιος δεν μπορεί να τους βρει.
Και πρόσθεσε ότι, απ' ό,τι καταλαβαίνει, σε λίγα χρόνια θα έχει πουληθεί και ολόκληρη η
Ελλάδα.

Η άρνηση για συνεργασία, δυσaréστησε τον καπετάνιο και γι' αυτό αποσύρθηκε στο πλοίο του, περιμένοντας να μετριάσει η τρικυμία.

Στο μεταξύ έρχεται ο καλόγηρος από την «επιθεώρηση» του νησιού.

Πίσω από την εργασία του ως οικονομικού διαχειριστή μονής, αρχίζει να αποκαλύπτεται ένας αυτοθασανιζόμενος συνάνθρωπος, αυτοαντιτιθέμενος και αυτοαντιφάσκων σε σπαραγμό μεταξύ της αγαθής και πολύ καλής προθέσεως του, η οποία επίμονα εμποδίζεται από επιψυχίδια παράσιτα, από ψυχολογικά αιώνων κατακάθια και από υπάνθρωπες δυνάμεις που μεταχειρίζονται τις αισθήσεις του και τον εγκέφαλό του για δικό τους λογαριασμό.

Καθώς εξιστορεί τα βάσανά του και την απελπισία του επειδή ούτε ο εαυτός του ούτε οι εξομολόγοι του Όρους ούτε μονάζοντες ασκητές έξω από κοινόβια, έως τώρα, δεν έχουν κατορθώσει να μετριάσουν κάπως τον αυτοσπαραγμό.

Έτσι, για κάποια λιγοστή ανάπαυλα, καταφεύγει στην πολυφαγία, στη συνεχή απασχόληση και βαριά δουλειά, αφού γονυκλισίες, νηστείες και άλλα, μόλις τα σταματήσει, ξαναρχίζει η εντός του κόλαση, χειρότερη και δολιότερη.

Μετά από παράξενη σιωπή, ο καλόγηρος απορεί για το πώς αυτός, ο υποτιθέμενος ερασιτέχνης ψαράς και κατώτερος υπάλληλος εργοστασίου για χτένια και τσατσάρες, κατορθώνει με κατάλληλες ερωτήσεις του, να αποσπά τόσα ιδιωτικά, πολλά εκ των οποίων δεν έχει εξομολογηθεί ούτε σε φημισμένους γέροντες του Όρους.

— Ποιο το μυστικό σου, τον ρωτάει ο καλόγηρος.

— Απλώς θέτω τον εαυτό μου στη θέση σου και σε ρωτάω τα όσα δεν τολμάς να πεις στον εαυτό σου και ούτε οι εξομολογητές σου τολμούν, επειδή θα εκθέσουν και τον εαυτό τους στον ίδιο τους εαυτό και σ' εσένα.

Εσύ με συγκινείς, απαντά ο καλόγηρος, ενώ εκείνοι με παγώνουν με την αυστηρή τους όψη και τους «κανόνες μετάνοιας» οι οποίοι με εξαντλούν δίχως αποτέλεσμα και πάω στο άλλο άκρο. Ούτε η θεία Χάρις με βοηθά.

— Εάν δεν σπαταλάς την ενέργειά σου, κι εάν δεν κατακρίνεις τον εαυτό σου, ούτε τον κολακεύεις, ή τον επαινείς ή τον λυπάσαι και εάν πράγματι εκ βαθέως ερήμην της μορφοποιού σκέψεώς σου και των επιθυμιών της, περιοριζόμενος μόνον σε στοιχειώδεις βιολογικές ανάγκες, τότε ίσως έρθει θεραπεία και σωτηρία. Το κλειδί το έχει ο καθένας μας, εκ φύσεως και θείας Χάριτος. Γι' αυτό, κανένας άλλος δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Και όταν ακόμα φαίνεται ότι σε βοηθά, ο άλλος, είναι ο άλλος μόνον ευκαιρία, όπως είναι και οτιδήποτε άλλη κατάσταση, σχέση, αρρώστια, ή ότι συγκλονιστικό ή στερητικό ή ευτυχές, εάν σωστά κατανοείται. Σε αυτά τα διάφορα, περιλαμβάνονται και οι εξομολόγοι, αλλά εάν με τη σειρά τους συμπεριφέρονται ως εξομολογούμενοι.

— Εσύ καταργείς τις διαφορές και την απόσταση. Ισοπεδώνεις. Αφαιρείς το σεβασμό και την επιβλητικότητα που πρέπει να έχει ο ανώτερος.

— Καταργείται μόνον η ψυχολογική απόσταση και η σχέση αφέντη προς δούλο και δούλου προς αφέντη.

Αυθεντικότητες και δουλικότητες θασανίζουν την ανθρωπότητα μαζί με την άγνοια εαυτού, όσες κι αν έχουμε γνώσεις περί άλλων, περί κόσμου, υπεράνθρωπων δυνάμεων, Θεού ή επιστημών, κουλτούρας, οικονομίας, πολιτικής ή ό,τι άλλου.

Θεραπεία και σωτηρία πηγάζει από τις σωστές σχέσεις περνώντας δια μέσου της κολάσεως που είναι ο εαυτός μας και ο κόσμος που κάνουμε.

— (Παραμένει σκεπτικός). Έχω συνηθίσει με άλλες φράσεις να επενδύω νοήματα. Παρ' όλο μου το ενδιαφέρον, δυσκολεύομαι να παρακολουθήσω νοήματα, για τα οποία αισθάνομαι ότι είναι σωστά.

— Σωστές λέξεις και σωστά νοήματα δεν είναι το ζήτημα, αλλά το τι κάνουμε με αυτά ή με ό,τι άλλο. Η Γη ολόκληρη είναι φορτωμένη νοήματα, λέξεις και άλλα, τα οποία μεταχειριζόμαστε για να εκτελούμε δολιότερα χωρισμούς, αναρριχήσεις σε κυριαρχίες υλικές, συναισθηματικές, διανοητικές, θρησκευτικές και άλλες, δούλοι στην ψυχή, εκφυλισμένοι στο σώμα, εγωμανείς διάνοιες είτε αφέντες είμαστε είτε σκλάβοι, εκμεταλλευτές ή εκμεταλλευόμενοι, παγιδευτές ή παγιδευμένοι, θρήσκοι ή άθρησκοι, αυτής ή της άλλης φυλής, χώρας, γλώσσας, θρησκείας ή αθεΐας.

Τι στο Άγιο Όρος, τι σε κοινωνίες, παντού συγκρινόμενοι, ανταγωνιζόμενοι, διαπληκτιζόμενοι, μισούντες, πολεμούντες κρυφά ή φανερά με τον εαυτό μας, με τους άλλους, εναντίον και με όλες τις άλλες μορφές ζωής, αμαρτωλοί μέχρι μυελού οστέων, θρήσκοι εναντίον θρήσκων άλλων θρησκειών που επίσης έχουν την αγάπη βασικό,

πολιτισμένοι και απολίτιστοι, παντού ανέντιμοι, χωριστικοί, ψευτοενωτικοί, κατακτητικοί ποικιλότροπα και υποκριτικότατοι ιδεολόγοι και υλιστές που καταστρέφουν τη ζωή και τον εαυτό τους και κάθε υλικότητα προς την οποία πλησιάζουν για να αρπάξουν και ύλες και πατρίδες και όλα, πάντοτε αχόρταγοι και θεομπαίκτες, με όλα και με ειδικότητες εμπαιγμού κάθε ιερότητας δια της ψευτοευσέβειας, της ψευτοθεοσεβείας και κάθε ψεύτικης αγάπης προς πατρίδα και λαό, θυσιάζοντας άλλους και τον εαυτό μας επειδή ο εαυτός μας πρώτος μας είναι βαρύς, πολύ ενοχλητικός, ακατανόητος, σε παγερή μοναξιά και ασφυξία, φυγάδες εαυτού και άλλων και κόσμου και μακριά, πολύ μακριά από τα θεία, όσο κι αν εκκλησιαζόμαστε, όσο κι αν ακούμε ή διαβάζουμε ιερά νοήματα σαν λέξεις και σύμβολα και παραβολές και μεθόδους και ψευτοπρακτικότητες, όλα μάταια, δίχως στο παραμικρό να καλυτερέψουμε, αλλά μάλλον, πονηρότεροι απατεώνες εαυτού, άλλων και κάθε ιερότητας, φανταζόμενοι ότι κατορθώνουμε να εξαπατάμε αγίους και απεσταλμένους του Θεού και τον Θεό τον ίδιο και τα πάντα, πάντοτε, παντού και τώρα καθώς συζητάμε αυτή τη στιγμή και κατόπιν, πάντα δικαιολογούμενοι για να είναι φταίχτες μόνον οι άλλοι και τα αστέρια, οι χιτλερικοί, οι κομμουνιστές, οι αστοδημοκράτες και αστοδικτάτορες, οι γονείς μας, το περιβάλλον μας, η φύση, η παραφύση, η μεταφύση, η μοίρα, η σάρκωση, η μετενσάρκωση, το σύμπαν, ο πλησίον μας, τα πάντα εκτός από εμάς τους ίδιους κι εμένα κι εσένα και τον καπετάνιο και τους δυο ναύτες, και οπωσδήποτε φταίει και ο καιρός που σας ανάγκασε να καταφύγετε σε αυτό το ερημόνησο, σαν να μην ήσασταν, όπως όλοι, φυγάδες των πάντων εναντίον του παντός.

— (Μετά από σιωπή). Πώς το ξέρεις ότι είμαι από πανεπιστήμιο βγαλμένος και θεολόγος τρανός της αποφαικότητας, παρ' ότι δέχομαι και την κατάφαση; Εάν σε άκουγε πολίτης ή καλόγηρος ή θεολόγος ή όποιος άλλος μορφωμένος, ιδίως κάποιος παράγων κοινωνικός, θα σε χαρακτήριζε τρελό, επειδή τα σαρώνεις όλα και τον εαυτό σου μαζί με εμένα.

Πώς το 'ξερες; Έχεις εκφράσει ακριβώς τα όσα αισθάνομαι από καιρό και καθημερινά, αλλά δεν μπορώ να τα ψιθυρίσω στον εαυτό μου.

Οι εξομολόγοι μου, φοβούμενοι τα κρυφά του εαυτού τους, με νανούριζαν με κοινότατες φρασεολογίες που τις γνώριζα πολύ καλύτερα από αυτούς, αλλά με επιμονή απέφευγαν να ερευνήσουμε μαζί τι συμβαίνει και στους δυο, εξομολογούμενο κι εξομολογητή και σε σχέση προς το κοινόβιο ή τα ιδιόρρυθμα μέλη.

— Αυτή είναι η κοινή παράλειψη, αστοχία ή αμαρτία της ανθρωπότητας, επειδή είμαστε ψυχολογικά, κοινωνικά και παντειοτρόπως κομματιασμένοι και στεγανοί, χωρίς ζωντανές σχέσεις πολυεπίπεδες, ούτε της καθημερινότητάς μας.

Οι εξομολογητές, είναι κι αυτοί αυταπατώνενοι, υποκριτές και φοβισμένοι, φοβούμενοι κυρίως τον εαυτό τους και τα περιεχόμενά τους, τα οποία, όπως όλοι στα ξυπνητά και στον ύπνο, στις σχέσεις μας και στη μοναξιά, σε κοινωνίες και σε μοναστήρια, δοκιμάζουν πάντα να ανεβαίνουν στο φανερό, αλλά εμείς μανιωδώς τα καταπιέζουμε για να μην ρυτάνουν την άψογη, την άμωμη, την τελειότητα εικόνα του εαυτού μας, υποκρινόμενοι ότι γνωρίζουμε τις αμαρτίες μας, εμείς οι αμαρτωλοί, εμείς οι εκμεταλλευτές, εμείς οι νοσηροί και δυστυχείς, πολύ χειρότεροι των εκμεταλλευόμενων και διωκόμενων, εμείς και ως εκμεταλλευόμενοι και διωκόμενοι από τον ίδιο μας εαυτό, αλλά με αυτοείδωλα ή εγωείδωλα ναρκισσευόμενων που αντικαθιστούν την κάθε ιερότητα, υπερθεοί και υπεράξιοι, τρισάθλια, πανδυστυχή, ανομολόγητης μειονεξίας και γι' αυτό αλαζονείας όταν εφιαλτικά και λογικότατα, μέχρις εσχάτων υπερασπιστές, προσωπικά και ομαδικά, του απόρθητου, ακατάλυτου, πάνοπλου Οχυρού του εγωκεντρισμού, παρανοϊκού ψευτομεγαλείου.

— Με κατέχει ο φόβος του θανάτου, μέρα - νύχτα, σε εργασία και ανάπαυση.

— Φοβόμαστε και τη ζωή και όλα, μονωμένοι και μονωτιστές ασφυκτιούντες.

Αλλά ο θάνατος είναι άριστος σύντροφος της ζωής, μέγας διδάσκαλος και μέγας ανανεωτής, όταν ψυχολογικά πεθαίνουμε την κάθε στιγμή.

Αυτό είναι το νόημα του διαλόγου μεταξύ Χριστού και Νικόδημου, περί του δευτέρου θανάτου εν ζωή και της δευτέρας γεννήσεως εν πνεύματι.

Αλλά ποιοι δέχονται να πεθαίνουν οι προκαταλήψεις τους, οι νεκροποιές συνήθειες, οι ψυχολογικές επιθυμίες τους που εμποδίζουν τις βιολογικές στοιχειώδεις ανάγκες και λειτουργίες, ποιοι δέχονται να πεθαίνουν οι σαδομαζοχισμοί τους, οι διαστρεβλώσεις τους, οι ακλόνητες συνταγές φαγητών και ποτών που δηλητηριάζουν σώμα, ψυχή, κοινωνίες, ποιοι δέχονται να μην κυριαρχούν μανιωδώς μέχρι την τελευταία τους στιγμή και πέραν του

τάφου ως βρυκόλακες, ποιοι δέχονται να παραιτηθούν από το καφεδάκι τους, τη φλυαρία τους, τις πολιτικολογίες και τις θεολογικές μανιές εναντίον άλλων θεολόγων και μη θεολόγων, ποιοι δέχονται να εγκαταλείψουν και άλλα ναρκωτικά και άλλες πολυφαγίες και σχέδια κι έργα προσωπικού και ομαδικού εκφυλισμού και επιθετικότητας, όλοι εναντίον όλων, παρασταίνοντας ευγενικά ιδανικά και ιδεώδεις πολιτείες και αισθητικές ειδικότερης ρυπαρότητας και άλλες ψευτοευσθησίες για να συγκαλύπτουμε τα τόσο φανερά πολύ άσχημα, δύσσομα, χυδαία, δόλια έργα μας εναντίον εαυτού, αλλήλων, κόσμου και κάθε ιερότητας, φτηνοί θεατρίνοι τραγικής αστειότητας.

— (Μετά από βαριά σιγή) Σ' ευχαριστώ πολύ, πάρα πολύ. Τέτοιο λουτρό μου έφερε αγαλλίαση, αισθανόμενος τα παντοειδή μου σκουπίδια τα δύσσομα, τα αισθητά ως αρώματα και γνήσια χρυσαφικά και άλλα πολύτιμα, σχεδόν απ' όλους.

Αποσύρθηκε πρώτος ο καλόγηρος και πήγε και ζάρωσε κάτω από ένα θάμνο.

Μένει επί τόπου ο άλλος, αποσυρθείς εις εαυτόν.

Αργά την ίδια μέρα προς το βράδυ ο άνεμος κόπασε και φώναξαν τον καλόγηρο από το πλοίο για να φύγουν.

Τώρα οι δυο αποχαιρετούν αλλήλους με εγκαρδιότητα και κλάμα.

Φεύγοντας ο καλόγηρος ψιθυρίζει:

— Παράδοξο, ασύλληπτο συμβαίνουν η ζωή.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ

Σε ολοκάθαρη ακτή, παρατηρεί το φυτό κάππαρη, την «ωρολογία», ριζωμένη σε σχισμή απότομου βράχου, κρεμάμενη έως δέκα μέτρα, ζωηρότατη και πανευτυχής, δίχως να γνωρίζει την ευτυχία της και την ύπαρξή της, παρ' ότι πολύ ευαίσθητη, επικοινωνούσα θαυμαστά με τα γύρω της και με το φίλο της, γνωρίζουσα ήδη ότι θα αναφερθεί στο Ημερολόγιο, όπως και ο φίλος της γνωρίζει ότι η κάππαρη θα πληροφορήσει τη ναρκωμένη σαύρα που κατοικεί λίγο πιο πέρα, σε άλλη ρωγμή, και θα της διηγηθεί τα περί φιλικού ανθρώπινου όντος.

Όλα τα όντα αυτού του νησιού, υπόγεια, επίγεια και αερικά, ήδη γνωρίζουν πολλά περί αυτού, αλλά σε επίπεδο ενότητας της ζωής και παντός υπάρχοντος.

Κάθε υποσύνολο μικρόκοσμου, μεσόκοσμου και μακρόκοσμου, όπως και κάθε κύτταρο παντός έμβριου, έχει το δικό του κύμα και δέκτη, παράλληλα προς τις άλλες συχνότητες φυσικές και αιθερικές, μονάδων και συμβιωτών, και δι' αυτών με τον σύμπαντα κόσμο και την Υπερνομία που ρυθμίζει τους νόμους.

Έτσι συμβαίνει επικοινωνία σε προλογικά και υπερλογικά επίπεδα.

Το λογικό και το «συνειδητό» αποτελούν μικρή βραχονησίδα μέσα στους ωκεανούς της προλογικής και της υπερλογικής ρευστότητας, ασύλληπτης δυναμικότητας και δημιουργικότητας, μεταστοιχειώσεων και θαυμάτων, σε πεδία και υπερπεδία μορφογενέσεων με κλίμακες τόνων «μουσικής» ευταξίας, παραφωνίας και χάους. Δίχως τη δυνατότητα χάους και παρεκτροπής, η Ευταξία και Υπερνομία παραμένει σε αυθόρμητη ολοκίνηση βαθμίδων αιωνιότητας, δίχως πραγματώσεις σε κλίμακες χωροχρόνων. Στο χάος ανήκει και η παραψυχολογική ρύπανση.

Ένα από τα πολλά δείγματα προλογικής αντίληψης, είναι και το γεγονός της συλλογικής μέτρησης σε πρωτόγονους λαούς, όταν ο βοσκός εκατοντάδων προβάτων, αντιλαμβάνεται με μια ματιά εάν λείπουν ένα ή δυο, χωρίς να τα μετρήσει.

Χώρος και χρόνος σε διάφορες βαθμίδες, είναι ζήτημα βαθμίδων της νόησης, απ' όπου και ο ψυχολογικός χρόνος των φαύλων κύκλων του εγωκεντρισμού, ως τυφλές αντιστάσεις και τυφλές αντιδράσεις εναντίον της αυθόρμητης ολοκίνησης, επειδή οι ψυχικές πληγές επιβιώνουν ως μνήμες και ενεργοποίησή τους συνειρμική ή αυθαίρετη, εμποδίζοντας την ευταξία του ζώντος και υπάρχοντος, ως ψευτοεπικίνηση των νεκροβιωτών του Εγώ.

Αλλά, ποιοι ενδιαφέρονται για να προσέξουν τέτοια νοήματα, πότε και πώς;

Σταδιοδρομίες γραφειοκρατών, εφευρέσεις βλαβερών επικερδών προϊόντων και ιδίως καταστροφικότερα όπλα και δικαιολογίες για κάθε καταστροφισμό, αυτά είναι των ιδρυμάτων έρευνας και εφαρμογής το κύριο μέλημα, από κρατικές και εταιρικές χρηματοδοτήσεις και ορισμούς.

Όσο πιο δυναμικά εργάζεται λυσσωδώς το Εγώ, προσωπικά και ομαδικά, για να κατακτήσει το Μη Εγώ, και κάθε διαστάσεως χωροχρόνο, για παντοτινή μονιμότητα, ευχαρίστηση, δύναμη εξουσία και μονοκρατορία, τόσο τα εγωμανή όταν δυστυχούν, αγωνίζονται και αγωνιούν μέσα σε συγκρίσεις, διαμάχες, ανταγωνισμούς, και πολέμους υλικούς, συναισθηματικούς, διανοητικούς, εντός μας και έξω μας, σε αυτόν και σε όποιον άλλον κόσμο κατορθώνει να αναρριχάται.

Δεν υπάρχουν μόνο μεγαλομανίες και ιμπεριαλισμοί επί της Γης, αλλά, μεταξύ μας πολλοί ένσαρκοι, στοχεύουν επιθυμώντας παραψυχολογικές, παραφυσικές και υπερφυσικές αναρριχήσεις για τη διαιώνιση του εγωκεντρισμού τους.

Από αρχαίους καιρούς ψευτοάγιοι, μάγοι και άλλοι, καθώς και λαϊκοί και μορφωμένοι μειονεκτικότεροι δυστυχείς, όταν δεν πιστεύουν σε ουρανούς, αγωνίζονται για επίγεια φήμη και υστεροφημία, τη μοναδική τους ευχάριστη προσδοκία ως νεκροβιούντες. Αυτός θαυμάζει το κρημνώδες φυτό κάππαρη, την ώραν αυτή της προλογικής και υπερλογικής μεταίχμιακότητας.

Η ζωή στον εαυτό της είναι σαν να μην υπάρχει. Αυτή δεν είναι διττότητα κι εκ διχασμού παρατηρητές, όπως οι νεκροβιωτές άνθρωποι.

Εντός μας κι έξω μας ο κόσμος είναι ρομοϊκός και απειλητικός για στάσιμους και διχασμένους.

Δεν είναι βιολογικές και πνευματικές οι αντιδράσεις μας, υγιείς, εκ νοημοσύνης, ζωτικές ως τέχνη και χαρά ζωής κι επιβίωσης, αλλά είναι ψυχολογικές νοσηρές, αναζητώντας ασφάλεια, διάρκεια κι ευχαρίστηση, εκεί όπου υπάρχει μόνον διαστρέβλωση, παραλογισμός, βασανιστικές αρρώστιες σώματος, ψυχής και κοινωνιών και ούτε σχετική φυσική και κοινωνική ασφάλεια.

Περιμένουμε θεραπεία και σωτηρία από συστήματα και πρότυπα λογικά και λογιστικά, χειριζόμενα από οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς «θεούς» τους μόνους που θαυμάζουμε και πιστεύουμε, κερδοσκοπώντας και με τις αγωνίες και τις αρρώστιες, αρνούμενοι τα εντός και τα έξω συμβαίνοντα, μετατρέποντάς τα σε στεγανωμένα κομματάκια εικονικότητας και φρασεολογίας.

Τώρα ρίχνει σπόρους στη γειτονική περιοχή του ζευγαριού των περιστεριών και δειπνεί, καθώς κι αυτά λίγο πιο πέρα είναι οι ευγενικοί συνδαιτυμόνες.

Βαθιά σχισματική η ανθρωπότητα, κατασκευάζει τον θεατή και το θεώμενο σαν χωριστικότητα, εντούτοις, ο παρατηρητής επενεργεί και αλλοιώνει το παρατηρούμενο. Οι χωρισμοί σε υποκείμενο και αντικείμενα και η περίφημη «αντικειμενικότητα» υλισμών, ιδεαλισμών, λογικισμών, διαλεκτισμών και άλλες βεβαιότητες είναι κατασκευάσματα του εγκεφάλου και της σκέψης του, που χρειάζεται, έστω εικονικά, ψεύτικη ασφάλεια, έστω λεκτική, αλλιώς δυσλειτουργούν και αρρωσταίνουν, μαζί με τα ιδρύματα, τα κράτη και κάθε μας δομή κι εργασία.

Τι μπορεί να είναι ύλη, ενέργεια, ζωή, πνεύμα, κίνηση και ό,τι άλλο;

Μυστηριακά τα πάντα όσο τα ερμηνεύουμε, τα «αλλάζουμε», τα γνωρίζουμε, τα κατέχουμε, τόσο τα πάντα διαφεύγουν ανεξιχνίαστα, υπέρλογα, «μυθικά».

Μόνον η αισθαντική νοημοσύνη, άχρονη και ολική αντίληψη, κάπως τα πλησιάζει.

Ωρα Εσπερινού. Ο Ήλιος εβασίλευσε. Ανοίγουν για λίγο οι κόσμοι της Μητέρας Γης, προς τα πέρ' απ' τα γήινα και προς τα δώθε. Υπόκοσμοι, κόσμοι και υπέρκοσμοι. Αισθαντικότητα συμβαδίζει για λίγο, και γράφει τους στίχους αυτούς.

Με τόσους μυστικούς υμέναιους

τρυφερή Στιγμή διαλείπουσα.

Ο Χρόνος παραπέτασμα και χάνεται το τέλειο χαμόγελο

σαν τα ρόδα του παρόντος και τα κρίνα του αγρού,

διαλείπουσα Στιγμή

σε δείπνο μυστικό Υπερβάτις

πέρα από του κόσμου τη νόηση.

ΚΑΙΡΟΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

Σήμερα είναι καιρός καταιγίδων. Η χαρά του δεν περιγράφεται.

Όμορφος, ποικιλοβριθής είναι ο πλανήτης Γη, πλάσμα ζωντανό, ως μήτρα δεκτικότητας, η μεγάλη Τροφός των σωμάτων μας, ο μέγας φορέας υποχθόνιων, επίγειων, πυρικών και αερικών όντων, δώθε και πέρα από το ανθρώπινο αισθητήριο ορισμένου επιπέδου, το οποίο εντούτοις έχει δυνατότητες οριζόντιες, κάθετες και πέρ' αυτά τα δυο. Τι είναι πραγματικότητα;

Δίχως την έρευνα του τι είναι και πώς λειτουργεί νους και σκέψη, οτιδήποτε ειπωθεί περί πραγματικότητας, αλήθειας Θεού, ανθρώπου, κόσμου και κοινωνιών, όσο και αν είναι σωστό εκ παραδόσεως ή επειδή το λένε ή το γράφουν άλλοι, δεν είναι σωστό για όσους δεν αντιλαμβάνονται της σκέψης τα τεχνάσματα, του ψυχολογικού χρόνου τα φράγματα και τις βαθμίδες του νου, το σωστό είναι μόνον κούφιας λέξης πολύ εύκολα επαναλαμβανόμενες ως φιλοσοφικές, επιστημονικές, θρησκευτικές και άλλες ρητορείες.

Ακόμα και η καταιγίδα γίνεται διαφορετικά αισθητή, αντίστοιχα προς τις σωματικές και ψυχονοϊκές καταστάσεις.

Οι βράχοι του νησιού αυτού, το λίγο χώμα, οι αραιοί θάμνοι, τα μονήρη δέντρα, η ταραγμένη και η γαλήνια θάλασσα, τα δυο περιστέρια που έχουν τώρα φωλιάσει στην εσοχή του γειτονικού βράχου, όλα και σήμερα είναι θαυμάσια. Ούτε το κρύο ενοχλεί, όταν η θέρμη του όντος συνεργάζεται με τα έξω, σαν να ήταν ένα τα έξω και τα εντός.

Τρυφερή και τροφοδότρα Ομορφιά είναι η Μητέρα Γη, αλλά ποιοι πραγματικά την αγαπούν και δεν βλέπουν τη φύση ως εδάφη εκμεταλλεύσεων, διωγμών, λεηλασιών και πολέμων, άνθρωποι εναντίον ανθρώπων και παντός ζώντος και υπάρχοντος, άνθρωποι ως εκφυλισμένο αισθητήριο, διαστρεβλωμένη ψυχή, λογιστικά νεκροποιός σκέψη και σε κατώτερη βαθμίδα νους ανακλάσεων των συνθηκών του βίου.

Από στρώμα σε στρώμα κόσμου και ζωής, δρα ενιαίο πεδίο και υπερπεδίο μορφογενέσεων, τόσο για το καλό, όσο και για το κακό, αντίστοιχα προς τη χρήση και την ποιότητα σχέσεων.

Διττότητα υπάρχει μόνο μεταξύ ακοσμικού όντος και κοσμικότητας όντων.

Αντίστοιχη διττότητα συμβαίνει και σε επίπεδο του υλικού εγκέφαλου: υπάρχει ένα μικρό τμήμα του θορύβου και κινητικότητας εικόνων, λέξεων και συγκεχυμένων νοημάτων, ενώ το άλλο τμήμα, πολύ μεγαλύτερο, είναι άχρονο, ακίνητο, αθώο.

Αυτό που λέγεται υλικότητα, είναι ενέργεια. Αλλά τι είναι ενέργεια; Κανένας δεν γνωρίζει. Μόνον τα αποτελέσματα της ενέργειας σε ορισμένες βαθμίδες της γίνονται γνωστά.

Έτσι αντίστοιχα, μπορούμε να ρωτήσουμε, τι είναι εγκέφαλος, σκέψη και χρόνος ψυχολογικός, γήινος, συμπαντικός. Είναι κι αυτά και ό,τι άλλο, άγνωστη ενέργεια, εκ της οποίας μόνον λιγοστά αποτελέσματα μπορεί να γνωστούν.

Το μικρό τμήμα του εγκέφαλου που κυβερνιέται από τη συνθήκευση του χρόνου που είναι και αυτός προέκταση της ύλης ως ενέργειας, ως κυβερνούμενο κυβερνά όλες μας τις ορισμένου επιπέδου αισθητήριες λειτουργίες και όλες μας τις δραστηριότητες χεριών, συναισθημάτων και σκέψεως ως δράση και αποχή. Γι' αυτό είμαστε ψυχοκοινωνικοί σκλάβοι, όσο κι αν απ' έξω και «δημοκρατικά» κινούμαστε «λεύτερα».

Η πονηρή, τεχνασματοβριθής σκέψη ως σκεπτόμενοι θεατές και δράστες ή απέχοντες, όταν κουράζεται κι απελπίζεται από πληθωρικούς θορύβους στα έξω και ακατάπαυστους μονόλογους - διαλόγους στα εντός μαζί με τις προς τα έξω εξ αυτών πραγματούμενες φλυαρίες και «λογικές» δραστηριότητες που κάνουν παραλογισμούς, τότε παρασταίνει την «ηρεμία του νου» ή κατορθώνει τη νάρκωση αυτού του μικρού θορυβώδους και φλύαρου τμήματος, δια των εξαντλητικών συνηθειών, δια του υπερσιτισμού, δια των υπερδραστηριοτήτων και των υπερχαυνώσεων, δια των κατασκευασμένων κινδύνων και των ψευτοπροβλημάτων, δια του καπνίσματος, του αλκοόλ, των ναρκωτικών, των θεωριών, των ιδεολογιών, των μωροπιστιών και πληθώρας άλλων κατασκευασμάτων και δηλητηρίων, μαζί με τις μεθόδους «ελέγχου» και «παύσεως της σκέψης ή του νου».

Έτσι, η πονηρή, διαβολική σκέψη μας που δεν είναι αισθαντική νοημοσύνη, κλέβει ενέργεια από τις προστριβές μας εντός μας κι έξω μας, κλέβει ενέργεια από τη φύση, κλέβει ενέργεια από βαθμίδες του ασυνείδητου ως φορτιζόμενα ίχνη κρυφής μνήμης αιώνων και παρασταίνει στον εαυτό της παντοδυναμία και παντογνωσία, που είναι το κορύφωμα του ατομιστικού και του μαζικού εγωισμού.

Έτσι, έχουμε και τους γκουρού ανά τους αιώνες και της εποχής μας, και τους μάγους, λευκής και μαύρης μαγείας, και τους σύγχρονους ψυχαναλυτές, πολύ πιο εκλογικευμένα νοσηρούς και αμετάπειστους, παρά τα υποτιθέμενα θεραπευόμενα θύματά τους εκμεταλλεύσεως και παραστάσεως ως δήθεν εκλεκτές, ακλόνητες, ευεργετικές αυθεντίες.

Γκουρού, ψυχαναλυτές διαφόρων σχολών, σχισμάτων και ονομασιών, μάγοι λευκότητας και μαυρίλας, καθηγητές υπο-υποειδικευμένων στεγανώσεων ή γενικευμένων υπερυπεραφαιρέσεων, αποδειχνονται πολύ καλά ναρκωτικά των αφελών και άλλων που δεν ικανοποιούνται με τους κυκλοφορούντες σε πεζοδρόμια και σαλόνια τρόπους ναρκώσεων ούτε ικανοποιούνται με τις τυποποιημένες θρησκείες ούτε με τις κακούργες πολιτικές ή με τις αγριότητες του ποδόσφαιρου, οπαδοί του οποίου είναι τόσο παράλογοι και φυγάδες δια του ορισμένου αυτού δαιμονισμού, ώστε όσο έχουν υπόψη τους ότι όλα είναι κατασκευασμένα σε παρασκήνια, όλα εξαγοραζόμενα, όλα ψεύτικα κι ετεροκίνητα, κι εντούτοις αυτοί, όπως και οι παίκτες χρημάτων στα χαρτιά και στις ρουλέτες ή όπου αλλού, ενδιαφέρονται μόνον για εκείνες τις στιγμές αγωνίας, νίκης και ήττας, κατά τη διάρκεια των οποίων αναστέλλονται προβλήματα, στενοχώριες, αδιέξοδα, φιλοδοξίες, μειονεκτικότητες, αγωνίες και καταθλίψεις, επισκιαζόμενα όλα για λίγες στιγμές, ώστε να επανέλθουν δριμύτερα και βαθύτερα αθεράπευτα. Αλλά, στο μεγαλύτερο τμήμα του εγκεφάλου και του όντος που δεν έχει πολύ νεκρωθεί από όλα αυτά και άλλα, επικρατεί γαλήνη, ακινησία, δυναμικότητα, και άχρονη αθωότητα, η οποία είναι γνήσιας χαράς και αγαλλιάσεως πηγή. Πόσοι πολιτισμοί, πόσες πνευματικές καλλιέργειες, πόσες φιλοσοφίες, θρησκείες, λαοί, επιδρομές, και αγριότητες ανά τους αιώνες και στην εποχή μας, παντού και στα παράλια της Μεσογείου, της Μικράς Ασίας, στα νησιά του Αιγαίου, στην Ελλάδα, στην Κάτω Ιταλία, στη Μεσοποταμία, στην Παλαιστίνη, στην Αίγυπτο και στη Βόρεια Αφρική. Οι Έλληνες υπήρξαν διεθνοέλληνες προς όλες τις ηπείρους και στα νησιά της Ινδονησίας είχαν μικρές αποικίες. Ακόμα και στις βραχονησίδες του Αιγαίου, αφέθηκαν ίχνη αγιότητας και αγριότητας. Παραδίδεται τώρα στον καιρό των καταιγίδων της φύσης, και χαίρεται δίχως κοινωνικές τρικυμίες του βίου εντός του. Ευλογημένη Γαία. Και με τις καταιγίδες σου, ποτίζεις και δροσίζεις ξηρασίες, ανέμους, πυρές κι επενέργειες κι επιστροφές ανθρώπινων και άλλων εκπορεύσεων εκ των αστέρων δια των τροχιών και των «ζωδίων», για την υπέρβασή τους προς υπεραστρισμούς, αφού στου Πατρός την οικία πολλάί μοναί εισίν. Ολόγυμνος, εκτεθειμένος στην καταιγίδα σήμερα, ύστερα από τόσα χάδια της βροχής και του ανέμου, έχει επιστρέψει στο σπήλαιο και γράφει αυτούς τους στίχους: Απρόσκλητη, μοναχική της απεραντοσύνης ενατένιση Από το τίποτε προσέρχεσαι χαρά χαιρετώντας τους κόσμους Της σκέψης ο χρόνος εκρήγνυται.

Η ΚΑΘΑΡΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΡΥΠΑΡΟΤΗΤΑΣ

Απόψε άναψε φωτιά με ξερόκλαδα και με γυαλόξυλα σφηνωμένα ανάμεσα σε βράχους από τα ορμητικά κύματα τρικυμιών, φερμένα έως εδώ από εκβολές ποταμών. Μέσα στην ησυχία νύχτας ιερής στο ερημόνησο, νυχτοπούλι κάθε τόσο κράζει, ενώ αυτός θαυμάζει την πυρά και αφουγκράζεται το πουλί της νύχτας. Από τις ρίζες του μεγάλου βράχου απ' όπου αναβλύζει η πηγή, φαίνεται να αναρριχώνται υποχθόνια ανόργανα αιθεροειδή φιλοπερίεργα όντα, τα οποία έλκονται από δονήσεις αισθημάτων και ακτινοβολιών διαφορετικών όντων, όπως μύθοι και λαϊκές παραδόσεις, άλλων εποχών, σε όλους τους λαούς αναφέρουν και περιγράφουν. Άβυσσος η ζωή και τα όντα της. Αλλά το παπικό αλάθευτο της επιστήμης, όσο πιο δουλικής σε χρηματοδότες εξουσιαστές, τόσο μας παρασταίνει την ολοκάθαρη αλαζόνα, που δεν καταδέχεται ούτε για μια στιγμή να προσέξει κάτι από θρησκεία, μαγεία, παραφυσική και λαϊκούς μύθους αιώνων, όλα προκαταλήψεις, άγνοιες, φαντασιώσεις, δίχως ούτε καν κάποιες ενδείξεις, όσες κι αν υπάρχουν ενδείξεις και αποδείξεις, αλλά έξω από τις δουλικές προς εξουσιαστές συντεχνίες και τα προκαθορισμένα τους πλαίσια, δίχως να αναφέρονται στα επίσημα εγχειρίδια και να διδάσκονται σε σχολεία προορισμένα για την κατάρτιση πιστών παπαγάλων και πιθήκων του πνεύματος της εποχής και τεχνολογιών για ρομποτανθρωπάκια του Χίτλερ, του Στάλιν,

του διεθνούς αστισμού, δόθηκαν ελευθερίας των λέξεων και των νοημάτων βοώντων εν τη ερήμω.

Πολλές φορές αλάθευτες γνώσεις και πράξεις αποδείχτηκαν λαθεμένες και καταστροφικές ή σκοταδικές. Αλλά αυτό το γεγονός ως ένδειξη ή απόδειξη δεν έχει καμιά σημασία για «καθαρές» επιστήμες των αποδείξεων και των ποσοτισμών της στατιστικής μυστικοπάθειας, πίσω από την οποία κρύβεται η πνευματική και ηθική δειλία και δουλικότητα του διανοητικού ιμπεριαλισμού, αντιστοιχίας άλλων ιμπεριαλισμών.

Νευρώνες και συνάψεις και χημικές ουσίες ως διαβιθαστές, εξουσιαζόμενα από την εργαστηριακή, κατασκευασμένη χημεία, χαρίζουν σε «καθαρούς» επιστήμονες τον θρίαμβο επί της ζωής και των όντων, όπως αντίστοιχα τα περί υπατόμου και κόσμου εξισώματα μαζί με λιγοστές εφαρμογές για κλοπή ενέργειας από τη φύση μαζί με τη λήστευση πατρίδων, λαών και πολιτισμών, χαρίζουν σε άλλους «καθαρότερους» επιστήμονες τη μέθη του τυχαίου σύμπαντος με κορυφαία εξουσία αυτή τη γήινη επιστημονική συμμορία, που υπηρετεί πιστά κορυφαίους πολιτικοθεούς.

Αφού δεν υπάρχει πρωταρχικό Σχέδιο, ούτε Αρχιδημιουργός και άλλες δυνάμεις όντων δημιουργικών υπερανθρώπων, δεν έχουν δημιουργηθεί αυτορρυθμιζόμενοι οργανισμοί και όντα και κόσμοι ως ημιανεξάρτητα υποσύνολα, προς τα οποία μόνο σε έκτακτους και άκρους εκτροχιασμούς επεμβαίνει θεϊκή Υπερνομία.

Το Άδηλο ακοσμικό, επενεργεί σε κοσμικότητες δια της Υπερνομίας, αλλά οι κοσμικότητες δεν επενεργούν προς το Άδηλο ακοσμικό, ώστε να το εξουσιάζουν οι «καθαροί» επιστήμονες και οι ρυπαροί αρχιερείς και θεολόγοι.

Έτσι, με τέτοιες φιλοδοξίες μανιακής κυριαρχικότητας, πώς τολμούν να υπάρχουν ακόμα και υποχθόνια και αερικά και πυρικά και άλλα αιθεροειδή, μη οργανικά όντα, δίχως την άδεια και τη σφραγίδα επιστημόνων και άλλων «καθα-ρών»;

Και πληροφορίες, γνώσεις, εμπνεύσεις, εκπαιδεύσεις, παιδείες, ταλέντα και οι όποιες ικανότητες, μόνον εξ επισήμου ορισμού και διορισμού μπορούν να υπάρχουν, χαριζόμενες μόνο σε δούλους και σκλάβους εξουσιαστών κι εκβιαστών.

Τα πάντα είναι μετρήσιμο υλικό και δεν υπάρχουν άλλα επίπεδα μνήμης, άλλα δεδομένα και άλλες ικανότητες δημιουργίας, καταστροφής κι εξισορροπήσεως, εκτός από τα όσα επιτρέπει η «καθαρή επιστήμη» που ερευνά τα γονίδια, τα μικρόβια και τους ατομικούς πυρήνες, για να φτάσουν και να σκοτώσουν το «θεό» της ανοησίας της, με φορείς αιχμάλωτους του μηχανιστικού τομέα του σύμπαντος, ως «ύλη» και «τέχνη».

Εάν κατόρθωναν να φτάσουν και να σκοτώσουν τέτοιο «θεό», που είναι η Τύφλα και η Βλακεία συνασπισμένες, θα ευεργετούσαν την ανθρωπότητα, τη Γη και τον εαυτό τους.

Τα πάντα είναι ζήτημα ονομασιών, αυτοματισμών, μικρομνημονικού και φυσικής επιλογής σε περιβάλλοντα. Έτσι πρότυπα και συστήματα και υλομονισμός είναι το παν και το Όλον, δίχως την υπέρτατη διττότητα κοσμικότητας και ακοσμίας.

Τύχη και φυσική επιλογή, των μηχανιστών και των κουφιοδιαλεκτικών ο επίγειος παράδεισος ερμηνειών δια των αναλύσεων έως τη διάλυση και δια των συνθέσεων έως την αποσύνθεση. Το τι στο μεταξύ παρεμβαίνει αναλύοντας ή συνθέτοντας εκ των υπάρχοντων και των εξ αυτών συνδυασμών, οδηγεί σε φαύλους κύκλους με ατελείυτες αναλύσεις και διαλύσεις και μόνον τα φαντάσματα των αναλυτών και διαλυτών, παραμένουν φάσματα εφιαλτικά των κολάσεων.

Ας περιμένουν οι θαυμαστές και αφελείς τέτοιων επιστημόνων, να τους οδηγήσουν αυτοί, όχι η άχρονη νοημοσύνη, να τους θεραπεύσουν αυτοί, όχι η φύση και το πνεύμα της ζωής και της Χάριτος, να τους προστατεύσουν αυτοί οι δούλοι των ανά τους αιώνες και των σημερινών Στάλιν, Χίτλερ, Χιροχίτο και των αντίστοιχων άλλων με τις δημοκρατικές προσωπίδες, υποκινητές δολιότερους, να τους απλοποιήσουν αυτοί οι απλοϊκοί μηχανιστές και τρομοκράτες, τρομοκρατημένοι άλλοτε από παπισμούς που τους εσωτερέκευσαν και τους μεταβιβάζουν δια των κοινωνικών παραδόσεων και αντιπαραδόσεων, προβάλλοντας σε παρόντα και μέλλοντα, τους Τρόμους, τους διωγμούς και τους πολέμους, αρχαϊκούς και ιστορικούς.

Τα όσα μας έχουν κάμει και τα όσα διαπράξουμε από βλακειές μας, αυτό μεταδίδουμε κι επιβάλλουμε, πιστεύοντας ότι φορτώνουμε σε άλλους τα παθήματα.

Όσο πιο στενές και στεγανές οι ερωτήσεις και όσο πιο αφαιρετικές και διαλεκτικομηχανιστικές οι ενδείξεις και αποδείξεις, τόσο πιο θριαμβευτές οι «καθαροί» επιστήμονες ή θεολόγοι και άλλοι, που έχουν την αλήθεια, το «θεό», την πραγματικότητα

και την περίφημη αντικειμενικότητα στην τσέπη τους, στο χαρτοφύλακα τους ή στο χρηματοκιβώτιο αργυρίων δουλικότητας και προδοσίας.
Αυτά που έχουμε και κρύβουμε, αυτά ως ευτυχείς ανακαλύπτουμε.
Και οπωσδήποτε αναζητούμε να επιβεβαιωθούν και να επικυρωθούν παντειοτρόπως αυτά που ήδη «ξέρουμε» και συνηθίσαμε και καθημερινά χάφτουμε ως συνθήματα και χάπια βιομηχανίας και πολιτικής φιλοσοφίας κι επιστημοποιημένης πλάνης.
Είναι τόση η μανία μας για τα ακλόνητα και τα βολεμένα, για να είμαστε μια για πάντα βολεμένοι και ακλόνητοι στα «γνωστά» ώστε για ποικιλία παραδινόμαστε στις μόδες, στους κατευθυνόμενους νεοτερισμούς, στις σχολές και στις τεχνοτροπίες των συμμορφώσεων και των τυφλών ανταρσιών, στις ιδεολογίες και στους εξαπολύμενους «ισμούς» και πολέμους ορατούς και αόρατους, για να κλονιστούν κάπως οι νεκρωτικές βεβαιότητές μας, για να μαστιγωθούν οι βλακείες μας, μήπως τυχόν λιγάκι ξυπνήσουμε, για να μην παγώσει εντός η ζωή μας, για να κουνηθούν λιγάκι οι θανάσιμες εξασφαλίσεις, ανέσεις και πεποιθήσεις μας, που αντιστοιχούν σε ανεπίγνωστο, ανομολόγητο ψυχολογικό, κοινωνικό και οντικό χάος.
Υπάρχουν όντα υποχθόνια, υποσεληνιακά, αερικά και άλλα άσαρκα, υπάρχουν και κακοδαίμονες και βρυκόλακες και βρυκολακισμένοι συνάνθρωποι και άλλοι;
Γιατί να ανησυχούμε ή να είμαστε περίεργοι για τα αόρατα, αφού δεν μας ενδιαφέρουν τα ορατά, οι συνάνθρωποι, ο εαυτός μας και κάθε κόσμος και ζωή και θεότητα, εκτός αν τα μετατρέψουμε σε λέξεις και είδωλα.
Πόσο αίμα ρουφάνε οι οργανωτές των πολέμων, πόση ευχαρίστηση αντλούν οι οργανωτές της πείνας, οι διώκτες, οι βασανιστές, ιεροεξεταστές σε οικογένειες, σε κοινωνικές ομάδες, σε κράτη, παρακράτη, σε φυσικά και άλλα περιβάλλοντα νοσιρότατοι, θρησκευτικότατοι, ανθρωπιστικότατοι, πολιτισμένοι συνάνθρωποι με το σατανικό χαμόγελο και το κροκοδείλιο κλάμα;
Αυτός δεν φοβάται τα στοιχεία της φύσης, αλλά προσέχει όταν συναντήσει συνάνθρωπο, μήπως τυχόν, δίχως να το αντιληφθεί, δυσαρεστήσει το αυτοείδωλό του, συνταυτισμένοι όλοι μας με τα εντός και τα έξω είδωλα σε σχέσεις ειδώλων.
Με το τρεμοσβήνον φως της αποψινής πυράς, γράφει αυτούς τους στίχους:
Εικόνες εικόνων οι άνθρωποι
εφιάλτες με σάρκα και λέξεις
Πλανήσου πνεύμα λεύτερο
με τα πάντα συντροφιά, μονήρες αγρίμι
πλανήσου.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΤΗΤΑ

Μεγάλη διαύγεια σήμερα σε αυτή τη μοναχικότητα που δεν είναι απομόνωση, αλλά επικοινωνία σε βαθμό που υποχωρεί ή σβήνει το φράγμα και φάντασμα, το Εγώ.
Όπως παντού και στο ερημόνησο αυτό, εκπέμπουν ζωγόνο ενέργεια ορισμένες τοποθεσίες, ενώ άλλες εκπέμπουν κούραση, νοσηρότητα, έχθρα.
Από καλή θέση βλέπει το πέλαγος ως εισπνοή και εκπνοή παλμών ενεργειακού πεδίου αιθέρος, ως ιλιγγιώδη «ομίχλη» άλλου επιπέδου φωτός. Έμβια και άζωα, τα πάντα είναι φως, εκτός από το κέντρο και την περιφέρεια του Εγώ, το οποίο είναι δημιουργός ειδώλων και οργανωτής Ερέβους ψυχών, σε διάφορα επίπεδα μνήμης και γνώσεως, ιδίως ψυχικών πληγών, που συνθέτουν τους αμυντικούς μηχανισμούς του Εγώ.
Συμβαίνουν διακυμάνσεις της αντίληψης οριζόντιων και κάθετων μετατοπίσεων ή μετακινήσεων και επιστροφών στην καθημερινή ζώνη συνήθους αντίληψης εαυτού, άλλων και κόσμου.
Αλλά σε όσους μετακινείται κάπως τέτοιος δείκτης, όσο κι αν επανέρχονται σε καθημερινό βόλεμα, προσαρμογή και συμμόρφωση απ' έξω, εντούτοις απομένει το ρήγμα εντός, μεταξύ δυο πραγματικοτήτων για το πέρ' απ' αυτές, που είναι και δυναμικότητα όλης της ανθρωπότητας ως ανοδική ακτίνα δημιουργίας.
Το Εγώ, χονδροειδής και λεπτεπίλεπτη Ρουφήχτρα της ανθρώπινης ενέργειας, δημιουργεί τη σκοταδική διάρκειά του και φοβάται μήπως διακοπεί, αυτή η φασματώδης

ψευτοϋπαρξη που βασανίζει τα όντα που την έχουν σχηματίσει εναντίον τους και εναντίον του παντός και του Θεού.

Από αρχαίες εποχές έκαναν αγώνα, όπως αγωνίζονται και στην εποχή μας λιγοστοί, να καταργήσουν τον εγωκεντρισμό, αλλά στην περιφέρειά του, αφήνοντας το κέντρο του πιο ισχυρό, δια της αντιστάσεώς τους σε φαινόμενα περιφέρειάς του. Αλλά όσο αντιστεκόμαστε και αντιδρούμε τυφλά με «αγώνες» εναντίον εγωιστικών επιθυμιών που δεν είναι στοιχειώδεις βιολογικές και πνευματικές ανάγκες, τόσο δυναμώνει το κέντρο και η περιφέρεια του εγωισμού, προσωπικού και ομαδικού, απορροφώντας και αυτή την ενέργεια εξ αντιστάσεών μας, αγώνων μας και πολέμων μας ορατών και αόρατων. Ανά τους αιώνες και σήμερα πληθωρικοί τρόποι, μέθοδοι, αγώνες, ευχές, προσευχές, ομφαλοσκοπήσεις, αναλύσεις, ψυχαναλύσεις και άλλα, αποδείχνονται μάταια, καθώς η μεταμέλεια που δεν είναι βαθιά μετάνοια και άφηση, ενισχύει τις τύψεις της λεγόμενης συνειδήσης ή ψευτοσυνειδήσης κι επομένως την αντίσταση που δυναμώνει μανιωδώς τον εγωκεντρισμό και φέρνει την απελπισία και την εξάντληση, επειδή δεν μετανιώνουμε βαθιά, αντιλαμβανόμενοι το μάταιο τέτοιου αγώνα δίχως τη βαθιά μετάνοια και τη θεία Χάρη, όσο κι αν πιπιλίζουμε περί αυτών κούφιας λέξεως «ιερές» η εκ μεθόδων θεραπείας ή σωτηρίας, όπως και πιθηκισμούς επαναληπτικότητας δίχως βιωματικότητα, στηριζόμενοι ούτε και σ' αυτή ως μετατραπείσα σε παρελθόν εμπειρισμών, γνώσεων και τυπικών παραδόσεων ή αντιπαραδόσεων.

Αφού δεν κατορθώνουμε κάτι με τέτοιους ή άλλους τρόπους, γιατί δεν σταματούμε την αντίσταση, τον μάταιο αγώνα, τον τέτοιο πόλεμο που μετατρέπεται και σε πολέμους στα έξω.

Τουλάχιστον δεν θα σπαταλούσαμε πολύτιμη ενέργεια, χωρίς την οποία κατανόηση δεν συμβαίνει, ούτε θεία Χάρη επισκέπτεται επίμονα εγωμανείς που παρασταίνουν αμεροληψία, δικαιοσύνη, λευτεριά, εμπιστοσύνη και υπακοή προς την Ευταξία του σύμπαντος της Θεότητας.

Είναι τόσο μανιώδης η προσκόλλησή μας στον εγωκεντρισμό και στις εικονικές σχέσεις και στα απομονωμένα, μη επικοινωνούντα, στεγανά πλήθη όχλων σε μικροκοινωνίες και ακοινώνητες κοινωνίες, της καθημερινότητας των ψυχολογικών εξαρτήσεων της ρυπαρής ενέργειας του Μίσους, ώστε πανικοβαλλόμαστε ακόμα και σε παραμικρή αλλαγή που να μην είναι τυφλή αντίδραση και ισχυρότερη οχύρωση των συνηθειών και νοοτροπιών μας ή των τυφλών ανταρσιών μας.

Επιπλέον, παντελώς ανέντιμοι ενώπιον του εαυτού μας και άκρως υποκριτές προς άλλους και ψυχοκοινωνικά σχισματικοί κατασπαταλούμενοι σε ζεύγη της αντίθεσης που είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, επιμένουμε σε στατικότητες και είδωλα εαυτού, άλλων, κόσμου ή και «Θεού» δικής μας κατασκευής, και τρέμουμε μήπως τυχόν μετακινηθούμε, έστω ελάχιστα πιο πέρα από τη θλακώδη μας «άνετη», «ασφαλή», «ευχάριστη», «διαρκώς σταθερή», επισφαλέστερη, βασανιστική, νοσηρή, αγωνιώδη και καταθλιπτική μας «θέση», που είναι η καθημερινή μας «πραγματικότητα» της μειονεκτικής αχόρταγης αλαζονείας, χοντρικής και λεπτεπίλεπτης, της εγωμανίας.

Μια τέτοια επικίνδυνη εναντίον της Ολοκίνησης του Παντός και του Όλου, συμβαίνει σε όλους τους τομείς, σε όλες τις κοινωνικές τάξεις, σε όλες τις χώρες, ιστορικά και σήμερα. Αυτό σημαίνει διαβολικότητα και σατανικότητα δαιμόνων και δαιμονισμένων του εγωκεντρισμού, απ' όπου αυταρέσκειες και αυτοοίκτοι όσο πιο αυτάρεσκοι, τόσο πιο ψυχαναγκαστικά λυπούμαστε τον εαυτό μας, όσο πιο θριαμβευτές τόσο πιο καταπεπτωκώτες, όσο πιο νικητές, τόσο πιο νικημένοι παντειοτρόπως, όσο πιο «ευζωιστές», τόσο πιο ανίατοι, φορτωμένοι παντοειδείς βασανιστικές παθήσεις μακροβιότητας ή μικροβιότητας και τόσο πιο πληθωρικά τα καρκινώματα που ονομάζονται σαρκογιατρική, ψυχιατρική, ψυχανάλυση, μαγεία, ψευτοθρησκεία, πολιτική και άλλα πολλά ως γνώσεις που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ψυχοκοινωνικές ειρκτές αυτοκατάδικων, που τρέμουν μήπως τυχόν σπάσει κάποιος κρίκος της αλυσίδας.

Θα ετοιμαστεί να επιστρέψει στην κοινωνία, αυτή την κοινωνία της ακοινώνητης καθημερινότητας που την ονομάζουν πραγματικότητα λογικής, επιστήμης, τεχνολογίας, κουλτούρας, οικονομίας, θρησκείας, πολιτικής και άλλα τινά, όπως ο προετοιμαζόμενος δεύτερος διεθνής πόλεμος.

Αυτός έχει δοκιμάσει τον εαυτό του σε κοινωνίες και σε ερημιές. Αλλά αυτή τη φορά τα επερχόμενα γεγονότα θα είναι δοκιμασία για όλους εντελώς και ριζικά αποκαλυπτική του τι σημαίνει προσωπικός και ομαδικός εγωκεντρισμός Λύσσας μέχρις εξάντλησεως. Όχι της

εγωμανίας δια της χωριστικότητας, της κτητικότητας και της ψευτοενότητας, αλλά της ενέργειας που την υποκινεί.

Θα έρθει, ως συνήθως, «ειρήνη», για δολιότερες ετοιμασίες πολέμων πολυεπίπεδων, έως ότου ελαττωθεί ή σβήσει η εκλογίκευσή τους και η πηγή τους, αλλιώς θα αυτοεξοντωθεί η ανθρωπότητα και ό,τι άλλο κατορθώσει να παρασύρει στον Όλεθρο.

Ανθρωπισμοί, ευγενικά ιδεώδη, πλατωνικές «ιδανικές πολιτείες» σύγχρονων αυταπατών και απατών, «Κοινωνίες των Εθνών» και άλλα προσχήματα, πάντα διαψεύδονται στην πράξη και αποδειχνονται προκεχωρημένα φυλάκια του Φόβου μήπως τυχόν κλονιστεί κάπως η καθημερινή μας «πραγματικότητα». Μήπως τυχόν δεν συμβαίνουν αυτά που συμβαίνουν σε εμάς, ως εγγύηση των αλυσίδων μας, αφού ποτέ πραγματικά δεν δρούμε ούτε απέχουμε λεύτερα, εξαναγκαζόμενοι κι εξαναγκάζοντας, θυσιάζοντας και θυσιαζόμενοι για χάρη σκιών που τις πραγματώνουμε εφιαλτικά.

Μεγάλη διαύγεια σήμερα. Θα ετοιμαστεί για να επιστρέψει στον Εφιάλτη.

Θα καθαρίσει το πλοιάριό του, θα τα θέσει όλα σε τάξη ταξιδιού, θα αποχαιρετήσει τα αγαπημένα χθόνια, υποχθόνια και θαλάσσια όντα της ακτής αυτής, θα πιει θεραπευτικό, γάργαρο νεράκι από τη βρυσούλα, θα χαϊδέψει τον μεγάλο βράχο, από τα ριζά του οποίου αναβλύζει, θα ανεβεί στον απότομο γκρεμό να χαιρετήσει τον φίλο θαλασσοετό, θα φιλήσει την κάππαρη, θα κάμει τελευταία βουτιά γύρω από τον ύφαλο των μικρών επιτόπιων ψαριών, θα ξαναδεί τον εν μέσω τρικυμιών γαλήνιο κοβιό, θα ασπαστεί τη σπηλιά και τα γύρω κρανία θυμάτων και αγίων, θα ευχαριστήσει το χώμα και τον ουρανό και τη θάλασσα και όλα, όλα, ορατά και αόρατα, χαμηλά και υψηλά και θα δεχθεί τις τρυφερές τους απαντήσεις αποχαιρετισμού τους.

Θα βάλει το καπέλο του επίσημα
φορώντας τις αρβύλες τις βαριές
και θα χοροπηδά ενθουσιασμένος.

Θα τον δουν οι συνάνθρωποι και θα πουν
να ο φίλος ο γνώριμος.

Αλλ' αυτός,

αφήνοντας κάτω την πανοπλία του
θα εγκαταλείψει και το ύστατο επιχείρημα
στην αδειοσύνη της άπειρης κίνησης
δίχως θεατή κι αντίστασή του
με την εντός αιθρίας μοναχικότητα
φίλος και προς εχθρούς.

Το πιο μεταπλασμένο πλάσμα θ' απομείνει.

Δεν έχει λόγο να πει για τ' Απερίγραπτα.

Σπουν όλα τα νοήματα και σύμβολα. Καλά,
έτσι καλά προς το τέρμα το καθήκον του,
πολύ καλά, το δίχως τέρμα και καθήκον, έργο.

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Έχει ετοιμαστεί από χθες, για την επιστροφή στην κοινωνία.

Αυτό το οποίο έχει ωφεληθεί από τη διαμονή του στο ερημόνησο, εάν έχει ωφεληθεί, και αν το ζήτημα είναι η ωφέλεια ή ζημία, δεν το γνωρίζει σε επίπεδο σκέψεως, επειδή ό,τι ουσιώδες μας συμβαίνει είναι ζήτημα αλλαγής ψυχολογικής και αλλαγής αυθόρμητης στη συμπεριφορά και στην πράξη.

Η καθεαυτού Ζωή, δεν έχει κίνηση όπως τη νομίζει η σκέψη, επειδή αυτή είναι διαχειρίστρια δεδομένων παρελθόντος, ενώ η Ζωή, πάντα νέα και πάντα πρόκληση και κάλεσμα, δεν έχει Διχασμό, δεν είναι εμπειρίστρια κι εμπειρίας αντικείμενο, είναι αυτή που είναι, πέρ' από νου και νοημοσύνη, πέρα από την όποια λογική και υπερλογική, πέρα από την ευταξία και το χάος.

Και όταν ακόμα γρηγορούμε και λέμε ή γράφουμε ότι ζωή σημαίνει ενότητα, κόσμος σημαίνει αυτό ή το άλλο, θεός είναι το Απροσμέτρητο, το Άδηλο, το 'Εκλαμπρο Σκότος ή ό,τι

άλλο, ή ότι άνθρωπος, ή κοινωνία είναι αυτό ή εκείνο, σημαίνει ότι βλέπουμε και μιλάμε ή γράφουμε χωριστικά, δυαδικά, ως υποκείμενα έναντι αντικειμένων.

Αλλά, ακόμα και κάτι ελάχιστο χωριστικότητας και κτητικότητας από εγωκεντρισμό, είναι είδος σατανισμού, σε ψυχολογικό επίπεδο, απ' όπου πηγάζουν «ισμοί», συγκρίσεις, ανταγωνιστικότητες, διαμάχες και πόλεμοι διαφόρων επίπεδων, κρυφοί και φανεροί, εντός μας κι έξω μας.

Η ώρα είναι λίγο πριν από την αυγή. Γαλήνη στο πέλαγος. Είναι έτοιμος να επιστρέψει, ταξιδεύοντας αντίστροφα. Διστάζει. Κάτι ελάχιστο στον ορίζοντα, ίσως σημαίνει την επερχόμενη τρικυμία. Σε ορισμένες καταστάσεις πριν από την εκδήλωση, το ελάχιστο σημαίνει πολλά.

Εντούτοις ξεκινάει από αλλόκοτη έμπνευση. Ανυψώνει το πανί της βάρκας και απομακρύνεται χαιρετώντας. Ο φίλος γλάρος τον ακολουθεί.

Καθώς απομακρύνεται με το ελαφρό αεράκι, κάτι σαν πόνος και χαρά τον διαπερνά. Είναι μόνον από το παρόν ή κι από το άμεσο μέλλον.

Το ερημόνησο με τους μικρούς κατοίκους του, είναι κι αυτό μέλος της Μητέρας Γης που είναι ζωντανή, αισθαντική, ανταποκρινόμενη, παρ' ότι σαν αδιάφορη, έχοντας όμως συνείδηση της παθητικότητάς της, και της «νέκρας» της.

Είναι δεκτική ως Μητέρα, η Μητέρα Γη, άριστη Τροφός όλων των τέκνων της και όλων των μορφών ζωής και υλικότητας, μαζί με τον Πατέρα της σάρκας που είναι ο Ήλιος, γονιμοποιός της γήινης ζωής, τέκνο κι αυτό μαζί με τη Γη, και κάθε διαστάσεως κοσμικής, τέκνο της Υπερνομίας και της ακοσμικής Αγάπης, χωρίς την οποία τα πάντα καταρρέουν και μηδενίζονται.

Και το σπηλαιώδες πέτρωμα, κάτι αποστέλλει, και τα οστά των βασανισμένων, τα οποία ως μάρτυρες που απομένουν εκεί, διηγούνται ακόμα για το μαρτύριο και για τις ψυχικές πληγές των βασανιστών, αντίστοιχες με εκείνες που έκαναν τους βασανισμένους. Πέρα από ανθρώπινους νόμους, υπάρχει αυτοδικία, κοσμοδικία και θεοδικία από σκοπιά Ευταξίας, όπως υπάρχει και Άφεση πταισμάτων δια της Μετανοίας, εκ βάθους και ανεπίσημης, πέρα από τα τεχνάσματα, τις δολιότητες και τις επισημότητες όλων των τομέων και πτυχών της σκέψης!

Βλέπουμε τον εαυτό μας, τους άλλους, τον κόσμο, το θεό ή ό,τι άλλο, σαν να ήταν μόνον είδωλα εντελώς αμετάβλητα, για να είμαστε βέβαιοι, ασφαλείς, άνετοι, και για να αναγνωρίζουμε τα πάντα σαν να ήταν όλα προσιτά, γνωστότατα, συνηθισμένα, εκμεταλλεύσιμα, κατακτήσιμα, με υπερκυρίαρχο εικονικότητας τον καθένα από εμάς τους μειονεκτικότερους, αλαζόνες, αρπακτικότερους, αχόρταγους, παμφάγους υλών, συναισθημάτων, διανοημάτων, εικόνων και λέξεων, τα οποία για μας είναι πραγματικότητες της Γης και του Ουρανού.

Παραξενευόμαστε, φοβόμαστε, αγανακτούμε κι επιτιθέμαστε όσο μπορούμε, όταν κάτι αλλάζει έξω από τα συνηθισμένα, τα «συμφέροντα», τα ευχάριστα, όσο κι αν είναι βλαβερά κατόπιν, προσκολλούμενοι σε εικονικότητες, καταστάσεις και είδωλα προσώπων και του εαυτού μας, και όταν ακόμα φωνάζουμε κι επαναστατούμε για πολλές και ριζικές αλλαγές. Συντρίβονται φιλοσοφίες, ιδεολογίες, προκαταλήψεις μας, ελπίδες μας, παρηγορίες μας, χαρακτήρες, προγράμματα, όλα συντρίβονται, αφήνοντάς μας αγωνιώδεις και καταθλιπτικούς και πολυεπίπεδα άρρωστους και εκλογικευμένα ή δίχως λογική συνοχή τρελούς, αλλά εμείς επιμένουμε, αυτοκατάδικοι σαδομαζοχικοί, έως την τελική εξάντληση. Στο μεταξύ, αυτός έχει απομακρυνθεί περισσότερο από τρία μίλια, καθώς τώρα ο ήλιος ανατέλλει και ο άνεμος δυναμώνει, έχοντας αλλάξει κατεύθυνση, πνέοντας τώρα βορειοανατολικά, ακριβώς από την κατεύθυνση όπου βρίσκεται το ερημόνησο που έχει αφήσει.

Τα κύματα μεγαλώνουν σαν να φυσάει πολύ πιο ισχυρά άνεμος, αλλά μακριά, με προπομπούς τα μεγάλα, δίχως αφρούς, «βουβά» κύματα. Σε λίγο ίσως απλωθεί και προς τα εδώ ισχυρός αέρας και σύννεφα.

Είναι πια πολύ αργά να πάει ενάντια στον άνεμο για να επανέλθει στην απάνεμη πλευρά του ερημονήσου που έχει εγκαταλείψει.

Τα σύννεφα πλησιάζουν μαζί με κύματα τρικυμιώδη.

Κατεβάζει το πανί, αφήνοντας λίγο για να κυβερνιέται η βάρκα.

Έχει έτοιμο τον κουβά για να βγάξει το νερό των αφρών των κυμάτων που θα μπαίνουν στο σκάφος. Φοράει το σωσίβιο σε περίπτωση όπου θα εξώκειλε η βάρκα πάνω σε βράχους του άλλου νησιού και περιμένει στο τιμόνι.

Η τρικυμία ήρθε. Η βάρκα στο έλεος των κυμάτων, τα οποία την παρασύρουν βορειοδυτικά προς το επόμενο νησί.

Το σκάφος ελάχιστα υπακούει στο τιμόνι. Κατεβάζει τελικά όλο το υπόλοιπο πανί και ρίχνει στη θάλασσα ξύλο δεμένο με γερό σκοινί, ώστε η βάρκα να μην τρέχει πολύ και να έχει κάποιο αντίβαρο, για να ισορροπεί κάπως.

Τώρα ο «ερημίτης» αγωνίζεται με τον κουβά, βγάζοντας νερά των αφρών από κύματα.

Μετά από ώρες, πλησιάζει στο επόμενο νησί. Είναι πολύ κουρασμένος.

Έχει τώρα «διχαστεί» βλέποντας απ' έξω το σώμα του. Όλα τώρα είναι ρευστότητα.

Παρακολουθεί χαρούμενος το συμβαίνον, έως ότου η βάρκα πλησιάσει το άλλο νησί. Τώρα το σώμα είναι τόσο κουρασμένο, ώστε σταμάτησε να βγάζει νερά, καθώς το «ξυλάρμενο» σκάφος έχει πλησιάσει το ακρωτήριο του άλλου νησιού, όπου ισχυρό θαλάσσιο ρεύμα φέρνει τη βάρκα στην απάνεμη πλευρά του νησιού, επειδή ο αέρας στρίβει προς το σχηματιζόμενο κενό, που είναι το απάνεμο.

Αμέσως τοποθετεί τα κουπιά στη θέση τους και κωπηλατεί, έχοντας ήδη πλησιάσει την απάνεμη αμμουδιά. Ρίχνει την άγκυρα και αδειάζει όλα τα νερά που είχαν μπει στο σκάφος. Κατόπιν πέφτει στη θάλασσα, κρατώντας το σκοινί της πλώρης, την «παρούμα». Βγαίνει στη στεριά και δένει το σκοινί γύρω από προεξέχοντα παραθαλάσσιο βράχο. Πέφτει στην αμμουδιά και αναπαύεται, χαλαρώνει.

Ξανά, όλα καλά.

Ετοιμάζεται για προσωρινή διαμονή εδώ, έως ότου σταματήσει η τρικυμία, η οποία τώρα γίνεται θύελλα.

Μικρά και μεγάλα ψάρια κοπαδιαστά έχουν βρει καταφύγιο σε αυτή την απάνεμη πλευρά της θάλασσας. Μερικά παιγνιδίζουν στην επιφάνεια. Υπάρχουν αφρόψαρα, βυθόψαρα, κι ενδιαμέσσης θαλάσσιες ζώνης. Όταν κάποιος ρίξει τροφή και δεν την προφτάσουν ψάρια της επιφάνειας, ούτε ψάρια της μεσαίας ζώνης, δεν θα την αναζητήσουν πιο κάτω και θα την φάνε ψάρια του βυθού. Κάθε είδος ψαριών και ζώων και μικροβίων και φυτών και δαιμόνων και αγγέλων, αυτοπεριορίζονται αυστηρά στην περιοχή που τους ανήκει κατά είδος, ομάδα ή μονάδα. Μόνον ο άνθρωπος είναι ληστής του παντός ακόρεστος.

Πρώτη του φροντίδα μετά την ανάπαυση είναι να στεγνώσει το πανί της βάρκας και ό,τι άλλο έχει βραχεί.

Κατόπιν μαζεύει ξερά ξυλαράκια, μαζεύει και άγρια χόρτα, ανάβει φωτιά, ζεσταίνεται και μαγειρεύει. Η χαρά του δεν περιγράφεται.

Δεν είναι ρομαντικός, δεν είναι αθεϊστής, δεν είναι ειδωλολάτρης, δεν είναι ιδεαλιστής, δεν είναι υλιστής, δεν είναι λογικοκράτης, δεν είναι μυστικιστής, δεν είναι μάγος, δεν είναι εθνικιστής, δεν είναι διεθνιστής, δεν είναι τοπικιστής, ούτε είναι μηδενιστής. Είναι αυτό που είναι, όπως είναι, και αγνοών και αδύναμος ενώπιον του συγκεκριμένου και του απέραντου.

Γι' αυτό είναι χαρούμενος μεταξύ όλων αυτών, σε φάση μη-αντιληπτού, ενώπιον αναρίθμητων φάσεων του μη-γνωρίσιμου άγνωστου, του γνωρίσιμου άγνωστου και του κρυφά ή φανερά γνωστού.

Αντίληψη χωρίς το χωρισμό, καθώς ο εμπειριστής αναβάλλεται όπως η γνώση και ο ψυχολογικός χρόνος, για να χρησιμοποιούνται όταν χρειάζεται.

Μερικά μικρά ψάρια έχουν πλησιάσει στο χείλος της αμμουδιάς, επειδή ρίχνει κάτι φαγώσιμο και τρώνε. Ένας γλάρος πλησιάζει και κάθεται δίπλα του σε ένα βράχο. Είναι ο φίλος γλάρος, ο συνοδός του ταξιδιού από το άλλο νησί ως πουλί της τρικυμίας. Παίρνει κι αυτός το μερίδιο τροφής κι αναπαύεται.

Άσαρκες μικροζωές ανησυχούν από την παρουσία του άγνωστου επισκέπτη. Είναι φίλος ή εχθρός; Έχουν συναθροισθεί πιο πέρα και συσκέπτονται, αυτές οι μικρές υπάρξεις οι επιτόπιες.

Έχει μαζέψει χόρτα ξερά και κλαδιά σε μια γωνιά. Αυτά κρεβάτι και σκέπασμα. Τώρα κοιμάται βαθιά.

Την άλλη μέρα το πρωί ξύπνησε αναζωογονημένος και κυκλωμένος από φιλοπερίεργα γίδια. Αυτό το πέλαγος ονομάστηκε Αιγαίο, ήδη από αρχαίους, πολύ αρχαίους καιρούς, επειδή στα νησιά του ανέκαθεν εκτρέφονται αίγες. Εξ ου και η βυθισθείσα χώρα Αιγαίς. Από ντόπιους αυτού του χώρου, λέγεται ότι υπάρχουν ίχνη και τοίχοι βυθισθείσας πόλης,

της άλλοτε ονομαζόμενης Ικός, τμήμα της οποίας είναι η τωρινή Αλόννησος και τα ερημόνησά της.

Συντροφιά με το κοπάδι αιγών και με τη συντροφιά των άσφαρκων μικρών υπάρξεων αυτού του νησιού που έχουν διαπιστώσει ότι πρόκειται περί φίλου που δεν θα αναστατώσει την περιοχή τους, ο «ερημίτης» γράφει αυτούς τους στίχους, καθήμενος επί ξηρών χόρτων και ακουμπώντας επί βραχώδους προεξοχής:

Όπως η ζωή, και ο θάνατος σύντροφος εκπαιδευτής
και τα δέντρα και τα ζώα
ορατά και αόρατα σε αυτή την άχρονη στιγμή,
καθώς η βιωματικότητα καταργεί τα βιώματα
και άλλη γνώση καταργεί η γνώση,
τη λογική την καταργεί άλλη λογική
τους νόμους οδηγεί το υπέρνομο.
Η Γνώση μας Άγνοια, η δύναμή μας Αδυναμία.
Έρημος και Σκότος οδηγεί, πόλεις της ακμαίας λογικής
και συζυγίας ειδώλων.

Η τρικυμία εξακολουθεί. Αλλά η βάρκα πρέπει να είναι ετοιμασμένη για κάθε ενδεχόμενο και, ιδίως, για τη συνέχιση του ταξιδιού.

Αρχίζει να ψιχαλίζει, γι' αυτό στήνει αδιάβροχη τέντα στη βάρκα και κάθεται κάτω από αυτή, λικνιζόμενος ανάλαφρα από την εξασθενημένη στροφή μερικών κυμάτων και αντικυμάτων από την απέναντι ακτή.

Χαρούμενος λικνίζεται σε ζωντανό παρόν, δίχως σκοπό και τέρμα οριστικό. Δεν υπάρχει στατική αλήθεια και πραγματικότητα, ούτε ασφάλεια ως αιώνιο λιμάνι.

Βαθμίδες αιωνιότητας κινούνται διαφορετικά και αυθόρμητα μέσα σε Ολοκίνηση Άχρονη. Ο Θεός ζωντανός. Δεν είναι μαθηματική εξίσωση, ούτε το αφηρημένο Ένα φιλοσόφων.

Συμβαίνουν στιγμές, όπου ο άνθρωπος μπορεί να βρεθεί σε ασυνήθιστη διαύγεια, αφοβία και άχρονη ολική αντίληψη.

Όταν παρέρχεται αυτό το είδος αντιλήψεως, επανέρχεται το καθημερινό και η συνθήκευση, αλλά δεν είναι πια ισχυρά. Δεν έχουν φορτισμένες εικόνες και λέξεις, δια μέσου των οποίων συνήθως παγιδύεται ο νους, το αισθητήριο και η αντίληψη, απ' όπου λαθεμένη, νευρωτική ή ψυχωτική συμπεριφορά, δράση και αποχή ή σχιζοφρενής «βουβαμάρα» στην επιφάνεια με ταραγμένο και οδυνηρό θυμό ή παρανοειδής επιθετικότητα.

Υπάρχει ένα τμήμα του εγκεφάλου ως παρθένο έδαφος, δίχως μνημονικά ίχνη ανακλάσεως των συνθηκών του βίου και δίχως τις φορτίσεις εξ ενεργοποιούμενων αστροβιοψυχοκοινωνικών σχέσεων δίχως την εγρήγορση.

Αυτό το μέρος του εγκεφάλου αποτελεί δίαυλο της ασυνήθιστης, άχρονης αντιλήψεως, νοήμονος αθωότητας και ψυχονομικής σιγής.

Επειδή τα εντός προβάλλονται και πραγματώνονται στα έξω, τόσο επί κακού όσο κι επί καλού, γι' αυτό, όταν σε οποιοδήποτε είδος μορφών ζωής μια μειοψηφία μονάδων βιώνει, ανακαλύπτει, εφευρίσκει ή κάνει κάτι, τότε αυτό γίνεται ικανότητα και χρησιμότητα σε όλο το γένος, εάν η μειοψηφία υπερβεί κάποιο όριο. Γι' αυτό άγιοι ευεργετούν και κακούργοι κακουργούν πολύ πιο πέρα από τις ατομικές τους περιπτώσεις.

Αλλά δεν υπάρχουν συχνά επαρκείς καλοί, ενώ οι κακοί ψυχιστικά δηλητηριάζουν την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, παράλληλα προς τις ορατές δολιοφθορές και καταστροφές. Πέρα από ένα κάποιο όριο, οι κακοί μετατρέπονται σε κακοδαίμονες για δολιότερες κακοδαίμονιες.

Αλλά, γνώσεις, μέθοδοι, τεχνολογίες και λογικότητες, αποτελούν μόνο πολύ μικρό μέρος του Συνολικού. Γι' αυτό καταλήγουν σε παραλογισμούς και σε εκλογικευμένες καταστροφές.

Ίσως έρθει εποχή όπου οι κακοποιοί δεν θα μπορούν να εξαναγκάζουν και τους άλλους σε κακουργήματα όπως ο πόλεμος. Θα αλληλοθασανίζονται και θα δολοφονούνται μεταξύ τους. Αυτό είναι το δίκαιο.

ΟΜΗΡΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Όταν ο καιρός βελτιώθηκε και μόλις σήκωνε την άγκυρα για να φύγει προς τον επόμενο σταθμό της επιστροφής, εμφανίζονται δυο οικογένειες βοσκών, τα παιδιά των οποίων είδαν τη βάρκα ψηλά από το λόφο, και ειδοποιώντας αμέσως, καταφθάνουν τώρα όλοι σωρηδόν, μαζί με τους σκύλους.

Τον υποδέχονται με χαμόγελα και δώρα: τυρί, τραχανά, μυζήθρα, βούτυρα, ντόπιο μαύρο κρασί και ψωμί από μείγματα αλεύρων αλεσμένα σε δικό τους χειρόμυλο, ψωμί ψημένο σε δικό τους φούρνο, αρωματισμένο με ουσίες βοτάνων από αυτό το νησί, όπως και δώρο ένα ύφασμα υφασμένο σε οικογενειακό τους εργαλείο, κλειστή σε απομόνωση, παραδείσια μικροκοινωνία αιώνων, απομεινάρι άλλων εποχών.

Τέτοιες κοινωνίες τις διαφθείρουν και τις γεμίζουν αρρώστιες σχεδόν αμέσως οι δυτικοί εμπορευματοιστές, βιομηχανιστές και άλλοι, μαζί με τους ντόπιους πράκτορές τους.

Τον φωνάζουν τώρα επίμονα να βγει έξω από τη βάρκα, επιδείχνοντας τα δώρα και χειρονομώντας φιλικά.

Ο «ερημίτης» υπέκυψε στην αφέλειά τους και στον αυθορμητισμό τους και μόλις έχει βγει στη στεριά, ομηρική σκηνή «εξελίσσεται θιν' αλός», παρά με χειραψίες και ασπασμούς.

Του συστήθηκαν όλες και όλοι, αραδιάζοντας αρχαιοελληνικά ονόματα, παρ' ότι κανένας από αυτούς δεν γνωρίζει ούτε το παραμικρό από ελληνική ή άλλη ιστορία, ξανθοειδείς και υψηλόσωμοι, υγιείς και ανοιχτόκαρδοι.

Μεταξύ των κοριτσιών είναι και μια που την ονομάζουν Ναυσικά.

Κάθονται τώρα όλοι ένα γύρο, έχοντας στρώσει ρούχα μεταξύ αμμουδιάς και χώματος με λιακάδα πρωινή και τον κατακλύζουν με βλέμματα και ερωτήσεις.

Τον ονομάζουν αγαπητό τους φιλοξενούμενο και τον καλούν να του δείξουν τις καλύβες τους, τα αιγοπρόβατά τους, τα μαντριά τους, τους αργαλειούς, τα υφαντά, τα πλεχτά, τα έργα τέχνης τους: καλάθια, ψάθες, χειρόμυλους, πήλινα αγγεία αιώνων, ξύλινα σκαλιστά μαχαιροπήρουνα και πιατικά και άλλα και καρέκλες και σκαμνιά και κρεβάτια και αλώνια συγκομιδής επιτόπιων λιγοστών σιτηρών και οσπρίων από το λίγο αλλά γόνιμο χώμα και γουρουνοτσάρουχα, τα μόνα υποδήματα που έχουν, και άλλα διάφορα της επιτόπιας λιτής αυτάρκειας μαζί με τη σχετική, χωρίς να το ξέρουν, ευτυχία τους και με την εξ επιτόπιας παραδόσεως ερωτική τους τέχνη.

Τον παρακαλούν ως αντάλλαγμα να τους πει ιστορίες από τον έξω κόσμο.

Ο «ερημίτης» δεν αργεί να αισθάνεται και να νοεί όπως αυτοί και ήδη έχει γίνει «αυτοί» δίχως συνταύτιση με αυτούς.

Μόνο στην προφορά της επιτόπιας λαλιάς τους κάπως δυσκολεύεται, επειδή είναι αργόσυρτη και μελωδικά κυμαινόμενη.

Αλλά, γνωρίζοντας ξένες γλώσσες και γλωσσολογία, προσαρμόζεται σχεδόν αμέσως.

Όλοι παραξενεύονται, προσέχοντας για πρώτη φορά τη λαλιά τους από στόμα ενός που δεν είναι Αλοννησιώτης, αγρότης ή βοσκός, και που τονίζει επίτηδες μερικά, προς το «αλοννησιωτικότερο».

Γελούν και δεν αργούν να τον ονομάσουν τέκνο Αλοννησιώτη, κάποιου που έφυγε και δεν ξαναήρθε κι έστειλε τώρα το γιό του.

Είναι πλέον ο συμπατριώτης τους, «πολύ γνωστός».

Τα κορίτσια, στο μεταξύ, πήραν εντολή να τρέξουν να φέρουν στρωσίδια ως τάπητες, και φαγητά και κρασί μοσχάτο και αυγά και μια σκαλιστή ράβδο βοσκού για να του τη χαρίσουν ως έργο τέχνης και δείγμα εκτιμήσεως.

Τους διηγείται διάφορες ιστορίες προσαρμοσμένες στη νοοτροπία τους κι ενθουσιασμένοι όλοι αρχίζουν το φαγοπότι το ομηρικό.

Αυτός τρώει λιγοστά και δεν πίνει κρασί, δικαιολογούμενος ότι είναι κάπως αδιάθετος από τα ταξίδια.

Σιγά - σιγά, καθώς είναι ανοιχτόκαρδοι, η δική τους ψυχοσφαίρα πλησιάζει προς του επισκέπτη, όπως του επισκέπτη πλησιάζει προς τη δική τους.

Έτσι κατορθώνεται εγκάρδια συνεννόηση κι επικοινωνία.

Τα μάτια όλων λαμπερά, αστράφτουν.

—Είσαι δικός μας, εντελώς δικός μας, λέει μια γυναίκα, μητέρα μερικών από τα κορίτσια και τα παιδιά. Θα διαλέξεις ποια σ' αρέσει απ' αυτές εδώ. Και αν δεν σ' αρέσει καμιά, θα σου φέρουμε άλλες, από άλλα καλύβια.

Μόλις πεις το ναι, εμείς έχουμε συνήθεια το ναι να είναι γάμος.

Θα σου δώσουμε καλύβια, γίδια, πρόβατα, μαντρί.

Και αν θες να είσαι βαρκάρης, για πέρα - δώθε σε αυτά τα νησιά μας ας είσαι βαρκάρης. Εμείς πορθμέα χρειαζόμαστε. Σπάνια έρχεται ψαράς να μας μεταφέρει μαζί με τα τυριά για τον έμπορο. Για όλο το νοικοκυριό σου θα φροντίζει η γυναίκα σου κι εμείς, αν γίνεις βαρκάρης.

Ο «ερημίτης» βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Δεν πρέπει να τους προσβάλλει αρνούμενος απευθείας. Γι' αυτό απαντάει ότι χρειάζεται να τον θέλει και η νύφη και να έχει καιρό να το σκεφτεί.

—Εμείς, εδώ, απαντάει η ώριμη γυναίκα, έχουμε άλλες συνήθειες: Όταν ο γαμπρός και νύφη πουν το ναι, γδύνονται και βλέπει ο ένας τον άλλον σε όλα, και αν ξαναπούν το ναι, αυτός είναι γάμος και πάνε αμέσως στο δικό τους νοικοκυριό και ζουν αυτοί καλύτερα και εμείς οι άλλοι καλά.

Και απευθυνόμενη στο πιο ωραίο, υγιές και κάπως συνεσταλμένο κορίτσι, της λέει:

—Σήκω Ναυσικά, πήγαινε πιο πέρα να γδυθείς, πίσω από κείνο το βράχο, και θα έρθει σε λίγο ο γαμπρός.

«Τρομοκρατημένος» ο «ερημίτης», επεμβαίνει και λέει:

—Για σταθείτε λίγο, παρακαλώ σας πολύ. Ο γάμος για τις άλλες συνήθειες από άλλα μέρη, δεν είναι τόσο απλό ζήτημα. Πρέπει να ιδεί ο ένας και τον χαρακτήρα του άλλου. Τι θα γίνει αν δεν ταιριάζουμε; Είναι πολλά που πρέπει να ταιριάζουν για να στερεωθεί ο γάμος με ευτυχία και χαρά.

Η ώριμη γυναίκα αναστενάζει και απαντά:

—Έχεις δίκιο. Αλλά, όπως εμείς σε ξέρουμε πια, ξέρουμε και τη Ναυσικά μας. Σε όλα ταιριάζετε. Εμείς εδώ δεν έχουμε παπά στο χωριό μας και ούτε τον χρειαζόμαστε. Εκκλησία είναι η καρδιά μας και Χριστός η εμπιστοσύνη μας.

Επιτέλους εάν δεν ταιριάζετε, θα πάει καθένας στο πατρικό του και στη δουλειά του, έως ότου βρουν αλλού το ταίρι τους.

Επήλθε σιωπή.

Η ώριμη γυναίκα δείχνει τη βάρκα και λέει στη Ναυσικά:

—Έμπα μέσα στη βάρκα, Ναυσικά, γδύσου και περίμενε. Η Ναυσικά μπαίνει στη βάρκα, χαμηλώνει, κάθεται, και καθώς φαίνεται μόνον το κεφάλι της και οι ώμοι, αρχίζει να γδύνεται.

Τώρα σχολιάζει προς αυτό, η ώριμη γυναίκα:

—Βλέπεις; Εάν δεν άρεσες της Ναυσικάς, με κανένα τρόπο δεν θα κουνιόταν από τη θέση της. Τώρα όλοι περιμένουμε το γαμπρό να πάει μέσα στη βάρκα.

Αύριο θα γιορτάσουμε, θα χορέψουμε.

Όλοι έχουν τα βλέμματα στραμμένα προς τον φιλοξενούμενο.

Αυτός ακίνητος, ήρεμος, τους ρωτάει μήπως όλα αυτά είναι όνειρό του και όχι πραγματικότητα. Τους παρακαλεί να τον συγχωρέσουν επειδή έρχεται από άλλες συνήθειες και άλλους τρόπους. Άλλωστε τον περιμένει εργασία στην πρωτεύουσα. Έχει και άλλες υποχρεώσεις. Παρακαλεί ξανά να του χαρίσουν παράταση αποφάσεως. Ας φύγει και ίσως ξαναέρθει τακτοποιημένος.

Η ώριμη γυναίκα συγκινημένη, απαντά:

—Εμείς εδώ είμαστε λιγοστοί και μεταξύ μας. Χρειαζόμαστε ανθρώπους από άλλα μέρη. Έλα ξανά, σε παρακαλούμε. Καταδέξου μας. Δεν θα μετανοήσεις. Είμαστε φτωχοί, αλλά ο πλούτος μας είναι άλλος. Έχουμε καλή καρδιά και αλληλεγγύη. Είμαστε γεροί, μακρόβιοι, λιτοδίαιτοι και ερωτιάρηδες.

Ο επισκέπτης σιωπά, όπως και οι άλλοι. Σε λίγο απαντά:

—Η Ναυσικά δεν πρέπει να παρεξηγήσει ότι αρνούμαι επειδή δεν μου αρέσει. Πρέπει κάποιος να της εξηγήσει το ζήτημα.

Η ώριμη γυναίκα σηκώνεται, πλησιάζει τη βάρκα κι εξηγεί στη Ναυσικά όλα τα καθέκαστα, ενώ ο επισκέπτης συλλογίζεται τι έχουν να πάθουν αυτοί οι άνθρωποι αυτών των νησιών, εάν ποτέ, με πόλεμους ή όπως αλλιώς εισβάλλουν, έστω «ειρηνικά», οι Δυτικοί απ' ευθείας και πλάγιοι αποικιοκράτες που έχουν διαλύσει πολιτισμούς, που έχουν εξοντώσει ιθαγενείς, που εκμεταλλεύονται ανελέητα λαούς, που δελεάζουν πληθυσμούς, που χειρίζονται ψυχές, εδάφη και πατρίδες, μαζί με τις σάρκες, σατανοειδείς υπολογιστές,

ξεριζωμένες υπάρξεις στεγνές, ακοινώνητοι «ευγενικοί» και «πολιτισμένοι» λογικοκράτες παραλογούμενοι.

Ποιοι από τους ομοεθνείς, ομόγλωσσους και ομόθρησκους, θα πουν σε αυτούς να είναι προσεκτικοί, να μη σαγηνεύονται από τα δυτικά «δώρα», που θα πληρώσουν πολύ ακριβά με εκφυλισμούς, βασανιστικές παθήσεις ανιάτες κι «ευζωισμούς» Ολέθρου. Δια των ντόπιων, προδοτών και πρακτόρων κατακτούνται και πολτοποιούνται λαοί, πολιτισμοί και άλλα.

Στο μεταξύ, η Ναυσικά έχει ντυθεί και τώρα τραβάει το σκοινί της βάρκας πηδώντας ως ελαφίνα στην αμμουδιά γελαστή και χαίρεται σαν να έγινε ο γάμος.

Ο επισκέπτης παρέτεινε τη διαμονή του λίγες μέρες και άρχισε η πραγματική γνωριμία αλλήλων, με τους ανθρώπους αυτούς, «γνωριμία» ως πέλαγος ατέρμονης τρικυμίας και γαλήνης, ερήμων και οάσεων όλων μας.

Την πέμπτη μέρα ο επισκέπτης έφυγε με τις θερμές ευχές όλων και με τα αποχαιρετιστήρια δάκρια της νεαρής, ωραίας, υγιούς, αξιοθαύμαστης Ναυσικάς, μαζί με τα δικά του δάκρυα, σε ασπασμούς και αγκάλιασμα χαράς.

ΣΚΗΝΗ ΓΙΑ «ΘΕΙΑ» ΚΩΜΩΔΙΑ

Στην πορεία του προς τον Πειραιά, αυτός κάνει μερικούς σταθμούς με το πλοiάριο, για ανάπαυση και για ανεφοδιασμό.

Δεν θα περιγράψει άλλες «ομηρικές» μικροπεριπέτειες, αλλά την μίαν από αυτές, την πιο σημαντική, από διάφορες απόψεις.

Σε αυτό το σταθμό έχει αράξει μερικά μέτρα μακριά από τη στεριά, δίχως να δέσει τη βάρκα στη στεριά από την πλώρη.

Κάθεται τώρα μη σκεπτόμενος κάτι, σαν σε ευρύχωρο, τρύπιο και άδειο μεγάλο πιθάρι.

Είναι αλήθεια ότι δεν σκέπτεται, ούτε ρεμβάζει προς τα έξω, ούτε αναπολεί από τα εντός. Είναι πολύ χαλαρός, σαν να μην υπάρχει, αλλά το αισθητήριό του διαφόρων επιπέδων επαγρυπνεί σαν άγριο ζώο που κοιμάται.

Σε αυτή την κατάσταση βλέπει να εμφανίζεται μικρή ομάδα ρασοφόρων που δείχνουν προς τη βάρκα και πλησιάζοντας, ακούγονται περί ψαριών και ψαράδων και ότι οπωσδήποτε αυτή τη φορά θα είναι πολύ τυχεροί με αυτόν τον ψαρά.

Κάθονται όλοι κάτω από μεγάλο δέντρο μερικά μέτρα από την ακρογυαλιά και στέλνουν αντιπρόσωπό τους παπά, κινούμενο με «ιερούς» ακκισμούς που απευθυνόμενος στον υποτιθέμενο ψαρά, του λέει με φωνή θηλυπρεπή:

— Είμαστε η συνοδεία του επίσκοπου αυτής της επαρχίας, με τον παναγιώτατο επίσκοπό μας, ο οποίος σου στέλνει τις ευλογίες του.

Σε παρακαλούμε όλοι χριστιανικότατα, να μας πεις τι ψάρια έχεις για να σου πούμε ποια και πόσα χρειαζόμαστε.

Ο «ψαράς» διακόπτει τώρα την εις εαυτόν απορία του, μήπως τυχόν οραματίζεται, μήπως τυχόν η ανασταλείσα προσωρινά σκέψη του συνεχίζεται πονηρά από κρυφό δίαυλο ψυχοσωματικού κέντρου και μορφοποιείται προβαλλόμενη και ονειριζόμενη στα ξυπνητά του με αυτό το παπαδολόι, που είναι μάλλον απροσδιοριστίας καλόγηροι.

Αλλά επειδή έχει αντιληφθεί ότι δεν πρόκειται για τέτοια περίπτωση απαντά, ευσεβάστως φερόμενος:

— Έχω ρίξει τα δίχτυα, άγιε Πατέρα, και όπως και σε άλλες μέρες, ελπίζω σε μια ώρα να έχω αστακούς, συναγρίδες, ροφούς, δράκαινες, χταπόδια, σκορπίνες, σαλάχια που τα λένε μουδιάστρες και άλλα μικρότερα.

Καθώς άκουγαν τα εκλεκτά και νόστιμα ονόματα ψαριών, σηκώνονται αμέσως και πλησιάζουν. Μόλις πλησίασαν απαντά ο δεσπότης δίχως μεσολαβητή:

— Είμαι ο Δεσπότης και θα περιμένουμε εδώ, έως ότου σηκώσεις τα δίχτυα και θέλω όλα τα ψάρια που αράδιασες, εκτός από τις δράκαινες, τις σκορπίνες και τα σαλάχια τα ηλεκτροφόρα. Τα χταπόδια μου αρέσουν για μεζέδες.

— Εμείς θα πάρουμε τα υπόλοιπα, λέει ένας από τους ρασοφόρους για λογαριασμό των άλλων.

Κατόπιν αρχίζουν μεταξύ τους τα σχόλια περί γεύματος και δείπνου με καλεσμένους διάφορους παράγοντες.

Προς στιγμήν ο «ψαράς» βρίσκει ευκαιρία και ρωτάει αφελώς:

— Πώς έως εδώ, παναγιώτατε; Πολύ χαίρομαι που σας βλέπω. Αυτόν τον καιρό σκέπτομαι να εγκαταλείψω την ψαρική και να γίνω παπάς. Αυτήν την ιδέα μου την έβαλε ένας εξομολόγος.

— Εμείς για να χειροτονήσουμε δυο λαϊκούς να γίνουν παπάδες, ήρθαμε σε αυτό το μέρος, και για να κανονίσουμε ορισμένα οικονομικά ζητήματα, απάντησε αμέσως ο Δεσπότης και δεν κρύβει το έντονο ενδιαφέρον του, και σχεδόν του διαφεύγουν τα κίνητρά του, με μορφασμούς και χειρονομίες, προς μεγάλη δυσαρέσκεια των συνοδών του γυναικωτών.

— Αλλά πες μου, τέκνον μου, εάν τακτικά εξομολογείται και ποιος είναι ο πνευματικός Πατήρ σου.

— Εξομολογούμαι τακτικά, παναγιώτατε.

— Πες μου τώρα μερικά για την εξομολογητική του, έως ότου έρθει η ώρα να σηκώσεις τα δίχτυα, τα οποία ευλόγησα από μέσα μου να είναι γεμάτα ψάρια νόστιμα και μεγάλα.

— Δέσποτά μου, απαντά ο ψαράς, την κάθε φορά που πάω να εξομολογηθώ, ο εξομολόγος εξομολογείται πρώτα σ' εμένα όλες του τις αμαρτίες σε πράξεις, σκέψεις, συναισθήματα, διανοήματα, επιθυμίες, ανάγκες και συμπεριφορές. Κατόπιν του εξομολογούμαι κι εγώ, ως ίσος προς ίσον, όπως μου λέει.

Στο άκουσμα αυτού του πρωτόφαντου, αλλά αρχαιοχριστιανικού, ο Δεσπότης και οι συνοδοί του φρίττουν και δεν κρύβουν την αντίδρασή τους, έχοντας πιστέψει τα λεγόμενα του «ψαρά».

Μετά το πρώτο ξάφνιασμα, το ενδιαφέρον όλων και του «ψαρά» εντείνεται.

— Πες μας τέκνον μου και άλλα περί του εξομολόγου σου.

— Σε σχέση προς το σεξ και τα σεξουαλικά αμαρτήματα, ο εξομολόγος μου λέει συχνά, μόνον σχεδόν άγιοι λαϊκοί και οι άγιοι θαυματουργοί και ο Ιησούς Χριστός, είναι ανεξάρτητοι σε σχέση προς τη σεξουαλική ανάγκη. Για τους άλλους, λαϊκούς και ιερωμένους κάθε βαθμού, ισχύουν τα εξής, όπως και για τον εξομολόγο μου: δίχως γάμο σχέση ή ονειρώξη ή αυτοϊκανοποίηση ή αρσενοκοιτία ενεργητική, παθητική ή και τα δυο, και άλλοι συνδυασμοί, δια της εκμεταλλεύσεως του σεξ ή έρωτα για διάφορους άλλους σκοπούς πορνικούς, χρηματικούς, πολιτικούς, διαβολικούς, σατανικούς, μαγικούς, ψυχολογικούς και για είδος φυγής ή ναρκωτικού ή και δια της στερήσεως του σεξ να γίνονται οράματα ή και μικροθαύματα.

Όσοι δεν υπάγονται σε κάποιον ή σε κάποιες από αυτές τις περιπτώσεις, απλώς δεν έχουν σεξ από νόσημα ή βλάβη, κι εντούτοις το σεξ θα λειτουργεί με διαβίβαση της σεξουαλικής ενέργειας προς άλλες λειτουργίες ή διαταραχές.

Μου λέει και άλλα ο εξομολόγος μου.

Δελεασμένοι από την αναμονή των εκλεκτών και νοστιμότατων ψαριών, και πολύ, πολύ περιέργοι μαζί και φοβερά, τρομερά και απεριγράπτα αγανακτισμένοι εναντίον τέτοιας εντιμότητας εξομολογητή, ούτε για μια στιγμή δεν αμφιβάλουν για τα λεγόμενα του «ψαρά», αφού, άλλωστε, δεν τους μιλάει σε καθαρεύουσα ή θεολογικά ή παπαδίστικα, αλλά μόνον εντελώς λαϊκά με κάπως επιτόπιο τόνο.

Τώρα κάθονται όλοι στην ακρογυαλιά, ενώ ο «ψαράς» αραγμένος μερικά μέτρα μακριά από τη στεριά, δίχως πρόσβαση στη βάρκα, με άνεση απαντά στις ερωτήσεις του δεσπότη και του κορυφαίου εκ των συνοδών του.

— Και τι άλλο σου λέει, τέκνον μου, ο εξομολόγος σου;

— Μου λέει ότι και αυτός ο ίδιος πέρασε και περνάει βασανισμένο βίο, επειδή δεν χρειάζεται να υποκρίνεται προς εαυτόν, άλλους, Χριστό και Θεό.

Γι' αυτό, ενώ είναι γνήσιος ελληνορθόδοξος χριστιανός και από θεία παραχώρηση, του συνιέναι τας Γραφάς, τις μελετά και τις κατανοεί σε διάφορα επίπεδα νοημάτων, συμβολισμών και πραγματικοτήτων, εντούτοις τον μισούν όσοι ιερωμένοι τον γνωρίζουν και από όσους ανώτερους εξαρτάται εκκλησιαστικά και διοικητικά. Και σαν να μην έφταναν αυτά τον αποφεύγουν συγγενείς και άλλοι, αλλά οι εξομολογούμενοι είναι τα πιο πιστά και αλληλέγγυα πνευματικά του τέκνα. Γέρων σε ηλικία και πολύπειρος.

Επήλθε σιγή αναβρασμού και συγχύσεως, ενώ μιλούσαν έντονα μόνον οι μορφασμοί, οι χειρονομίες και τα αλληλοκοιτάγματα υπερπεριέργειας, φόβου και απελπισίας.

Ο Δεσπότης, αποφασισμένος να εξιχνιάσει τα ανεξιχνίαστα ή τα ήδη «γνωστά» σε αυτόν και στη γυναικωτή συνοδεία του, αρχίζει ξανά τις ερωτήσεις:

— Και με τι εισόδημα ζει αυτός ο εξομολόγος σου, τέκνον μου;

— Μου είπε ότι είναι πάμπτωχος, με πλούτο του τις ευαγγελικές αλήθειες και τη βοήθεια του Θεού μαζί με τη μικρή βοήθεια εξομολογούμενων, οι οποίοι τον καλούν συχνά να συντρώγουν σαν σε μικρό, αυθόρμητο κοινόβιο.

Μια μέρα, καθώς ήρθε η ομιλία, είπε ότι η περιουσία και τα καλογηρικά και τα χρήματα της αρχιεπισκοπής και των επισκόπων και των αλληλομισούμενων θρησκευτικολαϊκών σωματείων και οργανώσεων είναι πάρα πολλά και ότι αρχιερείς και δεσποτάδες δεν έχουν καμιά σχέση με αξιοκρατία και ιερότητα, αλλά μόνον με τον εκάστοτε Καίσαρα, κομματιζόμενοι και εκφυλισμένοι παντειοτρόπως, όχι όλοι, αλλά οι πιο πονηροί και θεομπαίκτες.

Σε λίγον καιρό, μου είπε ο εξομολόγος μου, δεν θα περάσει πολύς καιρός και όπως λέει η Αποκάλυψη του Ιωάννου και μερικοί άγιοι, εκκλησίες κι εκκλησιάσματα θα καταντήσουν τόσο αλλοτριωμένοι και σατανικοί, ώστε στις λειτουργίες και σε άλλες γιορτές, πολύ κοντά στους λειτουργούντες ιερείς, αρχιερείς και δεσποτάδες θα ίστανται του Σατανά οι άσαρκοι κακοδαίμονες και, στις κορυφαίες λειτουργίες, ο Σατανάς ο ίδιος.

Δεσπότης και συνοδεία του, τινάχτηκαν όρθιοι ως ένα σώμα και μια οργή, και σκύβοντας αρπάζουν πέτρες και λιθοβολούν τον «ψαρά», αλλά παχείς και δυσκίνητοι καθώς είναι, καμιά πέτρα δεν φτάνει τη βάρκα, αλλά, μεταξύ στεριάς και βάρκας, πέφτουν σωρηδόν στη θάλασσα με απανωτά «μπλουμ, μπλουμ».

Αφού ο «ψαράς» τους άφησε να ξεθυμάνουν κάπως, παρατηρώντας ήρεμος κι εκ του «ασφαλούς», τους λέει:

— Σας λέω μόνον λιγοστά από τα όσα μου έχει πει ο εξομολόγος μου.

Εάν είναι σωστά, γιατί θυμώνετε; Και σε περίπτωση που είναι ψέματα, ξανά γιατί θυμώνετε;

Σε τι έχω φταίξει; Με ρωτάτε και απαντώ. Μήπως θέλετε να ψεύδομαι και να ψευδομαρτυρώ;

Ο Δεσπότης τώρα ξύνει το κεφάλι του, χαϊδεύει τα γένια του και μάλλον σκέπτεται πώς να παγιδεύσει τον «ψαρά», όχι σε «δίχτυα» που δεν έχει, αλλά σε χαφιεδισμό και κατασκοπία εναντίον του εξομολόγου, του οποίου την τέτοια ύπαρξη ακόμα πιστεύουν, έστω συμβολικά, σαν κάτι να απομένει στο βάθος τους, αρρύπαντο από ψυχολογικές, ιστορικές και του παρόντος βίου συνθηκώσεις.

Αυτό το ιερό κάτι που υπάρχει σε πολλούς λαϊκούς και ιερωμένους, αυτό ακόμα συγκρατεί κάποια συνοχή, αναβάλλοντας την οριστική Απώλεια.

— Πού στο Διάβολο τον βρήκες ή σε βρήκε αυτός ο εξομολόγος, ρωτάει τώρα τον ατάραχο «ψαρά», σαν τίποτε το ανώμαλο να μην έχει συμβεί.

— Δέσποτά μου, τι να σου πω, δεν λέγεται με λέξεις: Περνούσα μια μέρα σε ώρα λειτουργίας από μιαν εκκλησία κι αισθάνθηκα κάτι καλό να με προσελκύει. Μπαίνω στην εκκλησία κι έλκομαι σε έναν ηλικιωμένο που φορούσε ένα παλιό, ξεθωριασμένο ράσο, ζωωμένος σε ασήμαντο στασίδι. Στάθηκα πλησίον του και αυτός μου λέει «καλώς τον», μου πιάνει το χέρι, το φιλάει και το αφήνει.

Από τότε είμαστε φίλοι πιστοί και αλληλοεξομολογούμενοι.

— Αυτό απαγορεύεται ως αντικανονικό, επειδή ο λαϊκός πρέπει να φιλάει το χέρι του ιερωμένου.

— Ο Χριστός έπλυνε τα πόδια των μαθητών του, καταδεχόταν αμαρτωλούς, παράλυτους, τυφλούς, φτωχούς, απελπισμένους, διωκόμενους, δαιμονισμένους, τους άγγιζε όλους αυτούς, όσοι από εντός τους αληθινά τον χρειάζονταν. Ο Χριστός σταυρώθηκε σε ξύλο, αλλά εσείς όπως βλέπω φοράτε χρυσούς σταυρούς, πολυτελή άμφια και ακκιζόσαστε και μιμείσθε γυναικείες φωνές κι έχετε ύποπτους παρακοιμώμενους στο επισκοπικό μέγαρο, όπως ο εξομολόγος μου λέει: Οι περισσότεροι από εσάς, είσθε κρυφά και φανερά σκανδαλοποιοί, λάτρες του Μαμμωνά και του Καίσαρα, και συστηματικοί θεομπαίκτες. Και αφού είσθε ομοφυλόφιλοι και λοιπά, γιατί δεν προτιμήσατε άλλο επάγγελμα και άλλο πεδίο κακοποιού δραστηριότητας, αλλά σκανδαλίζετε πιστούς και άπιστους, κακοποιούς και αθώους;

Αλίμονο σε όσους σκανδαλίζουν άλλους, λέει το Ευαγγέλιο.

Όλοι μαζί ξανακάθονται στην ακρογιαλιά και χασμουριούνται παρατεταμένα.

—Τι χασμουρητό είναι αυτό, σχολιάζει ο κορυφαίος των παρακοιμωμένων της επισκοπικής σπείρας.

Όλοι μαζί κάνουν τον σταυρό τους, αληθινά αυτή τη φορά, ίσως τη μοναδική φορά στη ζωή τους των αυτοματισμών, των συνηθειών, των υπολογισμών, των σταδιοδρομιών, των κοινωνικών παραστάσεων και των υποκρισιών έως τη λαϊκή και την ιερατική κτήνωση, ξένωση, παρανοϊκότητα.

— Τι άνθρωπος είσαι εσύ; ρωτάει ο πιο θηλυπρεπής ακκιζόμενος.

— Είναι μεταμορφωμένος δαίμονας, για να πειράξει την αγιοσύνη μας, τολμάει να πει διστακτικά, ο κορυφαίος των παρακοιμωμένων.

— Εκ μέρους μου, μπορεί να είμαι δαίμονας - πειρακτήριο, αλλά είσαστε εσείς άγιοι και παναγιώτατοι ή πανσεβάσμοι;

Παρ' ότι μου φαίνεται ότι στο βάθος σας σέβομαι και αισθάνομαι φιλικά, και δεν σας πετροβολάω, τι αισθάνεσθε και τι πραγματικά σκέπτεσθε για μένα;

Ο έως τώρα εξ αυτών αμίλητος, απαντά:

— Εμείς έως τώρα και όλοι σκεπάζουμε αλλήλους επίμονα κι επιμελημένα, γιατί εσύ μας ξεσκεπάζεις;

— Έχετε συνηθίσει να περιστοιχίζεστε από συνανθρώπους πού έχουν μάτια αλλά δεν βλέπουν κι έχουν αυτιά αλλά δεν ακούν, όπως λέει το Ευαγγέλιο.

Το ύφος σας, το ήθος σας, το βάδισμά σας, οι εκφράσεις σας, οι χειρονομίες σας και τα παραλειπόμενά σας, εκφράζουν ακριβώς αυτά που είσθε, που σκέπτεσθε, που αισθάνεσθε και που κάνετε, ιδίως στα κρυφά.

Κυριαρχείτε όπως και άλλοι σε άλλους τομείς, επειδή οι λαοί και οι θρήσκοι και οι άθρησκοι, έχουν μάτια και δεν βλέπουν, αυτιά έχουν και δεν ακούν, εγκέφαλο, σώμα, ψυχή έχουν, αλλά είναι δυσλειτουργικά, νοσηρά, εκφυλισμένα.

Εάν έτσι δεν συνέβαινε, ούτε για ένα λεπτό δεν θα παίζατε ρόλους απανθρωπιάς και εμπαιγμού του Θεού.

— (Με φιλικότατο, γλυκύτατο τόνο) Μου λέτε, σας παρακαλώ, το ονοματεπώνυμό σου και το πού κατοικείς, εσύ και ο εξομολόγος σου; Θα κάμω ιδιαίτερη μνεία για σας τους δυο, στις προσευχές μου και στις λειτουργίες μου.

— Τα ονοματεπώνυμα, ναι, αλλά το πού κατοικώ τι το χρειάζεσαι, μαζί με τη διεύθυνση κατοικίας του εξομολόγου μου, υπερήλικου γέροντα;

— Σας συμπαθώ πολύ και θέλω να σας βοηθήσω.

— Εάν είσαι σε θέση να βοηθήσεις πρώτα τον εαυτό σου και τη συνοδεία σου παρακοιμωμένων χαφιέδων και κριτών εναντίον ιερέων και άλλων, δίχως τη μαρτυρία ούτε ιερωμένων ούτε λαϊκών, έξω από τις δαιμονισμένες μικροσυμμορίες σας, τότε ευχαρίστως θα σου έδινα ονοματεπώνυμο, διευθύνσεις κατοικίας κι επάγγελμα. Τώρα, όμως, τι τα χρειάζεσαι;

— (Τώρα ξεσπούν όλοι μαζί εν χορώ) Καταραμένοι να είσαστε, ο εξομολόγος σου κι εσύ. Θα σας αφορίσουμε δίχως ονοματεπώνυμα και άλλα. (όλοι μαζί). Ανάθεμα. Ανάθεμα. Ανάθεμα. (Ξεκινούν να φύγουν).

— Σταθείτε για λίγο. Σταθείτε. Τώρα είναι η ώρα να σηκώσω τα δίχτυα. Θα σας χαρίσω όλους τους αστακούς, όλες τις μαλλιοκαθούρες, όλες τις συναγρίδες, όλες τις δράκαινες, τους σκορπιούς, τα χταπόδια, τους ροφούς και ό,τι άλλο, το οποίο ασφαλώς έχει εμπλακεί στα τέλεια δίχτυα μεγάλης αντοχής. Σταθείτε για λίγο παναγιώτατε και σεις άγιοι Πατέρες της Ελλάδος και του ανθρώπινου γένους, αφελούς και ταλαίπωρου. Όλα τα ψάρια δικά σας, δικά σας, δικά σας.

Προς στιγμήν, ο «παναγιώτατος και οι άγιοι» ομοφυλόφιλοι αυτής της σπείρας γοητεύτηκαν από τις ονομασίες τέτοιων ψαριών, και ίσως φαντάζονται τώρα ότι με κατατρόμαξαν με τις κατάρες, τους αφορισμούς και τα αναθέματα εν χορώ, με τα ουρλιαχτά των οξύτατων φωνών, θηλυκοτέρων κάθε φυσικού θήλεως ήχων.

Έτσι σταματούν και στρέφονται προς τη βάρκα.

Ο «ψαράς» τους λέει.

— Για τ' όνομα της αγάπης και του Χριστού και του Θεού και του λαού και των αληθειών του Ευαγγελίου, σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε. Σας σέβομαι, σας καταλαβαίνω, σας συμπονώ ως συνανθρώπινα όντα, αλλά δεν σας φοβάμαι. Οι κατάρες επιστρέφουν προς εσάς, επειδή δεν έχουν βρει στόχο εντός μου.

Ο Δεσπότης, τραβώντας κάπως τα γένια του για να συγκρατηθεί, απαντά:

— Τι άνθρωπος είσαι εσύ; Τόσους και τόσους έχω γνωρίσει και γνωρίζω, αλλά εσένα δεν κατορθώνω να σε κατατάξω κάπου και φοβάμαι, το ομολογώ.

— Αφού δεν γνωρίζεις τον εαυτό σου, όσους κι αν γνώρισες και γνωρίζεις και θα γνωρίσεις, εδώ και στον πέραν του τάφου κόσμο, δεν γνώρισες, δεν γνωρίζεις και δεν θα γνωρίσεις κανέναν. Μόνον κόλακες και φοβισμένοι και δολιοφθορείς ή δαιμονισμένοι όπως εσύ και η παρέα σου ως είδωλα ειδώλων είναι οι «συνάνθρωποι», ο λαός, η πατρίδα, η ανθρωπότητα, ο Χριστός, οι απεσταλμένοι του Θεού και ο Θεός, ως αίσχος και ατίμωση κάθε έννοιας και λέξεων θρησκείας.

Εάν χτυπούσα τη φρουρούμενη θύρα σου ως ίσος προς ίσον ανώνυμος, θα με έδιωχνες, εσύ και οι φρουροί σου. Μόνον ισχυρούς και μικρομεγαλοκομπιναδόρους και απατεώνες εγκαρδίως δέχεσαι και ευλογείς, στο υπονοούμενο όνομα του Διαβόλου και άλλων σκοτεινών δυνάμεων.

Αυτό είναι το γεγονός. Όλα τα άλλα, οι εκλογικεύσεις.

— Άνθρωπος είσαι ή διάβολος ή τι; (οι παρακοιμώμενοι εν χορώ αναφωνούν):

— Διάβολος, διάβολος, διάβολος μεταμορφωμένος (κάνουν μεγάλους σταυρούς με τέλεια υποκρισία, δίχως ούτε αμυδρή ακτίνα φωτός επιγνώσεως).

— Είμαι όπως εσείς και ίσως λιγάκι άνθρωπος.

— Γιατί, λοιπόν, δεν μας καταδέχεσαι και δεν μας χαρίζεις το ονοματεπώνυμό σου; Ρωτάει αμφίθυμος ο Δεσπότης.

— Δεν είμαι ομοφυλόφιλος, ούτε του «χριστιανικού» είδους του δικού σας.

— (Με φωνή σαν να λυγίζει): Κι εμείς άνθρωποι είμαστε.

— Ασφαλώς είστε άνθρωποι ή σαν άνθρωποι. Αλλά γιατί τόσο πολύ φροντίσατε να είστε οι εξουσιαστές και εξ επισημού υψηλής θέσεως δολιοφθορείς της Εκκλησίας του Χριστού, των εκκλησιών και των εκκλησιασμάτων;

Αυτός ο μικρός λαός υπέφερε πολύ και από τον καιρό της εθνικής του απελευθέρωσης, και με άλλου είδους ντόπιων και ξένων εισβολέων, οι οποίοι επίμονα κάνουν ό,τι μπορούν να παραπλανούν το λαό, να δολιοφθείρουν τη θρησκεία, να αφαιρούν κάθε υλικό και πνευματικό στήριγμά της, για να την έχουν παντελώς δουλική στο εκάστοτε οικονομικοπολιτικό και στρατιωτικό συγκρότημα.

Γιατί εσείς και οι παρόμοιοι σας και οι οργανώσεις τους, δέχεσθε αυτό τον διαβολοσατανικό ρόλο;

— (Ο Δεσπότης γονατίζει και προσεύχεται): Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, όλα αυτά είναι αληθινά και γεγονότα. Γιατί επί τόσα έτη, μάτια έχω και δεν βλέπω, αυτιά έχω, δεν ακούω, εγκέφαλο, γνώσεις, νου έχω, αλλά μόνο το διεστραμένο σεξ, το χρήμα και την εκμεταλλευτική πολιτική μεταχειρίζομαι;

— Μήπως δεν σου αρκούν πλέον αυτά, αλλά ως ακόρεστος εγωμανικός χρειάζεσαι και υψηλά νοήματα και δυναμικότερους συνωμότες πειστικότερης και κρυπτότερης υποκρισίας, για να δρας σατανικότερα;

Γιατί δεν ρωτάς τον εαυτό σου, ποιο από τα ψυχολογικά κομμάτια εντός σου τώρα παίζει ρόλο μετανοούντος και κατανοούντος, μήπως τυχόν εξαπατήσεις και το Θεό και το Χριστό και τους αγίους, και το εκκλησίασμα και άλλους, επειδή τόσο «συγκινητικά» εξαπατάς τον εαυτό σου;

— (Απευθυνόμενος με λυσιώδη οργή «ιερής» αγανακτήσεως προς τους χάσκοντες, έκπληκτους συνοδούς του): Πέτρες, πέτρες, αρπάξτε και βουλιάξτε τη βάρκα του, και πνίξτε τον. (Οι συνοδοί δεν υπακούουν, αλλά τραβούν τα γένια και τα μαλλιά τους, ουρλιάζοντας).

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΧΑΡΙΣ

Ουρανοξύστες παγεροί και πυραμίδες Φαραώ
το οικουμενικό Εγώ
τείνει το Δάκτυλο ψηλά
αιθέρια να καλύψει
το χάος και τη μόνωση, τη νέκρα της ψυχής
την πανανθρώπινη θλίψη,
(απ' την «Εποποιία των αγενών μετάλλων» 1934)

Καθώς απομακρύνονται τα πρόσωπα της παραθαλάσσιας «θείας» κωμωδίας, αυτός αναλογίζεται διάφορα και το γεγονός ότι το διεθνές παπαδολόι δεν αναθεματίζει ή δεν αγανακτεί εναντίον υποκινητών πολέμων και οργανωτών παντός είδους εκμεταλλεύσεων, ούτε φημισμένους άθεους, αντίχριστους και πολιτικοθεούς διώκτες τύραννους ή χαμογελαστούς δολιοφθορείς, αλλά μόνον όσους άλλοτε τολμούσαν να περιγράψουν κάτι από τον χειρότερο εκπεσμό και υποκρισία τους, ως συντεχνίες θεοεμπαικτών, τρομοκρατών και εκμεταλλευτών του θρησκευτικού αισθήματος των λαών, ιερωμένοι και θεολόγοι χωρισμένοι και χωριστικοί, καλλιεργητές του μίσους και της ψευδολογίας στο όνομα της αγάπης και του Θεού...

Σήμερα, επειδή αδειάζουν οι εκκλησίες, καθώς οι «πιστοί» αναζητούν θεραπείες, ευζωισμούς και σωτηρίες σε πολιτικοθεούς και μαφιόζους Επιχειρηματίες διεθνώς, δεν έχουν πρόχειρους τους αφορισμούς και τα αναθέματα για λεπτομέρειες και τυπικότητες, αυτοί οι κατ' εξοχήν των ουσιωδών παραβάτες και διαστρεβλωτές.

Αναλογίζεται επίσης ότι οι κοινωνικοποιημένες θρησκείες ανήκουν στις περιοχές της ανθρώπινης αγωνίας, στην ιστορία των κοινωνικών συστημάτων και προτύπων, όπως και άλλοι τρόποι της ψυχολογικά πληγωμένης ή με θρησκευτική ορολογία, της έκπτωτης αδαμικής ανθρωπότητας, για την οποία, όπως λέει η Παλαιά Διαθήκη στη Γένεση, ο Θεός μετάνιωσε που την έπλασε. Άλλωστε, όπως αποδείχεται στην ιστορία και στην εποχή μας, ο καταπεπτωκώς άνθρωπος, κατάντησε ολικός δολιοφθορέας της φύσης και του ίδιου του εαυτού, ξεριζωμένος, διαβολικός και στην πράξη αμετανόητος άθεος, εκτός από λίγες προσωπικές εξαιρέσεις.

Γήινη φύση και παρά φύση, αποτελούν κάτι ελάχιστο μέσα στα ημιανεξάρτητα υποσύνολα που αποτελούν την αστροφυσική και την αστροαιθερική κοσμικότητα διαφόρων βαθμίδων υλικότητας, ενέργειας και ζωής, έναντι της ακοσμικής απεραντοσύνης του θείου υπερφυσικού, υπέρνομου και υπέρλογου της θείας αποφαικότητας.

Άλλωστε, το αστροφυσικό σύμπαν το οποίο κατορθώνει να «χαρτογραφήσει» η αστρονομία, αποτελεί κάτι λιγοστό σε σχέση προς το αχαρτογράφητο αχανές των γαλαξιών και των νεφελωμάτων, των εκρήξεων και των γεννήσεων της υλοχημικής και της αιθερικής αστρικότητας και άλλων μορφών υπάρξεως, διαπιστωμένων ήδη από αρχαίους καιρούς και πολιτισμούς, έναντι των οποίων ακόμα και η πιο προχωρημένη επιστήμη, κουλτούρα και τέχνη της εποχής μας, αποτελούν μορφές σκοταδισμού, ακατανοησίας και βαρβαρότητας, επειδή προσφέρουν σε ανώριμη ανθρωπότητα και κτηνώδεις, διαβολικούς αρχηγούς και στελέχη, τις τεχνολογίες ολέθρου.

Από σκοπιά εγωμανούς γεωκεντρισμού και ανθρωποκεντρισμού, που μεταχειρίζεται όλες τις θρησκείες, τις επιστήμες, τις οικονομίες, τις κουλτούρες, τους πολιτισμούς, τις πολιτικές και τις μαγείες της μορφοποιού σκέψης εξ υλικών παρελθόντος δίχως την άχρονη αισθαντική νοημοσύνη και ολική αντίληψη, τα πέρ' από ημιανεξάρτητα υποσύνολα υπονομίας και νόμων διαφόρων βαθμίδων, αποτελούν ανυπαρξία ή φαντασίωση μαζί με την αποφαικότητα, ενώ η κάθε καταφακτικότητα ορισμένου επίπεδου αισθητηρίου, αποτελεί το παν και όλον της φύσης, της ιστορίας, της κοινωνίας και του σύμπαντος κόσμου.

Εντούτοις, από σκοπιά εσωτερικότητας θρησκείων, φιλοσοφιών, τεχνών και πνευματικής καλλιέργειας της ανθρωπότητας, υπάρχουν ανοίγματα προς το υπερφυσικό, που δεν είναι το παραφυσικό, το φυσικό, το κοινωνικό και το ψυχολογικό, αλλά, δια του υπέρνομου, το θείο και το αιώνιο έξω από χωροχρόνους, εκ του οποίου τα διάφορα επίπεδα και διαστάσεις αυθόρμητου Γίνεσθαι, αντίστοιχα προς το άνοιγμα, την ποιότητα και την ουσία οντικών βαθμίδων σε σχέση προς τη θεία Χάρη.

Αλλά τι λέμε; Όλα μετατρέπονται σε κούφιας λέξεις, παπαγαλισμούς και πιθηκισμούς για εκμεταλλεύσεις, μηχανιστικές εξαρτήσεις και υποδουλώσεις αλλήλων, με δημαγωγίες πολιτικοθεών και επιχειρηματιών, επικυριαρχίες εξ αρχαίων καιρών όπως και στη δυναμικότερη εποχή μας, επιχειρηματίες που χειρίζονται και τους πολιτικούς και τις θρησκείες και τις κουλτούρες, καθώς οι πολιτικοί και άλλοι εκβιάζουν αλλήλους, όλοι στον ίδιο Τροχό του Παραλογισμού και της Δυστυχίας, αλλά με διαβολική εκλογίκευση.

Εντούτοις, στην πιο προχωρημένη νέα φυσική επιστήμη, διαπιστώνονται απροσδιοριστίες, ανεξήγητα φαινόμενα απαλής αιτιότητας και αναίτιου και δημιουργικότητας εκ του Μηδενός, σαν να πρόκειται για θρησκευτικά βιώματα ή διανοήματα.

Ένα από αυτά είναι και η απαρχή που την ονομάζουν κβαντομηχανική φυσική και παρόμοια, χωρίς ακόμα να μπορούν να πουν για τα πιο πέρα.

Όπως φαίνεται, συμβαίνει επιστροφή προς θρησκείες, φιλοσοφίες και τέχνες αρχαίων πολιτισμών.

Το κάθε τι δεν πορεύεται ευθύγραμμο. Προχωρούμε κάπου, και οπισθοχωρούμε προς τα όσα παρακάμψαμε από άλλες επείγουσες ανάγκες και συχνά εκβιασμούς και τυραννίες πολιτικών, θρησκευτικών, οικονομικών και άλλων επιχειρηματιών.

Η γραμμική ροή του χρόνου διαφόρων διαστάσεων όπως και η διαχρονικότητα, ίσως αποτελεί μόνο για μας ένα τείχος, επειδή το αισθητήριό μας είναι περιορισμένο και ιδίως συνθηγεμένο με τους όρους του βίου μας ως ψυχολογική χρώνωση και κοινωνικές παραδόσεις και αντιπαραδόσεις, δίχως την αρχική τους ζωντάνια.

Μειονεκτικοί αλαζόνες απρόσεκτοι, συνεχίζουμε τις ψυχικές πληγές ανά τους αιώνες, σαν να ήταν ο Μηχανισμός κρατήσεώς τους εγγύηση ζωής και επιβιώσεως, ενώ είναι μεταβίβαση παρελθόντος σε παρόν και μέλλον, παρακάμπτοντες το ζωντανό παρόν και την άχρονη ολική αντίληψη χαρισμένη προς όλους όσοι την χρειάζονται, αντίληψη, η οποία, με θρησκευτική ορολογία, ονομάζεται Άγιο Πνεύμα.

Βεβαίως, οι τυπολάτρες σε επιστήμες, θρησκείες, φιλοσοφίες και λοιπά, φρίττουν με «ιερή» αγανάκτηση, μόλις κουνηθούν κάπως οι συνηθισμένες φρασεολογίες τους, ως τρισάθλιοι επίγονοι πνευματικά και αισθαντικά σκληρότατοι, αλλά διδάσκαλοι, προστάτες, θεραπευτές και σωτήρες άλλων.

Τώρα, μετά απ' αυτή τη σύντομη λεκτική σπειροειδή «πολυκίνηση» νοημάτων, ας επιστρέψουμε στα πρόσωπα της παραθαλάσσιας «θείας» κωμωδίας και στη συγκεκριμένη διεθνή κοινωνία της περιόδου αυτής. Τοπικότητα και οικουμενικότητα αλληλοσυμπληρώνονται επί καλού και επί κακού, δίχως τοπικισμούς, ψευδοδιεθνισμούς και εθνικισμούς που καταστρέφουν λαούς και πατρίδες.

Άλλωστε, ουσία της θρησκευτικότητας είναι η οικουμενικότητα με το πορεύεσθε εις πάντα τα έθνη δια της αγάπης και της των αλλήλων κατανόησης.

Οι πρωτοχριστιανοί επίσκοποι, ιερείς και εκκλησιάσματα, ήταν στοιχειωδώς τουλάχιστον καθαρμένοι από την ανταύγεια του Άλλου Φωτός της Μεταμόρφωσης και της Πεντηκοστής, καθαρμένοι, αν όχι και φωτιζόμενοι και θεούμενοι.

Αυτός αναλογίζεται επίσης τα προς το τέλος του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου, όπου λέει ότι πάρα πολλά έχει πει και κάμει ο Χριστός, τα οποία δεν περιέχονται σε γραπτά. Μερικά από αυτά παρέλαβαν προφορικά οι απόστολοι και διαδόθηκαν στις μυστικές ζωντανές συνέχειες Πατέρων της Ορθοδοξίας, οι οποίοι προσαρμόζονται, όπως ο επίσκοπος Φωτικής, προς το επίπεδο και τις φρασεολογίες της εποχής τους για να γίνονται κατανοητοί από όσους αληθινά χρειάζονται να προσέξουν βιωματικά, όχι προσκολλούμενοι σε λέξεις και νοήματα δίχως την αισθαντικότητα.

Εντούτοις το άνοιγμα για κατανόηση και θεία Χάρη είναι δύσκολο, επειδή τα σκοτεινά πάθη των συνθηκεύσεων του βίου εξ απροσεξίας, φράζουν το ανώτερο αίσθημα και την ανώτερη νόηση. Μερικοί από εμάς, είναι ήδη προ πολλού ψυχές υπό σήψιν, οι οποίες τυχαίνει να ενσαρκώνονται σε ισχυρά βιολογικά σώματα κι επομένως είναι αδίστακτοι δυναμικοί κακοποιοί σε όλες τις περιοχές και τις χώρες, παρασύροντες πολλούς απρόσεκτους σε χωριστικότητες και διαμάχες.

Σχίσματα φανερά και κρυφά, όπως και οι εκατέρωθεν αιρέσεις, πληθωρικά κομματιάσματα, «σταυροφορίες» και «ιεροί» πόλεμοι εναντίον αλλόθρησκων και ομόθρησκων, είναι και του χριστιανισμού το κατάντημα, εξασθενίζοντας κράτη, έθνη και λαούς, παρά τις τόσες πανοπλίες τους.

Έτσι και στην Ευρώπη, η τουρανική και αραβική πλημμύρα σάρωσε και διέλυσε το ανατολικό οχυρό που ήταν η βυζαντινή αυτοκρατορία κι έφτασαν έως τη Βιέννη και τη νότια Γαλλία πληθυσμοί πολύ γρήγορα πολλαπλασιαζόμενοι.

Δύση και παπισμός σε διεθνή κλίμακα εξακολουθούν και σήμερα την ίδια βλακώδη πολιτική αυτοεξοντώσεως με άλλου είδους «σταυροφορίες», εκφυλίζοντας και απελπίζοντας τους χριστιανούς και καταδιώκοντάς τους όπως στη λεγόμενη μαρξιστική Ρωσία και όλοι μαζί ετοιμάζοντας τον δεύτερο διεθνή πόλεμο.

Αλλά, όπως συχνά πρέπει να τονίζεται, η βιωματικότητα της βαθιάς κατανόησης έχει σημασία, όχι οι σωστές ερμηνείες, αναλύσεις και γνώσεις, επειδή αυτές χωρίς τη βαθιά κατανόηση αποτελούν τα πιο δυναμικά όπλα του σκοταδισμού της οντικής, αλαζονικής μειονεκτικότητας, που αγωνίζεται μάταια να θεραπευτεί δια των ακορέστων

υπερاناπληρώσεων και υπεραποζημιώσεων, δια της εξαπλώσεως σε χωροχρόνους, ατελεύτητα, σχηματίζοντας αστροψυχιστικούς καρμικούς ανέμους και θύελλες πραγματώσεων της παντοειδούς Κολάσεως δια της αμαρτίας, που σημαίνει την αστοχία του όντος δια της απροσεξίας, και της παραβάσεως του νόμου της ζωής και της θεότητας, αντίστοιχα προς τη βαθμίδα ή επίπεδο ημιανεξάρτητου υποσύνολου στην οποίαν ανήκει ως στάθμευση ή ως μονιμότερη οντική διαμονή.

Σε σχέση προς τις κοινωνίες της εποχής μας, η καλπάζουσα ανάπτυξη, διάδοση και διείσδυση των ανακαλύψεων, εφευρέσεων, μεθόδων, τεχνογνωσιών και της δυναμικότητας τεχνικής επειδή συνδυάζεται με την οικονομία των αδίστακτων επιχειρήσεων και με την πολιτική ψυχολογικών, υλικών και διανοητικών ιμπεριαλιστικών πολέμων, διαλύει τις παραδόσεις και τις αντιπαραδόσεις και δεν τις αντικαθιστά παρά μόνον με τη λογιστική της στεγνής μηχανιστικότητας, εναντίον της στοιχειώδους αισθαντικής νοημοσύνης και προβλεπτικότητας, υπέρ των πιο πέρα ψυχοκοινωνικών κατατμήσεων, ψευτοενώσεων και προσωρινών περιπλοκότατων συνδυασμών σε συμμαχίες και αντιμαχίες για εξάπλωση και επικυριαρχία, ερεθίζοντας τις δυσαρέσκειες και τις στερητικές καταστάσεις των λαϊκών μαζών, απ' όπου και οι πλουτοκράτες, οι εξουσιαστές και οι ιεράρχες προέρχονται, ως δήθεν αριστοκράτες, ενώ είναι τα αδίστακτα εκθράσματα των πληθειακών μαζών, πάντα σνομπιστές και δυστυχείς αυτοσπαραζόμενοι και αλληλοσπαραζόμενοι ως πρόσωπα και ομάδες ή συμμορίες και συντεχνίες επαγγελματιών, συμμαχιών και αντιμαχιών, σε ρευστή αγωνία εκ της άκρας ουδέποτε θεραπεύομενης μειονεκτικότητας. Γι' αυτό, όταν δεν καταφεύγουν σε υπερσιτισμούς, διασκεδάσεις, πορνείες και ναρκωτικά, ως πλάγιοι τρόποι αυτοκτονίας, μαζί με «θεραπευτικούς» πολέμους κατακτήσεων, αυτοκτονούν απευθείας, συνήθως συγκαλυμμένα εκ μέρους άλλων που επενδύουν σε αυτούς ως πρότυπα ηρωικών νικητών, ελπίζοντας ότι αυτοί θα νικήσουν πραγματικά το κεντρί της αλαζονικής και ακόρεστης μειονεξίας, θριαμβεύοντας επί άλλων ομοιοπαθών, για τη μονοκρατορία. Αλλά ζωή, επιβίωση, θεραπεία και ευτυχία σημαίνει ζωντανές σχέσεις για στοιχειώδους βιολογικές και πνευματικές ανάγκες, αλλά ποτέ ψυχολογικές, ακόρεστες μανίες για παρανοϊκές κυριαρχίες πάση θυσία, που είναι τα ψευτομεγαλεία του προσωπικού και του ομαδικού εγωκεντρισμού και ναρκισσισμού.

Έτσι ετοιμάζεται ο δεύτερος διεθνής πόλεμος, με κίνητρα τόσο τις επιτυχίες, όσο και τις αποτυχίες.

Η ρίζα του επερχόμενου δεύτερου διεθνούς πολέμου, είναι στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Χρεωκοπία ή Κραχ του 1929, απ' όπου ο αντίκτυπος στην Ευρώπη των τραπεζών και των επιχειρήσεων, ιδίως στη νικημένη Γερμανία και Ρωσία, όπου η περισσότερη πτώχευση και ανεργία, σε συνέργια προς την εθνική ταπείνωση, τις πολεμικές αποζημιώσεις και τον αφοπλισμό της Γερμανίας, σε συνδυασμό με τη διάλυση του τσαρικού καθεστώτος για να το διαδεχθεί καθεστώς δολιότερο.

Οι αψυχολόγητοι όροι της συνθήκης για ειρήνη με τη Γερμανία, καθώς εξαθλίωσε τα μικροαστικά στρώματα του πληθυσμού και καταδίκασε τους εργάτες σε ανεργία, παράλληλα προς την ολική εξαθλίωση και λουμπενπρολεταριοποίηση των πληθυσμών της Ρωσίας, ξύπνησαν δυνάμεις αρχαϊσμού για εκδίκηση, άκρως υπερاناπληρωματική μανία για ανόρθωση και ωμή βιολογική επιβίωση πάση θυσία.

Στην ίδια την Αμερική της Χρεωκοπίας, αντίστοιχες δυνάμεις προγραμματίζουν τον επεκτατισμό, αρχίζοντας με τη διάλυση των αγγλογαλικών αποικιών και την αρπαγή από αυτές πρώτων υλών, στρατηγικών σημείων και ότι άλλου κατάλληλου για μια PAX AMERICANA, που να χειρίζεται τον πλανήτη δια των γλοιωδών, παντελώς ανέντιμων αντιλαϊκών υποκειμένων που ονομάζονται πολιτικοί δεξιοί, κεντρώοι και αριστεροί διεθνώς, αντίστοιχοι του παπισμού, χωρίς καμιά μεταξύ πολιτικών αλληλεγγύη, εκτός από τις ρευστές συμμαχίες και αντιμαχίες υπολογισμών, καθώς η συμμαχία σε ορισμένα προσωρινά σημεία, σημαίνει αντιμαχία δολιότερη σε άλλα σημεία.

Μέσα σε τόσο διαβολικούς συνδυασμούς, οι πολιτικοί μικρών κρατών, εθνών και ομάδων, αποδείχνονται ηρωικότετοι πράκτορες άλλων εθνών και κρατών, ικανοί για όλες τις προδοσίες και αποστασίες για να «εξουσιάζουν» κι αυτοί κάτι, ως τραγικές αστειότητες. Παράλληλα, ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός, υλικός και διανοητικός, επωφελείται κι ετοιμάζεται για διεθνή εξόρμηση, αντίστοιχη του γερμανικού. Παντού η ίδια αλαζονική μειονεκτικότητα για μάταιη υπερاناπλήρωση κακουργώντας.

Ο ρωσικός νεοτσαρισμός του Στάλιν βυθίζεται στα προβλήματα που προκύπτουν από μια επανάσταση σε λάθος χρόνο και τόπο, εάν πραγματικά λάβαιναν υπόψη τη μαρξιστική θεωρία οι λεγόμενοι μαρξοκομμουνιστές.

Ήδη από τα πρώτα χρόνια μιας τέτοιας «επανάστασης» εκ μέρους ελάχιστης μειοψηφίας σε σχέση προς τους πληθυσμούς και την κατάσταση καταρρεύσεως της τσαρικής Ρωσίας. Η πολύ εύκολη «νίκη» τους, δίχως στελέχη μέσα στη γενική σύγχυση, μετετράπη σε σχίσμα και ανταγωνιζόμενες φατρίες διεθνιστών κι εθνικιστών για την «ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μια μόνον χώρα», ήδη απομονωμένη πολλαπλά και άκρως εξαρτώμενη οικονομικά, τεχνολογικά και κυριολεκτικά αγράμματη, εκτός από λίγα πρόσωπα, τα οποία πρόλαβαν κι έφυγαν στη Διασπορά, βλακωδώς καταδικωμένοι επιστήμονες και διανοητές της τσαρικής Ρωσίας, μαζί με τον χριστιανισμό.

Έτσι και στη Ρωσία απέμεινε η πείνα, η απελπισία των πολυεθνικών πληθυσμών και η ελπίδα για εκδίκηση, στρεφόμενη εναντίον του κεφαλαιοκρατικού διεθνούς ιμπεριαλισμού, ενώ ο ιδιόμορφος κρατικός ιμπεριαλισμός Υπερκόσμου και Υπερκράτους άρχισε ανελέητα να εξαπολύει τον τρόπο εναντίον των όσων δεν κατόρθωσαν να δραπετεύσουν: πάμπτωχων αγροτών, εργατών και διανοούμενων.

Το Κραχ της Αμερικής του 1929, δια της καταρρεύσεως της οικονομικής «πίστεως», βασισμένης στον «αέρα», συνδυάζεται με το ιδεολογικό Κραχ του ρωσικού «μαρξισμού» και με την ωμή στρατοκρατία του γερμανισμού, που ενισχύεται από τους δυτικούς διεθνώς, εναντίον της Ρωσίας, ενώ στην Άπω Ανατολή ετοιμάζεται ο ιαπωνισμός.

Αυτά τα τέσσερα γεωπολιτικά και οικονομικά κέντρα ως ψυχοκοινωνικά μαγνητικά ρεύματα, είναι ήδη ψυχολογικά και στρατιωτικά έτοιμα για το δεύτερο διεθνή πόλεμο, ως έκρηξη ψυχισμού απερίγραπτης μειονεξίας εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων με πέμπτο παράγοντα τους υπερπληθυσμούς υπανάπτυκτων λαών, των οποίων οι πληθωρικές γεννήσεις αποτελούν το μοναδικό διαθέσιμο όπλο επιθετικότητας και δυστυχίας εναντίον όλων και του ίδιου τους εαυτού, ως πρόσωπα, φυλές και κράτη.

Μαζί με την Αμερική και ο διεθνής παπισμός δίχως καμιάν άλλη σχέση προς τους θρήσκους εκτός από την εκμετάλλευση της θρησκευτικότητάς τους, δοκιμάζουν ήδη το αρχαίο τέχνασμα να μεταχειριστούν τη δυσαρέσκεια λαών και μαζών, στρέφοντάς την για τυφλή εκδικητική μανία εναντίον αλλήλων και ως πανγερμανισμός εναντίον του πανσλαβισμού κι εναντίον των εθναρκετών αστικών δημοκρατιών, απ' όπου υπολογίζεται να βγουν νικητές, παπισμός και Αμερική, ώστε να προκύψουν μερικά από τα στοιχεία της Αποκαλύψεως του Ιωάννου, που υπάρχουν ήδη ως δυνατότητες της νεοφυσικής, της νεοβιολογίας και της νεοπαράφυσικής μαγείας.

Έχει γραφεί σε προηγούμενα κεφάλαια για τη μανία του εγωκεντρισμού μας να ρουφάει όλη σχεδόν τη ζωτική ενέργεια από το σώμα και την ψυχή, με ακόρεστη ορμητικότητα, ώστε να μπορεί να απλώνεται σε χώρους και χρόνους, εναντίον του σύμπαντος κόσμου και του Θεού κοσμοποιομένου και ακοσμικού.

Απ' αυτό το γεγονός, τίθεται το ερώτημα: πρέπει να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας και τη θέλησή του μαζί με δικαιώματα, αφού μας κυβερνά εγωισμός, προσωπικός και ομαδικός, οργανωτής του σκότους της σκέψης που δεν είναι αισθαντική, ολική νοημοσύνη, πέρα από στατικοποιούμενο εγκέφαλο και το χρόνο, τον ψυχολογικό;

Για όσους δεν χρειάζονται κάτι διαφορετικό δεν υπάρχει πρόβλημα και απορία, παγιδευμένοι σε ψυχολογικές προβολές και κοινωνικές συγκρούσεις, δια των οποίων αγωνίζονται μάταια για ευταξία, υγεία, δικαιοσύνη, λευτεριά και ευτυχία.

Οι άλλοι όμως, θρήσκοι και άθρησκοι, ενδιαφερόμενοι για κάτι πέρα από τον εγωκεντρισμό και την ψυχοκοινωνική του κόλαση, επόμενο είναι να λαβαίνουν υπόψη αυτό το ερώτημα, οπότε, εξ αυτού τίθεται άλλο: υπάρχει κάτι ανθρώπινο υπεράνθρωπο, λογικό και υπερλογικό, εντός μας κι έξω μας, το οποίο είναι σε θέση να μας βοηθήσει ώστε να κατανοούμε τον εαυτό μας, τους άλλους, τον κόσμο απευθείας, δίχως τις ιδεολογίες, ανοιχτοί και πέρα από τα ανθρώπινα και τα εγκόσμια;

Εάν εγκαταλείψω την εμπιστοσύνη στον εαυτό μου, στη θέλησή μου, στα δικαιώματά μου τα φυσικά, τα παραφυσικά, τα κοινωνικά, τα πολιτικά ή όποια άλλα και στο κατώτερο επίπεδο του αισθητηρίου, συνήθως σε πολλούς εκφυλισμένο, προς τα πού να απευθυνθώ για βοήθεια;

Οι συνάνθρωποι μου είναι κι αυτοί ομοιοπαθείς από εγωμανία και αυτισμό, νάρκισσοι και νεκρόφιλοι και πολεμοχαρείς ψευτοειρηνιστές, λογικοποιημένοι υποκριτές εντελώς

παράλογοι στην πράξη, παρά τις πληθωρικές ιδεοληψίες και μονομανίες γύρω από λεκτικά κομμάτια περί καλού, αγαθού, ωραίου ή θεϊκού.

Τα πέρα από τα ανθρώπινα είναι άγνωστα και πως θα ζητήσω βοήθεια;

Και σ' αυτά υπάρχει απάντηση: επειδή το υπερανθρώπινο ή θείο είναι παντού κι εντός μας, ως έχω εμπιστοσύνη σε αυτό και σε όσους πριν από εμένα είναι ανοιχτοί προς την καθαρή ενέργεια του υπέρλογου ή, με θρησκευτική φρασεολογία, του Αγίου Πνεύματος.

Τρίτη σειρά ερωτήσεων, τώρα προκύπτει: πού να βρω τέτοιους συνανθρώπους, που είναι σε θέση να με βοηθήσουν; και αν το άνοιγμά μου προς το θείο είναι μόνο άνοιγμα προς ψυχολογικά υπόβαθρα αιώνων με αβύσσους κολάσεων ή άλλων κόσμων ή προς φαντασιώσεις φορτιζόμενες με ισχυρή ρυπαρή ενέργεια πανουργίας και διαβολικότητας, με πρόσοψη αγαθότητας και φωτός, ποιος θα με βοηθήσει να επιστρέψω τουλάχιστον στη συνηθισμένη μου καθημερινή βλακεία και αθλιότητα;

Μήπως τα χάπια, πιο νοσηρών ψυχιάτρων, ανεπίδεκτων διαλόγου ίσων προς ίσους, αλαζονικών παπαγάλων των κρατικών πανεπιστημιακών και άλλων εγχειριδίων εμπορικότατης και ανελέητης ταξινομήσεως ασθενών, οι οποίοι, οπωσδήποτε είναι πιο ευαίσθητοι και νοημονέστεροι ως επί το πλείστον, ενώπιον της κατοχυρωμένης κτηνωδίας και αδιαπέραστης λογικομανίας ουσιαστικά τρελών ψυχιάτρων;

Αντίστοιχα εκ γεγονότων μπορεί να ειπωθούν και για σαρκογιατρούς, ψυχολόγους, παιδαγωγούς, πολιτικούς και παρόμοιους εκτός από λίγες προσωπικές εξαιρέσεις, όχι εξαιτίας του επαγγέλματός τους, αλλά από κάτι άλλο αστάθμητο.

Από τα ανθρώπινα απομένει το ιερατείο, ο «πνευματικός πατέρας» και ο εξομολόγος, εξ επισήμου ορισμού και διορισμού.

Εντούτοις, το ουσιώδες δεν είναι αυτοί, αλλά το αν πραγματικά χρειάζομαι βοήθεια, έχοντας εγκαταλείψει τα εγωιστικά μου δικαιώματα, τη σκληρή, ανελέητη θέλησή μου, την αλαζονική μειονεκτικότητα την αναζητούσα υπεραναπληρώσεις και συμψηφισμούς πάση θυσία προς επίγειες, ουράνιες ή όποιες άλλες αναρριχήσεις ψευτομεγαλείων, ευχαριστήσεων κι εξασφαλίσεων σε κόσμο ρευστότητας, άγνοιας κι εκλογικεύσεων του οργανωμένου σκοταδίου της ανθρώπινης σκέψης, της άνωθεν βοήθειας από εντός και τη συνεργασία και συμμετοχή προς τα έξω.

Όμως, εάν η βοήθεια που χρειάζομαι είναι για την ενίσχυση της εγωμανίας μου, της ανελέητης, σκληρής θέλησής μου και των κοινωνικών ή άλλων δικαιωμάτων μου για να παγιδευτώ ακόμα πιο βαθιά στη συνθήκευση, στην πλεονεξία δια των φαντασιώσεων ή και των πραγματώσεων κάτω από γοητευτικά προσχήματα και ρητορείες, τότε, ούτε από εντός, ούτε από έξω θα βοηθηθώ για καλό και κανένα ιερωμένος και εξομολόγος ή γιατρός ή ψυχολόγος ή γκουρού ή πολιτικός ή όποιος άλλος, και άγιος, δεν θα μπορέσουν να με βοηθήσουν, παρά μόνον για να ενισχύσω τη διαβολικότητά μου και τη δυστυχία μου, επενεργώντας σε δυστυχία και κατάπτωση όντων και κόσμων.

Μεταξύ άλλων που θα μπορούσε να παρατεθούν, να ένα απόσπασμα από Ελληνορθόδοξο άγιο, κρίνοντας τουλάχιστον από τα σωστά νοήματα που έχει γράψει:

«...Ίσως ενθυμείται τις, ότι εάν μη έχει τις τινά επερωτήσαι, τι έχει ποιήσει; Όπως εάν εν αλήθεια θελήσει τις το θέλημα του Θεού εν όλη καρδιά, ουδέποτε αφή αυτόν ο Θεός, αλλά παντός οδηγεί αυτόν κατά το θέλημα Αυτού.

Όντως εάν κατευθύνη τις την καρδιά εαυτού προς το θέλημα του Θεού, παιδίον μικρόν φωτίζει ο Θεός είπεν αυτό το θέλημα Αυτού.

Εάν δε, μη θέλει τις μετά αληθείας το θέλημα του Θεού, και προς προφήτην εάν απέλθη, προς την καρδιά αυτού την στρεβλήν, δίδει ο Θεός εις την καρδίαν του προφήτου, αποκριθῆναι αυτό, καθώς λέγει η Γραφή...».

Αυτά και παρόμοια λένε οι Αγίες Γραφές και η κοινή λογική, αλλά οι συντεχνίες των ιερατείων, αντίστοιχες προς άλλες συντεχνίες, δεν προσέχουν τα ουσιώδη, κι όταν ακόμα τα παπαγαλίζουν και τα πιθηκίζουν άριστα.

Γι' αυτό ο Χριστός, εξακολουθεί ακόμα, ανά τους αιώνες, να μαστιγώνει όσους μετατρέπουν τους ναούς σε σπήλαια ληστών και τα ιερατεία σε δηλητηριαστές ψυχών, στο όνομα της αδελφότητας πάντων, της κατανοήσεως αλλήλων και της αγάπης.

Όλες οι συντεχνίες έχουν απόρρητα και επαγγελματικά «μυστικά» εναντίον των αφελών λαών και υπέρ των εκμεταλλευτικών, των διωκτικών και των οχυρωμένων εξουσιών τους, οι οποίες τελικά καταρρέουν για να τις διαδεχθούν δολιότερες.

Γιατί να διασωθεί ένας τέτοιος κόσμος, αφού με κανένα τρόπο δεν χρειάζεται θεραπεία και σωτηρία, παρά μόνον για να διαπράττει τα ίδια και χειρότερα;

Το πλήθος που ακολουθούσε το Χριστό και συνωστιζόταν για να τον εγγίξει, μόνον ένας ή δυο αληθινά τον άγγιζαν από εντός, αυτοί που πραγματικά εκ βάθους καρδιάς χρειάζονταν τη βοήθειά του, ιδίως για ψυχική ίαση και σωτηρία, όχι μόνον σωματική, που συμβολίζει την πνευματική υγεία.

Αφού ο ζωντανός Θεός και Χριστός είναι παντού και πάντα, χωρίς αυτό να σημαίνει πανθεισμό και ειδωλολατρεία, το καθετί ως όντα και πράγματα και συμβαίνοντα εντός μας και έξω μας, είναι σχέσεις κι ευκαιρίες επιφοιτήσεως κι εξισορροπήσεως, σχέσεις τριαδικές και σχέσεις κλιμάκων.

Ο εγωισμός είναι διαταραχή της Ευταξίας και γι' αυτό φέρνει δυστυχία και καταστροφές στον κόσμο που κάνουμε, καθώς τα εντός πραγματώνονται στα έξω, από όπου επιστρέφουν εντός για να μας επιβαρύνουν περισσότερο και για να ανακυκλωθούν με προοδευτικότερες, δηλαδή δολιότερες τεχνολογίες καταστροφισμού.

Αλλάζουμε πρότυπα και συστήματα και ιδέες, για να μην αλλάζουμε τον εντός μας κόσμο, αλλάζοντας τον έξω μας κόσμο, για να παραμένουμε τυφλότεροι εγωμανείς, φορτωμένοι λέξεις, εικόνες, γνώσεις, μεθόδους και τεχνικές, έως την ολική αυτοεξόντωση, σε φαύλους κύκλους αρχαϊσμών και μελλοντισμών ανεπίγνωστων.

Τέτοια νοήματα δεν είναι εμπορεύσιμα και πολιτεύσιμα, εκτός αν οι επιχειρηματίες και οι πολιτικοί μαζί με τα ιερατεία τα παραχαράξουν, απ' όπου κι αν προέρχονται. Αυτοί χειρίζονται οπαδούς, πελάτες, καταναλωτές, ιδρύματα και κράτη δια των υποβολών και επιβολών, ως άριστοι έμποροι και δηλητηριαστές σωμάτων, ψυχών και πατρίδων.

Το καλό και το κακό επισωρεύονται και σε άλλη διάσταση, απ' όπου επιστρέφουν στους δράστες, ως ευκαιρίες για θεραπεία ή για χειροτέρευση από συνεχιζόμενη απροσεξία κι επιμονή στο οργανωμένο σκοτάδι της σκέψης, μορφοποιου και λογικότατης, αλλά χωρίς αισθαντική νοημοσύνη.

Εκφυλιστικές περιπλοκές κι εμπλοκές διαφόρων βαθμίδων, συμβαίνουν σε σχέση προς όλες τις λειτουργίες του οργανισμού και της ψυχής, όταν οι ψυχολογικές ψευτοανάγκες απωθούν τις βιολογικές και πνευματικές.

Γι' αυτό συμβαίνουν και σε σχέση προς το σεξ, ψυχολογική και βιολογική σύγχυση φίλων και φυλών. Μερικές θηλυκές ψυχές ενσαρκώνονται σε αρσενικά σώματα και αρσενικές ψυχές σε θηλυκά σώματα. Σε τέτοια βάση, αντρογύναια και γυναικοάντρες που δεν είναι οι ερμαφρόδιτοι ούτε οι ψυχολογικά συνταυτισμένοι προς λάθος φύλα από έλξη κοινωνικής ισχύος και παραστάσεως.

Το σεξ, ως ενδιάμεσο μεταξύ ανώτερων και κατώτερων ψυχοπνευματικών κέντρων και λειτουργιών, επενεργεί, όχι μόνο στα σαρκικά κύτταρα, αλλά και στην «αύρα» και στο ψυχικό σώμα, όπως τα συγκοινωνούντα δοχεία, μεταβιβάζοντας εκπορεύσεις από τον περισσότερο ρυπαρό χαρακτήρα, προς τον καθαρότερο. Γι' αυτό άλλοτε οι θρησκείες ως πολυεπιστήμες εφιστούσαν την προσοχή στο σεξ και στη διατροφή, συμβουλευόντας αποφυγή της πορνείας και των αταίριαστων ενώσεων, όπως συμβούλευαν και την ανάγκη για νηστείες, προς κάθαρση σώματος και ψυχής, νηστείες διαφόρων επίπεδων.

Αλλά η τυποποιημένη μαζικοποίηση των θρησκειών και των ιερωμένων, επέφεραν τον παντελή χωρισμό της ζωντανής, επαναστατικής παραδόσεως, που την ονόμασαν κατόπιν «εσωτερισμό» και «μυστικισμό».

Ό,τι απόμεινε από την πρωταρχική αλήθεια, οργανώθηκε σε κτηνώδεις εκμεταλλευτικές συντεχνίες «ιερατείων», ως εξαρτήματα και πράκτορες των εκάστοτε επικρατούντων κοινωνικών συστημάτων και προτύπων και τυφλά όργανα των πολιτικοθεών, όταν αυτά τα «ιερατεία» δεν ήταν και οικονομικοί, στρατιωτικοί και πολιτικοί εξουσιαστές εναντίον λαών και πατρίδων.

Αυτό το γεγονός όσους δεν το βλέπουν, ή όσο παρασταίνουν ότι δεν το βλέπουν τα ιερατεία των θρησκειών και οι αφελείς ή τυφλωμένοι πιστοί τους, τόσο εργάζονται διαβολικά για λογαριασμό του Σατανά, πίσω από λέξεις, πολύ ωραίες λέξεις, αντίστοιχες προς τις δημαγωγίες των πολιτικών και τις διαφημίσεις των επιχειρηματιών της εμπορίας σωμάτων, ψυχών, έργων του νου και των χειρών, έμποροι και πατρίδων και θρησκειών και επιστημών και φύσης και παραφύσης και κουλτούρας.

Η θεραπευτική αποτελεί μυστήριο που δεν επιδέχεται συντεχνίες κι εμπορίες ούτε δεσποτισμούς.

Αποτελεί την εις βάθος απογύμνωση του ανθρώπινου όντος, για να απομείνει το λίγο ή το πολύ πρωταρχικό.

Στην ελληνορθόδοξη θεραπευτική, μια τέτοια γύμνωση δια της Νήψεως, όπως και σε άλλες θρησκείες που αυθορμήτως πλησιάζουν την Χριστότητα πέρα από τη σκέψη και το «συνειδητό», σημαίνει την κάθοδο σε βαθμίδες ψυχολογικής κολάσεως.

Λίγοι διαβαίνουν γρήγορα τέτοιες βαθμίδες. Άλλοι, μετά τις ευχάριστες καταστάσεις και τις εκστάσεις, παραμένουν μήνες και χρόνια στον Άδη, και δεν μπορούν να εξέλθουν δίχως την άνωθεν βοήθεια και Χάρη. Μερικοί άλλοι δεν ξέρουν ποιοι είναι, τι είναι, σε πλήρη σύγχυση ή βουβό αυτισμό ή εναλλαγή μεταξύ καταθλίψεως και μανίας, και όμως θεραπεύονται και σώζονται. Ενώ σε άλλους συμβαίνει αδιέξοδο, τρέλα ή φυγή, προς τη γνωστή και συνηθισμένη τους κοινωνική Κόλαση.

«Στου Πατρός Μου την Οικία, πολλάι Μοναί εισίν», δηλαδή, πολλοί κόσμοι και πολλά σύμπαντα μέσα σε σύμπαντα. Καθένας μας πάει όπου φροντίζει για να πάει.

Υπάρχει και η περίπτωση της φυγής προς τον εφιαλτικό μηδέν κόσμο, δίχως άλλο αντίκρισμα, παρά μόνον τους εφιάλτες μέχρις εξαντλήσεως του υπό σήψιν όντος.

Αν όλα τελείωναν πέραν του Τάφου, δεν θα υπήρχε ζήτημα για υλιστές οι οποίοι, εντούτοις, είναι ιδεομανείς και πολύ φροντίζουν για υστεροφημίες και αρπαγές και ιδιοκτησίες ή επισωρεύσεις χρημάτων σαν να πρόκειται να ζήσει το εκφυλιζόμενο σαρκίο τους χιλιάδες χρόνια, φορτωμένοι όλες τις βασανιστικές πολιτισμογενείς και ιατρογενείς ανιάτες αρρώστιες.

Αντίστοιχα, ιδεαλιστές, ασκητές και θρήσκοι, τίποτε στην πράξη δεν εφαρμόζουν, αρκούμενοι σε φρασεολογίες και σαδομαζοχισμούς, σύμμαχοι και συνεργοί κάθε υλισμού και αστοχίας ή αμαρτίας, πολεμοχαρείς όσο και οι υλιστές, ώστε κι αυτοί να φορτώνουν το σώμα τους αρρώστιες και την ψυχή τους νοσηρότητες, υποκρισίες και αριστουργηματικής υπεκφυγής κακουργίες.

Όσοι δεν κατορθώνουν να «δράσουν λογικά και ωφέλιμα» ως υλιστές και ιδεαλιστές-ληστές, «δρουν βιολογικά» μέσα σε άκρα φτώχεια και στέρηση, πλημμυρίζοντας το χώρο με λιμοκτονούντα παιδιά, το μοναδικό τρόπο επιθετικότητας που διαθέτουν εναντίον όλων και των τέκνων τους, αυτοκαταδικαζόμενοι να τα βλέπουν να υποφέρουν και να πεθαίνουν τόσο νέα, χειροτερεύοντας τους συσσωρευτές μνημονικού της ανθρωπότητας και του πλανήτη, χειρότερο και από ό,τι συμβαίνει σε δασικές ζούγκλες. Οι ψυχολογικές ζούγκλες είναι απερίγραπτης φρίκης καταστάσεις.

Αλλά, τι λέμε ξανά; Ποιοι ενδιαφέρονται για να προσέξουν τέτοια γεγονότα;

Οι λεγόμενοι ρεαλιστές, όπως και οι διαλεκτικοί, απαιτούν πρόχειρα και χειροπιαστά πράγματα μέσα σε κομματιάσματα και σε πιο πέρα στεγανότερα κομματάκια ή συρραφές κουρελιών προσωπικά και συντεχνιακά ανταγωνιζόμενοι και με ψευτοενώσεις, αλλάζοντας τον κόσμο για να μην αλλάζουν τη βλακεία και την κακία τους, όπως ακριβώς και οι «θρήσκοι» και οι «παραθρήσκοι» και παραφυσικοί. Εντούτοις, κάποιοι πρέπει να είναι λεύτεροι σκοπευτές.

Αλλά ακριβώς, αυτούς μισούν με ιδιαίτερη κακία οι «καλοί», οι «δίκαιοι», οι «θρήσκοι» και οι «λεύτεροι δημοκράτες», δολιότεροι σκάβων τυράννων.

Εάν κάτι καλό και θείο απομένει ακόμα εντός μας, που δεν έχει αποσυρθεί, όσο κι αν είναι θαμμένο βαθιά, κάτω από τα σκουπίδια βιωμάτων κι εμπειρισμών, της αστρικής και της γήινης περιπέτειας, θα αναμνησθεί νοσταλγώντας, θα ανησυχεί για τον εκπεσμό, όσο κι αν βομβαρδίζεται με βλαβερά υποκατάστατα, και θα φροντίζει μέσα από τη φτώχεια και τον πλούτο, μέσα από τις καλύβες και τους ουρανοξύστες, τις μηχανές και τους ρομποτισμούς δομών και μεγαδομών ιδεοϋλιστικής μεγαλομανίας και επιθετικότητας, θα αναμνησθεί νοσταλγώντας την ευγενική καταγωγή και βοηθώντας εαυτό δια της αυτογνωσίας και της αυτοπεριθάλψεως, θα ζητήσει την εξ ύψους βοήθεια, για θεραπεία και σωτηρία των όσων η ανθρωπίνη ενέργεια δεν κατορθώνει.

ΣΑΝ ΜΥΘΙΚΗ ΑΝΤΑΥΓΕΙΑ ΤΟ ΕΥΠΙΝΗΜΑ

Γιατί ψυχή νοσταλγική, αφού πεζά κοιτάξεις
στον κόσμο αυτό των πτώσεων, τολμάς ν' αντιλαμβάνεσαι
σαν απ' αλλού να έρχεσαι, ξένη εδώ, πολύ;
Αυτό το κάτι, από πού, σαν αύρα σε κεντρίζει

σαν μυθική ανταύγεια, μέσα στο χρόνο άχρονη;
Δεν απωθείς το αίσθημα σε απόδρασης θορύβους.
Προς πού να πεις τον πόνο σου, σε ποιαν άλλη ψυχή
σ' αυτό τον κόσμο του έξαλλου και βιαστικού πολτού
που μια στιγμή δεν σταματά ν' αφουγκραστεί το νέο;
Παρηγοριά δεν δέχεσαι, πικρία δεν σου μοιάζει
φιλίας νεύμα αποτολμάς κι αν δεν το δέχονται ούτε αυτό
δεν περιμένεις το άρρητο σε κήπους λεκτικούς.
Ωραίος ο κόσμος της ροής, του φευγαλέου το σύννεφο
πελάγη ως χέρι φιλικό, βουνά η θαλπωρή σου,
σκέπη σου τα ουράνια, η γη το προσκεφάλι.
Ευχαριστείς και προσκυνάς για δώρα πλησμονής
στην απειρία του τοπικού, στου μακρινού τη γειτονιά.
Το καθημερινό ουράνιο, ποίηση βάθους η πεζότης.

Κατά τη διάρκεια του πλου προς νότον, συνάντησε διάφορους τοπικούς ανέμους,
παραφυάδες εξ ανταποκρίσεις της περίπλοκης Ολότητας του Καιρού.
Επεκτείνοντας την ορμή αυτού του νοήματος προς το σύμπαν, σε έκτακτη ένταση της
αντίληψης μετακινούμενης καθέτως, δέχτηκε απόκριση, και, για να μη χαθεί στις
λεπτομέρειες της καθημερινότητας, γράφει αυτούς, εν πλω, τους στίχους:

ΤΥΦΛΟΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Το ζητούμενο Τρίτο, συνέχει των κόσμων τις κλίμακες
καθώς από τη Μάζα-Μηδέν, η Άρνηση γίνεται Θέση
με άστρων εξορμήσεις υλούμενες
κοσμοποιούμενο Σώμα, του Άδηλου Θείου, του Ζώντος.
Το «γνωστό» παραμικρό από το Μέγιστο κι Ελάχιστο,
του Μη Γνωρίσιμου Αγνώστου,
που συντρίβει θεωρίες κι εργαλεία επιστημών
διαψεύδει θρήσκων αυτισμούς
σατανισμούς πολιτικών ανατρέπει.
Ανεπίγνωστοι της ίδιας μας θρασύτητας
με το γνωρίσιμο άγνωστο εξοπλίζουμε το Μίσος
αγνωσίας εαυτού, επειδή τη λευτεριά μισούμε
και της ενοχής την αποκάλυψη,
καθώς το μέλλον ενεργεί σε παρελθόν.
Ανταπόκριση αγνώστου σύμπαντος, το ζωντανό παρόν.
Τοπικιστές-γενικιστές της πνιγηρότητας του Εγώ
μαχαιρώνουμε πίσωπλάτα, όπως των δειλών οι πιο δειλοί
φοβούμενοι μη χάσουν την «ασφάλεια»
και την ευχαρίστηση του φόνου, τέτοιου φόνου,
που διαπράττουν οι νεκροί,
τυφλοί ενώπιον της σημασίας των γεγονότων
εν αγνοία της δικής μας νεκρικότητας.

Σε εποχή αρχόμενου «υδροχοϊσμού», συγκρουόμενου με τις ουρές δυο «ιχθύων», οι
πειραματικές αποδείξεις είναι πολύ επικίνδυνες για νόες και χέρια «πρακτικών» κι
επιχειρηματιών και άλλων βυθισμένων σε ακόρεστες μεγαλομανίες υλικών,
συναισθηματικών και διανοητικών ιμπεριαλισμών της αβυσσώδους μειονεκτικότητας που
αγωνίζεται να είναι όλα δικά της, εξακολουθώντας αχόρταγη τις «κατακτήσεις» για
υπεροχή και πρωτοκαθεδρία σε Γη και Ουρανοί.
Ακόμα και οι μαθητές του Χριστού, καθένας τους, πριν καταλάβουν περί τίνος πρόκειται,
απαιτούσαν την πρωτοκαθεδρία και το εκ δεξιών του Πατρός, καθένας για δικό του
λογαριασμό επί Γης και Ουρανού. Μόνον όταν επιφοίτησε το Άγιο Πνεύμα, ημέρεψαν και

αντιλήφθησαν αισθαντικά ότι αποστολή τους είναι να υπηρετούν, όχι να υπηρετούνται ως υλικοί, συναισθηματικοί, διανοητικοί και «πνευματικοί» εξουσιαστές και τύραννοι.

Ή μήπως εμείς οι άλλοι, ως επιστήμονες, κουλτουρικοί, θρήσκοι, άθρησκοι, χρηματιστές, στρατιωτικοί και πολιτικοί, είμαστε άγγελοι, μόλις αφιχθέντες εκ παραδείσου;

Το ουσιώδες δεν είναι οι γνώσεις, οι τεχνολογίες, οι θεσμοί, τα ιδρύματα και οι καλοί δημοκρατικοί νόμοι, αλλά το τι περιέχουμε ως κατάσταση, ποιότητα, ουσία κι επίκτητα, σε σχέση με το τι χρήση ή κατάχρηση θα κάνουμε.

Αλλά, ποιοι κρίνουν, ποιους, και πού βασίζονται;

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος θρήσκος ή άθρησκος, μη έχοντας εμπιστοσύνη στον αλλοπρόσαλλο εαυτό του, στη θέλησή του, και στο καταπώς θα χρησιμοποιήσει τα δικαιώματά του, είναι πολύ τυχερός και βρίσκει πνευματικό οδηγό, από την περιοχή της θρησκείας ή της επιστήμης, ή έναν συνάνθρωπο που δεν έχει επάγγελμά του την προς άλλους πνευματική βοήθεια ή βιώνει μάθηση από γεγονότα που του συμβαίνουν ή συμβουλεύεται έναν γκουρού ανώνυμο η διεθνούς φήμης.

Αλλά, επανερχόμαστε ξανά στο μικρό απόσπασμα από ορθόδοξο άγιο, βρίσκουμε σωστό να εξακολουθούμε να αμφιβάλλουμε, εάν σωστά εφαρμόζουμε τα σωστά που μας είπαν ή που διαβάσαμε.

Μόνον η ψυχονοϊκή μας αλλαγή και η γύμνωση του εγωκεντρισμού μας, προσωπικής και ομαδικής εκβάσεως, η οποία εκδηλώνεται ως πράξη και συμπεριφορά, ερήμην της σκέψης που κατασκευάζει «σκεπτόμενους», είναι το δείγμα ότι κάτι διαφορετικό μας συμβαίνει, εάν έχουμε και σωματικές λειτουργίες στοιχειώδους υγείας, τουλάχιστο, αφού δια του σαρκικού σώματος εκδηλώνονται τα άλλα επίπεδα, όσο ακόμα ζούμε και σωματικά. Γνώση και πίστη και κουλτούρα δίχως βιωματικότητα, είναι όπλα εκ του πονηρού, στην υπηρεσία του αυτισμού και της νεκροφιλίας, όπλα καταστροφισμών, όσες κι αν στολίζονται δικαιολογίες και υποσχέσεις.

Όμως, τέτοια νοήματα και τέτοιες δυσκολίες για εγρήγορση, χαρακτηρίζονται ανοησίες ή ουτοπίες από θρήσκους και άθρησκους, επιστήμονες, κουλτουρικούς και πολιτικούς, εξ αρχαίων καιρών και ιδίως σήμερα στον «επιστημονικό αιώνα».

Επειδή η «επιστήμη» έχει κατορθώσει μερικές δυναμικές εφαρμογές, ανεξάρτητα από τις όποιες θεωρίες κι ερμηνείες, διαθέτει τον τρόπο να υπνωτίζει επιστήμονες και λαϊκούς, ιδίως τους επίγονους και τους παπαγάλους και πίθηκους.

Οι αληθινοί επιστήμονες είναι λίγοι, απίστευτα λίγοι. Αυτοί δεν αυταπατώνται περί «επιστήμης», αναζητώντας σε θρησκείες και φιλοσοφίες και ανθρωπολογίες και κουλτούρες άλλων εποχών, να τους λύσουν απορίες στις οποίες δεν είναι σε θέση να απαντήσουν οι αλλοπρόσαλλες επιστημονικές θεωρίες και υποθέσεις της εποχής μας.

Σε σχέση προς τους «πνευματικούς βοηθούς» και «ιερωμένους», είναι επίσης πολύ σπάνιο να διαθέτουν στοιχειώδη ταπεινοφροσύνη, έλλειψη αυταπάτης, και αγάπη προς την αλήθεια και προς συνανθρώπους, αυτά καθεαυτά, όχι για την πρωτοκαθεδρία εις ουράνια δώματα.

Όσο για τους πολιτικούς και άλλους σωτήρες μας, η σατονικότητά τους δεν έχει τέλος, εφόσον δεν τελειώνει η αφέλεια ή και πονηριά των οπαδών, σε κοινωνίες πολιτών ακοινωνήτων, αλλά όχι κοινωνίες ανθρώπων.

Μέχρις εξαντλήσεως ανταγωνιζόμενοι, εκμεταλλευτές και διώκτες αλλήλων, εκμεταλλευόμαστε και τον ίδιο μας εαυτό, ικανότητες και ταλέντα μας και κοινωνικές παραστάσεις ως πολύ φτηνοί θεατρίνοι τραγικής αστειότητας.

Αυτά είναι τα γεγονότα, τα οποία δεν καταργούνται με ευγενικά ιδεώδη, ούτε με το πώς θα θέλαμε να είμαστε και να δρούμε, αλλά με την εις βάθος αυτοκατανόηση και την άνωθεν βοήθεια, εξ εμπιστοσύνης προς το υπάρχον ζωντανό Καλό, Θεού και Ζώντος, που δεν είναι μόνον μαθηματική εξίσωση, για να υπάρχουν τα πάντα και η βλακεία μας μαζί με την κακία της, εκτός από Αυτόν.

Αλλά επειδή σχεδόν όλοι ακολουθούν τη θέληση και τα δικαιώματα του εγωκεντρισμού, ερχόμαστε σε σύγκρουση, όλοι εναντίον όλων.

Υπάρχουν τέσσερα είδη συνανθρώπων και τα μίγματά τους: αυτοί που διαλύονται όταν δεν έχουν κάποιον οδηγητή για το καλό ή το κακό. Άλλοι που είναι απολυταρχικοί και «ειδικοί» να οδηγούν τους ψυχικά δούλους, επειδή κι αυτοί είναι δούλοι αντίστροφα.

Οι άλλοι δυο τύποι είναι ο τείνων προς την εξισορρόπηση και ο αληθινά εξισορροπούμενος, αλλά όχι στατικά «ισορροπημένος», επειδή είναι πολυεπίπεδα υγιής.

Αυτό το τελευταίο είδος είναι σπάνιο και απωθείται αμέσως από τη μέγιστη πλειονότητα της ανθρωπότητας έως κάτι μυστηριώδες και παρείσακτο ή επικίνδυνο, ιδίως εκ μέρους στελεχών των κατεστημένων και των αντικατεστημένων.

Πρόθυμοι να υποταζόμαστε σε δημαγωγούς και γκουρούδες, παρ' ότι ολοφάνερα μας παραπλανούν, αποδείχνουμε ότι δεν έχουμε εμπιστοσύνη σε κάτι Καλό ή Θεό, πέρα από τα ανθρώπινα, ούτε δεχόμαστε φιλία, διάλογο και συνεργασία με τα δυο άλλα είδη συνανθρώπων, επειδή δεν λένε ολικά ψεύδη και δεν δημαγωγούν για να εξουσιάζουν από θέσεις-κλειδιά σε όλους τους τομείς.

Υπάρχει ρεαλισμός απεριόριστος που δεν κομματιάζει, δεν απομονώνει κομμάτια και δεν προτιμά δια της «εκλογής», με την έννοια ότι είναι τυφλός ενώπιον του όλου, για να οχυρωθεί σφιχτά προσκολλημένος στο «εκλεκτό», εναντίον του συνολικού.

Από σκοπιά των οχυρωμένων τοπικών ρεαλισμών και των κομματιών των προτιμήσεών τους, ο απεριόριστος ρεαλισμός αποτελεί φόβο και τρόπο όλων των «ισμών» και των οχυρών τους, όπως ο βάτραχος μικρής λιμνάζουσας λασπώδους κοιλότητας, όταν βρεθεί σε ρεύματα του ωκεανού, όπου της επιφάνειας οι θύελλες βασίζονται στου βυθού τη γαλήνη. Έτσι και οι «βάτραχοι» της «υγείας» κωδικοποιούν τα ψυχικά νοσήματα, σε συνδυασμό προς την υποκουλτούρα, την ισοπέδωση και τα οικονομικοπολιτικά συμφέροντα των κρατούντων, ώστε οι νεότερες «φουρνιές» χαπιογιατρών και χαπιοψυχιάτρων, να διαθέτουν νομιμότητα κερδοφόρα προκρούστεια μέτρα «υγείας» και «νόσου», για να χαρακτηρίζουν ψυχοπαθείς κι επικίνδυνους όλους ανεξαιρέτως όσους δεν χωρούν στο διαβολικό τους «επιστημονικότατο» κώδικα, σαν να ήταν ο Κώδικάς τους αλάθευτος και οριστικότατος, καταργώντας εικονικά τις άπειρες ποικιλίες και διαβαθμίσεις της ζωής και του πνεύματος, επειδή προς το παρόν δεν εμφανίζεται η αντίρροπη κίνηση, για να φαίνεται των κωδικοποιών η αυταπόδεικτη κακουργία.

Έχουν γίνει δοκιμές από πειραματικές ομάδες, οι οποίες κάθε τόσο παρουσιάζονταν, καθένας ιδιαίτερα και μερικοί μαζί, παραπονούμενοι για δήθεν σωματικά και για δήθεν ψυχικά συμπτώματα και σύνδρομα, ενώ ήταν υγιείς, αλλά αυτό δεν το ήξεραν οι άλλοι ψυχίατροι και σαρκογιατροί.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι αυτοί οι πειραματιζόμενοι για να δοκιμάσουν τις διαγνωστικές και άλλες ικανότητες των γιατρών, υπέστησαν δια της βίας φαρμακευτική αγωγή, παρά τις διαμαρτυρίες τους, οι οποίες «διαγνώστηκαν» ως μέρος των σύνδρομων ψυχώσεως, έως όπου επενέβησαν διεθνούς φήμης αυθεντίες δυναμικές, που οργάνωσαν αυτά τα πειράματα και λευτέρωσαν τους πειραματιζόμενους από τη σαδιστική μανία ή απερισκεψία ή σκοταδισμό των «θεραπόντων» και του προσωπικού.

Όσο πιο πολύ η ιατρική ψευτοεπιστήμη κατασκευάζεται από τις χημικές εμποροβιομηχανίες και τα τυφλά τους όργανα που είναι τα κράτη και τα ιδρύματα, τόσο πιο επίμονα αγνοείται η θεραπευτική ικανότητα της φύσης, του οργανισμού, του πνεύματος και του ευνοϊκού φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος, μαζί με τις ιδιωτικές φροντίδες περιθάλψεως και αυτοπεριθάλψεως.

Σε λίγο καιρό θα καταντήσουν τα πάντα και οι πάντες επαγγελματικά άψυχα, άζωα, αδρανή, νεκρά αντικείμενα για υπερκερδοφόρα εκμετάλλευση και δολιοφθορά πληθυσμών, εκ μέρους πάνοπλων εμποροβιομηχανισμών, μεταβιομηχανισμών και κρατών! Ιδού η ευθύγραμμη Πρόοδος.

Έτσι, εκ των πραγμάτων τίθεται το ερώτημα του ποιος είναι πιο νοσηρός και πιο άρρωστος, οι αρχηγοί και τα στελέχη κρατών, ιδρυμάτων και εμποροβιομηχανιών και λοιπών επιχειρήσεων ή αυτοί που έχουν εξ αφέλειας ή απ' όποια κίνητρα, εμπιστοσύνη σε προστάτες και θεράποντες που δεν είναι σε θέση να προστατέψουν και να θεραπεύσουν ούτε τον εαυτό τους, τις οικογένειές τους και τους φίλους τους, αφού κι αυτοί οι ίδιοι παθαίνουν και πάσχουν βασανιστικά από ιατρογενείς, βιομηχανιογενείς, ηλεκτρογενείς και πολιτισμογενείς αρρώστιες.

Πού βρίσκεται κι ενεργεί το περίφημο «ταξικό» συμφέρον των εκάστοτε κρατούντων, εκτός από το ψυχολογικό, εγωκεντρικό και μηδενιστικό συμφέρον τους;

Η θεοποίηση του Κέρδους και της Εξουσίας πάση θυσία, φέρνει αυτά τα αποτελέσματα, επειδή δια των κερδών κι εξουσιών κατορθώνουν τη γοητεία των μαζών και των λαών για την ενιαία δολιοφθορά και τον ολοκληρωτικό πόλεμο, των διαφόρων Στάλιν, Χίτλερ και αστοψευτοδημοκρατών, δολιότερης απάτης.

Αντίστοιχα συμβαίνουν σε όλους τους άλλους τομείς και στις θρησκείες.

Καμιά καλής προθέσεως ικανή κριτική κι έντιμος διάλογος και όλες μαζί οι αποδείξεις και όλα τα γεγονότα δεν αρκούν για να πείσουν και να αλλάξουν όντα σατανικής αρχομανίας χοντρικής και λεπτεπίλεπτης, μαζί με τους πρόθυμους εκτελεστές εντολών, συνταγών και διαταγών δολιοφθοράς και καταστροφισμού.

Μόνο η κατάρρευση των δομών και δικαιολογιών σταματά για λίγο αυτή την κατάσταση, από εξάντληση, αλλά για να ξαναρχίσει γοητευτικότερα χειρότερη, από τους ίδιους και από τους εξ αυτών διαλεγμένους διάδοχους, χωρίς καν την αλληλεγγύη μεταξύ των διαφορετικών, μολυσμένων και αυτών από το «πνεύμα της εποχής».

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Όπου διατρίβει ο εγκρατής
εκείνη εστί η έρημος
εκείνη εστί η ερημική διατριβή
Πλωτίνος

Ο «ερημίτης» που αποσύρθηκε κι αυτή τη φορά σε ερημόνησο, επιστρέφει σε κοινωνία. Τώρα συναντά ξανά φίλους και συναδέλφους και άλλους, φιλικά και εγκάρδια, παρ' ότι τόσο διαφορετικής νοοτροπίας και δραστηριότητας εκ μέρους των, αφού όλοι είναι βυθισμένοι σε ανεπίγνωστη πνιγνή, πολυεπίπεδη συνθήκευση και ψυχοκοινωνική ερημιά των πληθυσμών, συνεργώντας κι αυτοί αδιάλειπτα για την κατασκευή αντιφύσης, αντινοημοσύνης και αντίκοσμου.

Διαπιστώνει ξανά ο «ερημίτης» αυτός, ότι από δεξιά, κεντρώα και από αριστερά οι διανοούμενοι είναι περισσότερο αλλοτριωμένοι και δουλικοί προς ιδεολογικούς και πολιτικούς «θεούς» κάθε δημαγωγίας, για πάση θυσία δύναμη κι εξουσία κλεμμένη. Σα να βρίσκονται σε έσχατη κατάπτωση, απελπισία και πνιγνρότητα, ενθουσιάζονται παρασυρόμενοι πολύ εύκολα από καιροσκοπικά στελέχη και αρχηγούς, και όλοι μαζί εκ των άνω κι εκ των κάτω «απλοποιούν» μηχανιστικά κι εντελώς επιπόλαια κάθε πρόβλημα και ζήτημα, σαν να μην υπάρχει Ευταξία σύμπαντος παρά τις ταλαντώσεις του, ούτε Υπερνομία, ούτε Θεός, ούτε η κοντινή μας φύση του πλανήτη, ούτε ανεπίγνωστη ψυχολογία της ανθρωπότητας, ούτε εθνικές και τοπικές ιδιορρυθμίες, ούτε γενικός νόμος και τυχαιότητα, ούτε αστροβιοψυχοκοινωνικές σχέσεις και αλληλεπενέργειες, ούτε λίγες εξαιρέσεις, ούτε υπέρλογη λογικότητα, αλλά μόνον των Επιχειρηματιών της οικονομίας οι εκβιασμοί και των πολιτικοθεών οι δημαγωγίες ως ψυχολογικές μαστιγώσεις στην υπηρεσία των διεθνών μεγιστάνων του χρήματος, του στρατού, της μυστικής αστυνομίας και της πολιτικής, που ανταγωνίζονται για την μονοκρατορία δια μέσου δημοκρατιών και δικτατοριών.

Έτσι κι αλλιώς, καταλήγουν σε κρατικισμούς των επικρατέστερων, των οποίων οι «θεωρητικοί», τα μαζικά τεχνάσματα υποβολών κι επιβολών, οι νομοθεσίες και οι τιμωρίες, κρατικοποιούν τις επιστήμες, τις θρησκείες, τις τέχνες, τις κουλτούρες, τις μεθόδους, τις τεχνικές και τα ιδρύματα μαζί με την ιστορική, την παραδοσιακή, την αντιπαραδοσιακή μνημοσύνη, τη φανερή και την κρυφή, μαζί με τα σκοτεινά πάθη και τις αλλοπρόσαλλες επιθυμίες, επειδή αυτοί είναι οι πιο δυναμικά σκοταδικοί παθιασμένοι και αδίστακτοι λογικιστές ανταγωνιστικών δυνάμεων κι εξουσιών υπανθρωπίας.

Αυτή την ολοφάνερη παραχάραξη και πλαστογραφία γεγονότων δεν την βλέπουν ούτε οι συνοδοιπόροι των εκατέρωθεν του ψυχοκοινωνικού Σχίσματος, αποτελούντες φύραμα φαρμακερού μικροαστισμού οχλικότερου των όχλων και δικτατορικότερου δικτατόρων. Τέτοιο φαινόμενο είναι διεθνές, και δεν σημαίνουν κάτι οι διαφορετικές ονομασίες.

Οι λέξεις έθνος, πατρίδα, λαός, ανθρωπότητα, δικαιοσύνη, λευτεριά και παρόμοια, φορτίζονται με την πιο ρυπαρή και δυναμική ενέργεια σε εναγκαλισμούς Μίσους που ονομάζονται συμμαχίες και αντιμαχίες.

Μεταξύ των δυο άκρων δικτατορισμού, οι κεντρώοι «φιλελεύθεροι» αποδείχνονται οι πιο γλοιώδεις καιροσκόποι.

Στον τομέα της «πνευματικής καλλιέργειας», οι «φιλελεύθεροι» στηρίζουν τη δικτατορική τους αποκλειστικότητα στεγανής κλίκας ή κάστας δια του υπερσύγχρονου αισθητισμού και ωραιολογίας, παπαγάλοι και πίθηκοι του αγγλογαλισμού τύπου «Γραμμής Μαζίνω» και

κούφιων λέξεων με πληθωρικές εικόνες «γαλοβριθούς σουρρεαλισμού» αυστηρότητας μονοπωλήσεως και στις επαφές τους προς αλλοεθνείς «πνευματικούς παράγοντες» που επισκέπτονται την Ελλάδα, εξαιρετικής ικανότητας «ξεναγούς» για παραπλανήσεις και λαθεμένες πληροφορίες.

Αξιοθαύμαστη αντιστοιχία σε τέτοιες ικανότητες, έχουν οι αριστεροί μονοπωλητές και δούλοι αλλοεθνών της άλλης πλευράς, έχοντας και αυτοί χωρίσει την ανθρωπότητα σε «δυο κόσμους» εντελώς «διαφορετικούς», σαν να μην είμασταν όλοι μας στην ίδια βιόσφαιρα και παγιδευμένοι σε ζεύγη της αντίθεσης, με αιχμαλωτισμένη τη ζωτική μας ενέργεια από υπάνθρωπες δυνάμεις και σκοτεινά μας πάθη.

Πίσω από Ευρώπη και Ασία καιροφυλακτούν οι μεγάλοι επιχειρηματίες υλών, συναισθηματισμών, διανοουμενισμών, στρατηγικών σημείων, όπλων και λαών παντού και ιδίως στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Οι αριστεροί, από διωκόμενοι και νεομάρτυρες, καλλιεργούν την ψυχολογία διωκτών και κυνηγών κεφαλών, σαν να ήταν προνόμιό τους αποκλειστικά, παρά τους διωγμούς που παθαίνουν. Ο λεγόμενος ταξικός αγώνας, είναι αγώνας λυσσασμένων μικροαστών που παρασταίνουν τους εργάτες και προστάτες εργατών και αγροτών, αντίστοιχα προς τον διεθνή φασισμό που παρασταίνει έθνος και λαό εναντίον εθνών, πατρίδων και λαών.

Παντού οι αρχομανείς μόνον στις λέξεις διαφέρουν.

Το «Εμείς», όπως και των άλλων, το «Εμείς», σημαίνει Εγώ, μόνον Εγώ.

Και το «Εσύ», ξανά σημαίνει Εγώ, δια των κάθε μηχανορραφίας και κακουργίας κινήτρων: ή Εγώ ή Εσύ. Είναι το ίδιο Εγώ σε άλλους, οι οποίοι επίσης απαιτούν την απολυταρχία και την απόλυτη κακουργία δια της παντοκρατορίας.

Όχι εγώ και εσύ και άλλοι, αλλά ή εγώ ή εσύ, όλα ή τίποτε, τώρα ή ποτέ.

Μόνον η ανεπαρκής δύναμη, εξουσία και αντοχή, αναγκάζει όλους να συμβιβάζονται έως ότου δημιουργήσουν ή βρεθούν καταλληλότερες ευκαιρίες.

Έτσι, αυτά που φλυαρούν ανόητοι διανοούμενοι, υπνωτίζουν εαυτούς και άλλους και αποδειχνονται από «διαφωτιστές» σκοταδιστές στην πράξη.

Αυτό είναι το ΓΕΓΟΝΟΣ, όσο κι αν το στολίσουν οι στρουθοκαμήλες και οι παγιδευμένοι σε μεριστικότητα και στεγανά διαμερίσματα προσωπικών και κοινωνικών νευροψυχώσεων και υστερισμών.

Ο «ερημίτης» έχοντας επιστρέψει από το ερημόνησο, δοκιμάζει τώρα ευλύγιστο, αλλά όχι καιροσκοπικό ή περιστασιακό πλησίασμα προς συνανθρώπους, φίλους, συναδέλφους και άλλους ως ενιαίο φύραμα, παρά τις διαφορετικές τους εντάξεις και καταστάσεις εγωμανούς πολιτικής και «πνευματικής» αξιολογήσεως, υπέρ «πατρίδος», «ελευθερίας» ιδανικής πολιτείας και λοιπά, ή για να «υπερασπίζονται» το «Χριστό», το «Θεό» ή ό,τι «άγιο» δικής τους κατασκευής μοναρχοφασιστικών και άλλων σωματείων των «θρησκών» και της επίσημης εκκλησιαστικής διοικήσεως ως άριστου κρατικού εργαλείου.

Έτσι, όσο καιρό θα παραμείνει στην πρωτεύουσα αυτός ο «ερημίτης», θα βρίσκεται στην πραγματική έρημο της Άμμου δίχως οάσεις για καταφύγιο, τώρα και για την επερχόμενη Αμμοθύελλα, για την οποία όλοι εργάζονται πιπιλίζοντας τη λέξη ειρήνη και άλλες κουφότητες, που διακοσμούν τον ενιαίο, αγριότερο και δαιμονικότερο νεοβαρβαρισμό δια της ευθύγραμμης «Προόδου», αλλά και των αρχαϊσμών σε παρόν και μέλλον.

Στο μεταξύ, αισθητισμοί του «φιλελευθερισμού» και σοσιαλιστικοί ρεαλισμοί δεξιού και αριστερού κατατεθέντος σήματος ούτε για μια στιγμή εκ της «πνευματικής καλλιέργειας» τους δεν τολμούν να φανταστούν το πόσο ανόητα ετεροκίνητοι και πονηρά υπολογιστικοί αυτομάτως αφήνονται να είναι, από εντός και από έξω, φτηνοί θεατρίνοι τραγικής αστειότητας καιροσκοπισμού και «υπέρτατης θυσίας»: όσοι ασφυκτιούν σε νεκροβίωση χωρίς διέξοδο, πολύ πρόθυμα θυσιάζουν άλλους για να θυσιαστούν κι αυτοί με τη σειρά τους, «υπέρ πατρίδος, ιδεολογίας ή θρησκείας» και λοιπά προσχήματα, επειδή φοβούνται να αναλάβουν απ' ευθείας την ευθύνη δολιοφθορών, φόνων και αυτοκτονίας.

Με τέτοιες διαπιστώσεις, εντούτοις, ο «ερημίτης» τους αισθάνεται ως αθώους ή αφελείς συνανθρώπους, πάντα φιλικά φερόμενος, παρ' ότι σε λίγες περιπτώσεις κάπως αυστηρά. Αλλά αυτό καμιά σημασία δεν έχει, ούτε στάλα στον ωκεανό της ακατανοησίας.

Τα όσα συμβαίνουν εντός μας και έξω μας είμαστε εμείς οι ίδιοι και δεν υπάρχει δυαδικότητα μεταξύ θεατή και θεώμενου, δράστη και δρώμενου, ούτε υπάρχει διαφορά μεταξύ ψυχολογικού κέντρου και περιφέρειας του εγωκεντρισμού μας.

Γι' αυτό, δεν σημαίνει κάτι σημαντικό και πρακτικό η καταπίεση, εξιδανίκευση ή εξαφάνιση των συνδρόμων και των συμπτωμάτων της περιφέρειας, αφού το κέντρο, όπου εδρεύει ο

προσωπικός και ομαδικός εγωισμός, χυδαίος και λεπτεπίλεπτος, παραμένει ακμαίος και δυναμικότατο, απορροφώντας την περισσότερη ενέργεια προσώπων και ομάδων, αφήνοντας τα ανθρώπινα όντα στεγνά, νευροψυχικά και άριστης εκλογικεύσεως, όχι όπως τα άγρια θηρία που όταν χορταίνουν ησυχάζουν, αλλά πάντοτε και παντού σαδομαζοχικής ακόρεστης επιθετικότητας.

«Ευτυχείς» οι δίχως λογική συνοχή τρελοί, που διαπράττουν με λέξεις της επιφάνειας ή του βάθους, τα όσα επιστημοποιημένοι, πολιτικοποιημένοι και θρησκευτικοποιημένοι δια της ατσαλένιας λογικής άλλοι τρελοί διαπράττουν με πράξεις απερίγραπτης κακίας ή βλακείας. Μπορεί να ειπωθεί ξανά ότι αυτό είναι ΓΕΓΟΝΟΣ. Όχι θεωρίες, ερμηνείες, ιδεολογίες, θεολογίες, κοσμολογίες, ψυχολογίες, παραψυχολογίες, και άλλα τινά, λαθεμένα ή σωστά, και το ότι ο ήλιος δεν είναι όπως «διαπιστώνουν» ειδικοί, αλλά είναι μια περιφέρεια «τρύπας» απ' όπου εξέρχεται το φως από αλλού.

Τα αφήνει όλα. Μένει μόνον η αγάπη του
για της φύσεως τα τέκνα και του θείου του απροσμέτρητου.
Δεν έχει στήριγμα το Εγώ.

Ο χρόνος εξαρθρώνεται, μένει οντότητα γυμνή
χωρίς φαντασιώσεων πόθους και φόβους.

Όλα κινδυνεύουν, όλα ροϊκά,
συνθέσεις, αλλαγές και στασιμότητες.

Το μόνο σταθερό, απλότητα
και διαυγής αντίληψη του όντος.

Μας ορίζουν οι κλίμακες μνήμης κρυφής
αλλά δεν έχει μνήμες η αλήθεια, φευγαλέα, του Εξαίφνης:
πάντοτε νέα και γυμνή, από στιγμή σε στιγμή.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΚΑΙ ΓΕΦΥΡΕΣ

Από κάπως μετακινούμενη σκοπιά, μπορούμε να ξαναθέσουμε το φλέγον ζήτημα σχέσεως του ανθρώπου προς όλα εντός μας κι έξω μας, ως βαθμίδες παραλληλίας κόσμων και γεφυρώσεων.

Για να επικοινωνήσουμε, χρειάζεται να είμαστε μοναχικοί, δηλαδή ακεραιωμένοι, όχι κομματιασμένοι ψυχολογικά, κοινωνικά ή όπως αλλιώς.

Σε βαθμό που αυτό δεν συμβαίνει, τότε συμβαίνει μωνοτισμός, ή συνταύτιση κάποιου από τα κομμάτια προς άλλο κομμάτι σε αυτοσύγκρουση και αλληλοσύγκρουση εντός μας κι έξω μας.

Συμβαίνουν πολλών ειδών συνταυτίσεις προς κομμάτια εαυτού, άλλων και κόσμου, κομμάτια εικονικά, όπως και προς τη λέξη «θεός» ή όποιαν άλλη λέξη και εικόνα ή νόημα, φορτιζόμενα από την ενέργεια μας, μετατρεπόμενοι σε σκοτεινά λάθη, κίνητρα και αλλοπρόσαλλες επιθυμίες που δεν είναι βιολογικές και πνευματικές ανάγκες, αλλά παρεκτροπή της ενέργειας από ψυχικές και άλλες πληγές των αιώνων και του παρόντος βίου, που μετατρέπονται σε δυσαρμονίες, φόβους, μίσος.

Υπάρχουν συνταυτίσεις «θετικές», αρνητικές, αμφίτροπες και πολύτροπες, με τα εντός του εαυτού και με το είδωλό του, όπως και συνταυτίσεις με πρόσωπα, ομάδες, τόπους, καταστάσεις, ιδέες, νοήματα, συστήματα, πρότυπα, ιερότητες, ιεροσυλίες, κοσμοείδωλα, ακόμα και το χρήμα, το κτίσμα, τα έπιπλα.

Η ζωή μας και οι ζωντανές μας σχέσεις δεν υπάρχουν, ούτε καν το σαρκικό μας σώμα χωρίς τις ψυχολογικές επεμβάσεις μας που το καθιστούν δυσλειτουργικό, εκ της δυσλειτουργίας του οποίου βασανιστικά υποφέρουμε, ενισχύοντας τις ψυχολογικές και κοινωνικές μας ανωμαλίες και νοσηρότητες.

Οι διάφορες βαθμίδες και είδη ποιότητας, ουσίας και επίκτητων, αποτελούν κυρίως την κρυφή μνήμη αιώνων και τις βαθμίδες κληρονομικότητας, από όπου οι διάφοροι τύποι ανθρώπων και δυνατοτήτων τους. Το φανερό μνημονικό αποτελεί κάτι μικρό και σχεδόν ανίσχυρο, μαζί με τη λογική και τη λογιστική του, εάν δεν λειτουργεί επαρκώς επίγνωση και εγρήγορση.

Και μόνον αυτά τα λίγα περιληπτικά, είναι αρκετά για να γίνει αντιληπτό εκ μέρους απροκατάληπτων, η αφέλεια θεωριών, ιδεολογιών, πρακτικισμών και μωροπιστιών, που κάνουν αυθαίρετες αφαιρέσεις επί αφαιρέσεων, κομματιάζοντας, στεγανοποιώντας ψυχιστικά, κοινωνικά, φυσικά, παραφυσικά και όποια άλλα κομματάκια λεκτικοποιώντας τα, σαν να ήταν τα σύμβολα πραγματικότητες, ανυποψίαστοι ή πονηροί ειδωολάτρες και φρασεολόγοι, σαν να μην υπήρχε τίποτε άλλο, ούτε σχέσεις, ούτε κίνηση της αντίληψης εαυτού, άλλων και κόσμου, ούτε Υπερνομία και Θεός κοσμοποιούμενος και ακοσμικός, αλλά για «θρήσκους» μόνον η δική τους λέξη «θεός» ή ό,τι άλλο εξ αυτής της λέξεως. Έτσι, ο κάθε τέτοιος άνθρωπος, είναι αντανάκλαση ειδώλων αυτισμού.

Από ιστορίες των πνευματικών καλλιιεργειών, τεχνών, θρησκειών, επιστημών και ανθρωπολογιών, προκύπτει χάος αντιθέσεων, αντιφάσεων και αντινομιών, όπως και από διάφορες κοινωνιολογίες και πολιτικές «φιλοσοφίες» μαζί με αντίστοιχες δημαγωγίες, «ορθολογισμούς», «ωφελισμούς» και «πρακτικισμούς».

Εντούτοις, από αυτό το γεγονός, σπουδαίες αυθεντίες, οπαδοί και επίγονοι και άλλοι, δεν προβληματίζονται, αλλά εξακολουθούν να κομματιάζουν εικονικά, να στεγανώνουν και να ανακηρύττουν το κάθε κομμάτι ότι είναι η μοναδική και αποκλείουσα πραγματικότητα και αλήθεια.

Πίσω από αυτά τα τερατώδη «αλάθευτα», από εντός κι από έξω αλλοπρόσαλλα, όσο κι αν καλύπτονται με λογικότητες και με ωραίες δομήσεις φράσεων, εννοιών και «πρακτικότητων» ή ακτιβισμών και εξαναγκασμών, είναι ολοφάνερη η αγωνία και η διαμάχη, όχι για χάρη της αλήθειας και της όποιας πραγματικότητας ή ευτυχίας, επιβίωσης ή κάποιου συνόλου, αλλά για τη μανιώδη επικράτηση αυτού ή του άλλου προσωπικού και ομαδικού εγωκεντρισμού, αφού ο αυτισμός απ' όποιες αιτίες και περιστάσεις κυβερνά την πεσμένη ανθρωπότητα και τα ψυχοκοινωνικά της κομμάτια.

Σπουδαίοι φιλόσοφοι, επιστήμονες, πολιτικοί, ιεράρχες και άλλοι, μαζί με τα σωστά, σφηνώνουν και ανοησίες και πολλά, τα οποία είναι εύκολο να εξακριβωθούν ή και απευθείας να γίνει αντιληπτό το λάθος ή το αυθαίρετο. Δεν υποδηλούν καν ότι πρόκειται περί υποθέσεων για να συμπληρωθεί το κλειστό σύστημα ή πρότυπο.

Αντίστοιχα συμβαίνουν από εποχή σε εποχή. Κάθε εποχή ανακηρύσσεται επίσης αλάθευτη, αμιγής, πρωτοποριακή, ενώ απλώς έχει αλλάξει κατεύθυνση, αγνοώντας ή περιφρονώντας παρελθόντος διαπιστώσεις και κατορθώματα, και φορώντας παρωπίδες, μήπως τυχόν στραφεί το βλέμμα προσοχής δεξιά ή αριστερά, άνω ή κάτω, αλλά πάντα κατευθείαν και σύμφωνα προς κατεστημένων και αντικατεστημένων εποχικού δικτύου ψυχολογικών, κοινωνικών και άλλων παγιδεύσεων.

Τέτοιες προσκολλήσεις σε αφαιρέσεις, σε φρασεολογίες και σε άλλες εικονικές βεβαιότητες, έχουν στήριγμα τη βιολογική αγωνία, σε συνδυασμό προς την ψυχολογική και την κοινωνική παραπλάνηση.

Ο εγκέφαλος για να λειτουργήσει σωστά στο επίπεδό του, όπως και η εξ αυτού σκέψη που δεν είναι άχρονη νοημοσύνη και αισθαντικότητα, αλλά μόνον λογική και λογιστική δια των νεκρών δεδομένων ή γνώσεων, μεθόδων και τεχνισμών παρελθόντος, χρειάζονται ασφάλεια ή ψευτοασφάλεια και τα στοιχειώδη βιολογικών και πνευματικών αναγκών, αφού ο άνθρωπος είναι πολυεπίπεδη, ετερογενής και αλλοπρόσαλλη οντότητα, χωρίς ακεραίωση, επειδή λιγοστοί χρησιμοποιούν τη δυνατότητα για απελευθέρωση της αντίληψης, για κινητικότητα, οριζόντια, κάθετα και πέρα απ' αυτά τα δυο, ως ανωτέρων βαθμών εργηγόρσεως χαρισματικής από φύση και θεό.

Έτσι, αντί για ζωή κι επιβίωση του όντος που λέγεται άνθρωπος, αγωνίζεται να επιβιώσει ένα φάντασμα ψευτοϋπάρξεως, ο προσωπικός και ομαδικός εγωισμός, εναντίον των φορέων και παντός ζώντος και υπάρχοντος.

Με μαγική τέχνη, το Εγώ απορροφά σχεδόν όλη την ανθρώπινη ενέργεια και απ' όπου αλλού κατορθώνει, φορτίζοντας τα κυκλώματά του με αυξομειώσεις φαύλων κύκλων και γι' αυτό δύναται να συνεχίζει την «ύπαρξη» και κολασμένη δράση του.

Τρόμος και φόβος κατέχει το Εγώ και μόνον με την ιδέα ή τις λέξεις ότι μπορεί να ελαττωθεί ή να διακοπεί μια τέτοια συνέχεια και διάρκεια ή «αθανασία», έστω και ως υστεροφημία.

Η παρανοϊκή μανία του Εγώ, επιμένει να καταργήσει το Μη Εγώ, το Άλλο, όποιο κι αν είναι αυτό.

Αλλά αν κατόρθωνε κάτι τέτοιο, θα πάθαινε ακριβώς και αμέσως αυτό που φοβάται μήπως πάθει: τη βασανιστική διακοπή κλοπής της ενέργειας και τον θάνατό του μέσα σε εφιάλτες

δίχως αντίκρισμα κόσμου, μέχρις εξαντλήσεως των υπόλοιπων της αποθηκευμένης, κλεμμένης ενέργειάς του.

Όσο το Εγώ περιορίζεται σε διαβολικά τεχνάσματα, δίχως να τείνει προς τη σατανικότητα και τον υπερσατανισμό, υπάρχει ακόμα περιθώριο για την επιστροφή του φορέα προς τη ζωή, δια της μετανοίας εκ βαθέων, όχι στο πλαίσιο της σκέψης, της λογικής της και των φρασεολογιών και των εικόνων.

Ο εγωισμός δρα σε δυο πραγματικότητες, την καθημερινή και τη λεγόμενη παραψυχολογική ή παραφυσική, η οποία είναι η εκτενέστερη και δυναμικότερη λειτουργία του σαρκικού αισθητηρίου σε βαθμίδες άλλου επίπεδου, το οποίο παρερμηνεύουν ή πιστεύουν ότι είναι το υπερφυσικό, ενώ είναι η περιοχή της λευκής και της μαύρης μαγείας, ακόμα και σε ψευδοθρησκείες τυπολατριών, που πιστεύονται σαν να ήταν θρησκείες.

Έτσι ο χοντρικά και λεπτεπίλεπτα επίμονος και μανιώδης προσωπικός και ομαδικός εγωκεντρισμός, διαθέτει πολλά στηρίγματα ψεύτικα, κλεμμένης ενέργειας.

Σε αυτή του την πανουργική μηχανορραφία, βοηθιέται πολύ από την μετατροπή της φανεράς μνήμης σε κρυφή ανά τους αιώνες και στον παρόντα εκάστοτε βίο.

Έτσι, ως ανθρώπινα όντα, των κατηγοριών, εκτός από λίγες εξαιρέσεις, έχουμε σκοτεινά κίνητρα και αλλοπρόσαλλες επιθυμίες που δεν είναι βιολογικές και πνευματικές ανάγκες, αλλά νοσηρότητες, συγκρούσεις και δυστυχίες.

Υπάρχει όμως και η άχρονη αισθαντική νοημοσύνη, η οποία δεν έχει συνέχεια ούτε αφήνει μνημονικά ίχνη, τουλάχιστον στα κατώτερα επίπεδα λειτουργιών της ζωής, αλλά ως είδος εμπνεύσεως εισχωρεί ακαριαία και αποσύρεται.

Αυτό το στιγμιαίο εξαίφνης ως κέντρισμα, το παίρνει ο νους και το αίσθημα υλοποιώντας το και μεταφράζοντάς το σε χρόνο, αντίστοιχα προς την ποιότητα, την ουσία και τα επίκτητα δεδομένα εκάστου δέκτη, εάν το προσέξει ή ενδιαφερθεί.

Εκτός από αυτή τη γέφυρα εκ βαθμίδας του άχρονου προς βαθμίδα του χρόνου, υπάρχουν δυνατότητες γεφυρώσεων μεταξύ προσώπων, ζώων και λοιπών.

Για να συμβεί επικοινωνία χρειάζεται να υπάρξει το ίδιο ενδιαφέρον και η ίδια ένταση προσοχής στη συγκεκριμένη στιγμή σχέσεως, και όταν ακόμα λείπουν οι λέξεις και άλλα σύμβολα.

Χωρίς μια κάποια βάση ενδιαφέροντος και προσοχής, όσο κι αν είναι σωστές, σαφείς και πολύ γνωστές οι λέξεις και άλλα σύμβολα, δεν μπορεί να συμβεί ούτε τυπική, λεκτική συνεννόηση.

Μεταξύ όποιων όντων του ίδιου κύματος, αισθαντικότητας, η επικοινωνία συμβαίνει αμέσως, χωρίς να προφτάσει η σκέψη να το αντιληφθεί, επειδή είναι πάντα παρελθόν και αργόρυθμη, εχθρική προς τη γοργόρυθμη ζωντάνια του υγιούς αισθήματος ακεραιότητας, δίχως τις ψυχολογικές και άλλες συγκρούσεις ή φραγμούς.

Η τέλεια επικοινωνία συμβαίνει όταν ο νους, που δεν είναι σκέψη, ενώνεται μαζί με το αίσθημα, που δεν είναι ρομαντισμοί και συναισθηματισμοί του Εγώ.

Ελάχιστη αντανάκλαση τέτοιας επικοινωνίας, ως έκφραση, όχι πάντοτε επιτυχημένη, μπορεί να συμβεί σε τέχνες, δώθε και πέρα από κάθε τεχνοτροπία, ιδίως στην αληθινή λυρική ποίηση, η οποία χρειάζεται, κι αυτή, τον κατάλληλο δέκτη.

Αυτά που λένε δημαγωγοί ή αφελείς, να γίνονται όλα «απλά» ή «κατανοητά» για τους πολλούς, για το λαό, είναι μια ισοπέδωση δια της βλακείας.

Όσοι αγαπούν το λαό δίχως ύποπτα κίνητρα, ας φροντίζουν να έρθει ο λαός σε ποιοτικότερο επίπεδο επικοινωνίας. Αλλιώς θα συνταυτίζεται με την μπάλα ποδοσφαίρου και τις κλωτσιές εξαγορασμένων παικτών από σατανοειδή πολιτικά και άλλα παρασκήνια ή προς άλλες «λαϊκές» συνταυτίσεις νεοβαρβάρων, μειονεξίας αβυσσώδους και αλαζονείας, που δεν αφήνει καμιά γέφυρα να λειτουργεί φανερά.

Γιατί απαιτούν τα πάντα να γκρεμιστούν σε ισοπέδωση;

Όσοι δεν συμφωνούν με τους νεοβαρβαρισμούς της εκλογικευμένης τρέλας του σημερινού διεθνούς πολιτισμού των σταλινοχιτλεροψευδοδημοκρατών και των συνοδοιπόρων τους, εάν δεν είναι απαθείς εξ εκφυλισμών και εξαντλήσεων, είναι λογικό να κάνουν κάτι άλλο, δρώντας ή απέχοντας, ιδίως περισσότερο από εντός, παρά θορυβωδώς απ' έξω.

Μεταξύ άλλων, χρειάζεται να έχουν πρακτικότητα της σωστής αντίληψης των γεγονότων όπως πράγματι συμβαίνουν σε διάφορα επίπεδα.

Οι νεοβάρβαροι ισοπεδωτές μεταχειρίζονται τη λογική, τον ωφελισμό, το σεξ, τις λέξεις ασφάλεια, ευχαρίστηση, άνεση, πατρίδα, λαός, ελευθερία, άμυνα και παρόμοια ή θρησκεία, για να υπνωτίζουν και να κυριαρχούν μηδενιστικά δια των πρακτόρων και των

αφελών. Αυτό είναι ολοφάνερο διεθνώς, για όσους διαθέτουν ακόμα στοιχειώδη νοημοσύνη και ζωτικότητα καθαρή.

Τι μπορούν να αντιτάξουν σε αυτή τη διεθνή, λογιστικότατη μαζική τρέλα;

Βεβαίως, ποτέ βία και πόλεμο, ούτε συνοδοιπορία από εντός. Αλλά τι;

Είδωλα εαυτού, άλλων, κόσμου και «θεός» δικής τους κατασκευής, κλέβουν σχεδόν όλη την ανθρώπινη ενέργεια, αρχίζοντας να κλέβουν και από ό,τι άλλο της γήινης φύσης, έως ότου από εντός και κάπως από έξω, κάτι άλλο τους σταματήσει.

Δίχως αυτή την έγκαιρη επέμβαση, οι μηδενιστές και οι αφελείς θα εξακολουθούν τον Όλεθρο, σύμφωνα και με την Αποκάλυψη.

Πλανήτες, ηλιακά συστήματα και γαλαξίες ερημώνονται, διαλύονται ή και ανατινάσσονται κάθε τόσο, χωρίς αυτό να είναι λύση, επειδή, δεν είναι μόνον η ζωή δύσκολη, αλλά και ο άλλος θάνατος είναι ακόμα πιο δύσκολος, αφού δεν σκοτώνουν τα πυροβόλα, ούτε τα μαχαίρια, την ψυχή ή ό,τι δίχως σαρκική ύλη.

Πράκτορες και αφελείς των αρχιμηδενιστών του πλανήτη, προσφέρουν θεραπείες και σωτηρίες, ποτέ προληπτικές και ριζικές αλλαγές. Το πρόγραμμά τους είναι να επιδιορθώνουν, για να συνεχίζουν τα κορόϊδα και οι πράκτορες την αναπαραγωγή του ίδιου μηχανισμού διεθνώς, εντός των ζευγών της αντίθεσης, αλλά με δολιότερα ελκυστικούς τρόπους, ώστε, αυτά που υποβάλλονται και επιβάλλονται εκ των άνω, να εισέρχονται στις ψυχές, στα σαρκικά κύτταρα και στα ιδρύματα, και να εξέρχονται κατόπιν από αυτά, εκ των κάτω, ως λαοπρόβλητα και λαοφιλή αιτήματα.

Έτσι, αυτά που «θέλουν» οι λαοί, δεν είναι κάτι άλλο, παρά μόνον αυτά που έχουν σχεδιάσει οι αρχιμηδενιστές και αρχισατανιστές μετεμφιεσμένοι σε προστάτες, διαφωτιστές, θεραπευτές και σωτήρες.

Γι' αυτό υποπτεύονται κάθε άλλου είδους μεταμφίεση, που δεν έχει αποδείξει σταθερή συνενοχή και συνέργεια.

Έτσι, εσωτερισμοί, μεσοτερισμοί και παρόμοια ανά τους αιώνες διωγμών και σταυρώσεων, μπορεί να μην χρειαστούν στην εποχή μας, επειδή οι εκ των άνω ψυχικές δηλητηριάσεις και σωματικές επίσης και όπως αλλιώς, μπορεί να μετατρέψουν τους πληθυσμούς σε πολτούς διαστρευλώσεων, εκφυλισμών και αλαζονικών παραλογισμών, ώστε να αηδιάζουν και να επιτίθενται προς ό,τι πλησιάζει για στοιχειώδη νοημοσύνη, κατανόηση, υγεία, ειρήνη, έντιμο διάλογο κι έντιμη συνεργασία.

Τότε, καθώς έχουν εξασφαλισμένη τη βλακεία και τον εκφυλισμό των κάτω, οι άνω αρχιδολιοφθορείς διεθνώς, άνετα μπορούν να παρασταίνουν κατανόηση, υγεία, ειρήνη, έντιμο διάλογο, έντιμη συνεργασία, για δολιότερη Κακουργία.

Αλλά, όσοι δεν έχουν τέτοια κίνητρα, εάν πραγματικά είναι διαφορετικοί, φροντίζουν να γνωρίζουν τον εαυτό τους και το περιβάλλον, ιδίως τέτοιο κοινωνικό περιβάλλον των επάνω και των κάτω ενιαία κι εκλογικευμένα τρελών εγωμανών.

Οφείλουν επίσης να έχουν υπόψη τους όλα τα διαβολικά τεχνάσματα, τις μηχανορραφίες και τις διπλωματίες της εγωμανούς σκέψης γενικά και συγκεκριμένα, αντίστοιχα προς την περίπτωση που συναντούν, δίχως να έχουν και να θέλουν τίποτε ψυχολογικά δικό τους, εκτός από τις στοιχειώδεις βιολογικές ανάγκες.

Και οπωσδήποτε να έχουν τη «ρευστή» τέχνη της αλληλεγγύης προς ό,τι υγιές.

Εντούτοις, μια τέτοια αλληλεγγύη, σπανιότατα συμβαίνει σε λίγους και σε όσους συνδυάζουν τον κάποιο εγωισμό τους, προς το καλώς εννοούμενο συμφέρον αυτών και των όσων προς τους οποίους σχετίζονται ή τολμούν σωστή αλληλεγγύη.

Κοινωνιολογικοί, φιλοσοφικοί, ψυχολογικοί, παραψυχολογικοί, αισθητικοί και άλλοι δογματισμοί ακαδημαϊσμών, θρησκευτισμών και όλων των προ-υπέρ-μετά-παρα «ισμών», από αρχαίους καιρούς διεθνώς, όπως και στην εποχή μας, κατακλύζουν την Αγορά, επίσημα και ανεπίσημα, συνήθως σε πολιτικά και παραπολιτικά πλαίσια της κάθε μόδας, μαζί με τις εκάστοτε σαρκοϊατρικές, ψυχιατρικές και άλλες μανιές διαφώτισης, προστασίας, διαπαιδαγώγησης, θεραπείας και σωτηρίας άλλων, ενώ αυτοί αποκρύπτουν το προσωπικό τους γεγονός σκοταδισμού, συγχύσεως, φοβίας, νοσηρότητας και σαδομαζοχικής επιθετικότητας, ασχήμιας όλων των ειδών, αρρυθμίας, δυσαρμονίας σχέσεως προς όλους και όλα, και προσωπικής δυστυχίας με πληθωρισμούς αυτοαντιθέσεων και αυτοαντιφάσεων.

Σοφολογίοτατοι και επαγγελματικότατοι αλαζόνες όταν δεν βρίσκουν πια οπαδούς ή πελάτες, αναμορφώνονται από παραδοσιακοί κάτοχοι γνώσεων σε επίπεδο στεγνής

φρασεολογίας παπαγάλων ή πιθήκων ακαδημαϊκότατων ή εξ αντιπαραδόσεων τυφλής ανταρσίας αντίστοιχων παπαγαλισμών και πιθηκισμών, εξ ίσου άριστης στεγνότητας. Έτσι, νέοι συρμοί κατακλύζουν την Αγορά και νέες ελπίδες για θεραπείες και σωφρονισμούς, ώστε με βλακωδέστερες εξορμήσεις να αναπαράγονται περιπλοκότερες και βαθύτερες οι παλιές αντιθέσεις, αντιφάσεις, αντινομίες και δυστυχίες, με νέα δεδομένα εξ αρχαισμών προς μελλοντισμούς παρελθόντος.

Άλλοτε υπήρχε το θρησκευτικό λειτούργημα της εξομολόγησης που κατάντησε σκοταδισμός εξομολόγων προσωπικής σαδιστικής ευχαριστήσεως εναντίον δυστυχών εξομολογούμενων - τρομοκρατούμενων υπέρ της κατεστημένης ή της αντικατεστημένης ιδεολογίας και πίστης. Την αναξιοπιστία και τις καταχρήσεις «πνευματικής ή ψυχικής εξουσίας» θρησκειών και ακαδημαϊσμών της στείρωσης, δοκιμάζουν, ανά τους αιώνες όπως και σήμερα, να την αντικαταστήσουν σε περιθώρια ανοχής, κάθε τόσο λιγοστοί τολμηροί, που δεν παρασταίνουν πια τον γνώστη, τον παιδαγωγό, τον θεραπευτή, τον σωτήρα, αλλά με ταπεινοφροσύνη ως ίσο προς ίσους κάνουν έντιμους διάλογους με όσους πράγματι ανησυχούν κι ενδιαφέρονται για τα προσωπικά τους και άλλα προβλήματα σχέσεων και καταστάσεων σε πολλά επίπεδα.

Αλλά και αυτά τα φαινόμενα, τα μιμούνται σχεδόν αμέσως οι καιροσκόποι αγύρτες κι επαγγελματισμοί, όταν δεν κηρύσσονται παράνομα και καταδικωόμενα.

Έτσι και οι πιο μικρές και λιγοστές γέφυρες γκρεμίζονται, ώστε μόνιμη κατάσταση να είναι τα αντίθετα: πάγος ή χάος, σε εναλλακτικότητα ή συνύπαρξη.

Ο άνθρωπος διαθέτει δυο δυνατότητες: να είναι τιποτένιο κατασκεύασμα των συνθηκών του βίου, ή ασυνθήκευτη ημιθεϊκή οντότητα, με πεδίο παιγνιδιών το σύμπαν.

Τι σημαίνει το κατ' εικόναν και καθ' ομοίωσιν θεού;

Στο βάθος, κάτω από χοντρικούς και λεπτεπίλεπτους προσωπικούς και ομαδικούς φαύλους κύκλους φαντασμάτων ως ψευτοοντότητες εγωισμού και αυτισμού ναρκισσιστικών ειδώλων χωρίς άλλη πραγματικότητα και αλήθεια εκτός από αυτή των πραγματούμενων φαύλων κύκλων από ψυχικές και άλλες πηγές, που όσο ενεργοποιούνται τόσο ενισχύονται, έως ότου σβηστούν από την εγρήγορση ή έως ότου εξοντώσουν τον διαχρονικό φορέα, στο βάθος υπάρχει ακόμα στην ανθρωπότητα ως σύνολο, κάτι που αισθάνεται το ψεύτικο και φασματώδες «μόρφωμα».

Αυτό το εκ βάθους κάνει ελάχιστες ρωγμές κι έρχεται στην επιφάνεια διαστρευλωμένο κι εντούτοις δηλωτικό έσχατης ανησυχίας του ανθρώπινου όντος.

Τέτοιου είδους ανησυχία είναι ιερή, αλλά ανίσχυρη δίχως την αισθαντική εγρήγορση και τη θεία Χάρη.

Η αισθαντική εγρήγορση, έως ένα κάποιο σημείο, διαλύει στοιχεία του αυτιστικού ψευτομορφώματος της ψυχολογικής χρονώσεως των Πληγών, από όπου και αλαζονική μειονεξία λαθεμένων τρόπων αναπληρώσεως και υπεραναπληρώσεως της πρωταρχικής ζωντανίας ως απευθείας ολική αντίληψη, απ' όπου δράση και αποχή σωστή, σύμφωνα με τη βαθμίδα ζωής, ενέργειας και υλικότητας του όντος.

Όσο πιο λιγοστή και κομματιασμένη η εγρήγορση, τόσο πιο κυρίαρχη η συνταύτιση προς τα εντός και προς τα έξω, συνταύτιση «θετική», αρνητική και πολύτροπη, ως ψεύτικη ένωση, ενώ θεατής και θεώμενο παραμένουν χωρισμένοι, αφού ο θεατής είναι παρελθόν, βλέποντας το ζωντανό παρόν δια των δεδομένων της νέκρας που είναι και οι γνώσεις, παρελθόντα βιώματα, εμπειρίες και κληρονομίες πολυεπίπεδης κρυφής μνήμης αιώνων. Γι' αυτό, δεν μπορεί να υπάρξει γέφυρα ή σχέσεις επικοινωνίας και, όχι σπάνια, ούτε σε επίπεδο λέξεων και νοημάτων.

Έτσι, εντός μας υπάρχει η αίσθηση στάχτης, παγωνιάς, ασφυξίας, από όπου οι χιλιάδες τρόποι φυγής, ενώ τα εντός μας ακολουθούν όπου κι αν πάμε, ό,τι κι αν πούμε, ό,τι κι αν κάνουμε.

Σε ανεπίγνωστη απελπισία ως αισθαντικότητά της, παρά τις φλυαρίες της σκέψης και τις ματαιοπονίες μεθόδων και «θεραπειών», ξεριζωμένοι από τη ζωή και το πνεύμα, συνταυτιζόμαστε με πρόσωπα, καταστάσεις, ύλες, συναισθηματισμούς του Εγώ, σκέψεις, ιδεολογίες, κόμματα, κράτη, χρήμα, κτίσματα, ό,τι άλλο και όποια είδωλα εαυτού, άλλων, κόσμου, αγίων, θείων προσώπων και του «θεού», όλα όπως εμείς τα φανταζόμαστε να είναι και να φέρονται, πάντα στην υπηρεσία του προσωπικού και του ομαδικού εγωκεντρισμού μας κι αυτού κομματιασμένου σε σύγκρουση εντός μας κι έξω μας. Το κρυφό, διαστρεβλωμένο αισθητήριο ψυχής, ότι υπάρχει κάτι δώθε και πέραν του ναρκισσιστικού μας ψευτομορφώματος, μας κάνει να λατρεύουμε σαν να ήταν θεός,

Υπερνομία, θεραπεία, σωτηρία, ο πολιτικός, ο άρχοντας του πλούτου, του στρατού, της κάθε ψευτοθρησκείας ο Πάπας, η όποια δύναμη κι εξουσία υλική, συναισθηματική, διανοητική και, γιατί όχι, για πολλούς, και μάλιστα αξιοπρεπέστατους, θεός είναι η μπάλα του ποδοσφαίρου σε κίνηση κλωτσιάς, ο τίτλος, η κοινή γνώμη, τα ναρκωτικά, το αλκοόλ, το τσιγάρο, η πορνεία, η στέρηση, η πατρίδα, το πρόγραμμα, η γραφειοκρατική καθισιά ή θρόνος των γραφειοκέρβερων, η φήμη, η ασφάλεια, η όποια ευχαρίστηση, η αυταπάτη, η απάτη και η μανία για τη διάρκειά τους ως παράδεισος ή κόλαση για να μην στρέφεται η προσοχή στο φλέγον επείγον ζωτικό πρόβλημα και κάθε διασκέδαση όσο κι αν στοιχίζει σε συνέπειες, πόνους, οδύνες, ανίατα νοσήματα, πολέμους, καταστροφές μορφών ζωής και πατρίδων.

Αναρίθμητοι άλλοι τρόποι, υλικής, ιδεαλιστικής, ασκητικής, κοινωνικής, φυσικής και παραφυσικής φυγής, και καταφυγή σε φλυαρίες, έμμονες ιδέες, σαδισμούς, μαζοχισμούς, γκαγκστερισμούς και ό,τι άλλο «υψηλό» ή «ταπεινό» ως πονηριά, για να εξαπατήσουμε θείες δυνάμεις ή κοινωνικά ισχυρούς.

Στο μεταξύ, ελλείπει άλλων στόχων, υπάρχει και η νευρωτική μανία καθαριότητας ή ακαθαρσίας και η λατρεία των επίπλων ή του σπιτιού αντί για τη λατρεία του Θεού και η αγάπη προς τον συνάνθρωπο και άλλα, έξω από τις αλεποφωλιές που τις ονομάζουν οικογένεια, που είναι πιο συχνά και περιοχή αγρίων θηρίων, βουβής ή έκδηλης διαμάχης εγωισμών και συνταυτίσεών τους σε αντιμαχίες και συμμαχίες.

Τίνος εικόνα και ομοίωση αποτελούν αυτά τα καθημερινά, οικουμενικά γεγονότα μας; Αυτής της περιόδου οι αστοψευτοδημοκράτες, ο Στάλιν, ο Χίτλερ, ο Χιροχίτο και οι πίσω από αυτούς, είναι η συνέχεια άλλων περιόδων και εποχών.

Αυτοί είναι ο θεός μας και κάθε ιερότητα. Αλλιώς δεν θα τους λατρεύαμε, δεν θα τους ακολουθούσαμε, δεν θα εκτελούσαμε τόσο πιστά διαταγές και συνταγές τους ούτε θα τρέχαμε σε άλλη μάντρα, όταν μας απογοητεύει η μάντρα στην οποία πριν από λίγο ανήκαμε. Ούτε για μια στιγμή δεν μπορούμε να μείνουμε κάπως χωρίς συνταύτιση κι ένταξη βλακώδη, θυσιάζοντας άλλους και πατρίδες, για να θυσιαστούμε κι εμείς με τη σειρά μας, όλοι μαζί αντίμαχοι και σύμμαχοι, υπέρ πατρίδος, θρησκείας, ζωής, επιβιώσεως, ευχαριστήσεως κι ευτυχίας του Σατανά, καθώς παρακολουθεί πανευτυχής τις προετοιμασίες για τον επερχόμενο δεύτερο διεθνή πόλεμο.

Όσο πιο πυκνές και γρήγορες οι συγκοινωνίες και οι πληροφορίες, τόσο πιο κλειστοί και αμαθείς ακοινώνητοι.

Όλα τα ανοίγματα τα κλείσαμε
ψυχές τραυματισμένων με κλειστές τις οπές προς το
φως
θλιμμένη σκοτοδίνη της αφής του κόσμου των άλλων.
Γυμνότητα με το άστοργο σκιάφως της μόνωσης
ίσως απλώσεις το χέρι σου στρέφοντας, της παροχής
το διακόπτη
Η Παρουσία σου, τότε, θα φανεί
αθώα χώρα πολυαγάπητη, ανεκτίμητη
του Αποκλεισμού, λευτερωμένη χώρα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΟΘΩΝ ΔΕΦΝΕΡ

Το εντυπωσιακό αυτό βιβλίο του Ζήση Οικονόμου... δεν είναι υπερβολή να πούμε, ότι πρόκειται για κάτι μοναδικό στο είδος του στη χώρα μας, γιατί δεν έχουμε ποτέ συναντήσει κάτι παρόμοιο στην νεοελληνική γραμματεία... «Το Ημερολόγιο της Ερημιάς και της Σιωπής» (Εκδόσεις Πολύτυπο, 1989), θα συγκινεί πάντα, (περιοδικό «Δαυλός» Ιούλιος 1989).

Π. ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Στο βιβλίο του Ζήση Οικονόμου: «Η Γυναίκα της ανδροκρατίας και οι κοινωνίες των υπερκαταναλώσεων» (Εκδόσεις «ΠΟΛΥΤΥΠΟ», σελ. 450), θίγεται ένα πλήθος θεμάτων, θρησκευτικών, κοινωνικών, πολιτικών, κοινωνικής ψυχολογίας και συμπεριφοράς, οικολογικών κ.λ.π. που αναδεικνύουν τη σκέψη του συγγραφέα και την κριτική θεώρηση που κάνει... Η ανάγνωση του βιβλίου του Ζήση Οικονόμου προκαλεί τον κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, να πάρει θέση, να ενεργοποιηθεί κοινωνικά και πολιτικά, δρα ως μοχλός πολιτιστικής αφύπνισης. (εφημερίδα «Χριστιανική» 12 Σεπτεμβρίου 1991)

Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τώρα που διαβάζω το «Μαύρο χιούμορ γι' αυτά που μας συμβαίνουν» (Εκδόσεις Πολύτυπο, 1988)... πάω να πιστέψω πως ο Οικονόμου υιοθετεί ένα είδος αντιτεχνικής και αντιαισθητικής για να μας βεβαιώσει με τραντάγματα, ότι το καράβι βουλιάζει και λοιπόν ως μην παρηγοριόμαστε με την άψογη ποίηση, (περιοδικό «ΑΝΤΙ» 8 Ιουνίου 1989).

ΒΑΣΟΣ ΒΑΡΙΚΑΣ

...ο Ζήσης Οικονόμου της «Ανάρρωσης» και των συλλογών που ακολούθησαν (για να μην αναφέρω τα δοκίμιά του και τις θεατρικές δοκιμές του) που τα επιτεύγματα της ποίησής του δεν βρίσκονται μονάχα σε πολύ ανώτερο ποιοτικά επίπεδο από την προσφορά των περισσοτέρων από τους ποιητές, αλλά και επηρέασαν σημαντικά πολλούς από αυτούς. Η άγνοια, η παράλειψη, ελέγχει το έωλο του επιχειρήματος για «πρώτους διδάξαντας». («Συγγραφείς και Κείμενα», εκδόσεις Ερμής, 1975).

...έναν ποιητή στην πλήρη ωριμότητά του μας αποκαλύπτει το «Σταυροδρόμι του χρόνου»... Ο λόγος εδώ αντλεί την ύπαρξή του από μια πλούσια εσωτερική ζωή και η άμεση και κατ' ευθείαν επαφή με ένα υγιές ένστικτο δίνει στο στίχο παλμό και συγκίνηση. Υπάρχει ένα συναίσθημα ευθύνης σε κάθε πνευματική εκδήλωση του κ. Οικονόμου που σε υποχρεώνει να σταθείς και να προσέξεις την εργασία του... Διακρίνεις μια ενιαία και αδιάσπαστη προσωπικότητα κι ένα δράμα που το ίδιο στο βάθος παίρνει ωστόσο στην εκδήλωσή του τις πιο διαφορετικές μορφές. Είναι ίσως αυτό εκείνο που δίνει ατομικότητα στους στίχους του κι ένα χρώμα τόσο έντονα προσωπικό, που αναγκάζει ευθύς από την πρώτη επαφή μαζί τους να αναγνωρίσει τον αυθεντικό χαρακτήρα της δημιουργίας του ποιητή. Η μοίρα του σύγχρονου πολιτισμού είναι εκείνο που περισσότερο από κάθε τι άλλο απασχολεί τον ποιητή. Κανένας άλλος, ίσως, δεν αισθάνεται και δεν αποδίδει με τόση ένταση το σημερινό αδιέξοδο, όσο ο κ. Οικονόμου.

Η διάσπαση και το χάος του κόσμου που μας περιβάλλει, η μεταβολή της ζωής, σε μια πράξη ολότελα τυπική, το πλέγμα των άλυτων αντιφάσεων και ψυχώσεων υπό την επήρεια των οποίων ζει ο σύγχρονος άνθρωπος η απειλή μιας νέας μεσαιωνικής νύχτας, που αφαιρεί κάθε δυνατότητα επιβίωσης από το πνεύμα και ρίχνει στο περιθώριο της ζωής τον

πνευματικό άνθρωπο, παραμένουν στο κέντρο της δημιουργίας του... Τα ποιήματα του κ. Οικονόμου δεν αναπαύουν τις αισθήσεις, αλλά κεντρίζουν τη σκέψη και αναστατώνουν τη συνείδηση με τις άπειρες προεκτάσεις τους. Το σύμβολο σαν συμπυκνωμένη έκφραση ζωής, ξαναβρίσκει τη θέση του στα ποιήματα του κ. Οικονόμου και ο ποιητικός λόγος το ουσιαστικό του νόημα. («Χρονικό του βιβλίου», εφημερίδα «Τα Νέα», 1946).

Κ.Θ. ΔΗΜΑΡΑΣ

...από χρόνια αισθάνομαι ένα χρέος να με βαραίνει, χρέος ηθικό και πνευματικό.
...χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να εκπληρώσω τούτο το χρέος και να τιμήσω, καθώς πιστεύω όπως του ταιριάζει, έναν από τους πιο άξιους διανοητές της καινούργιας ελληνικής πνευματικής γενιάς. Το ύφος των δοκιμίων του είναι αδιάκοπα υψηλό, σαν μια έξαρση προφητική, η φράση τους είναι συνήθως αποφθεγματική και σαν σφυρηλατημένη μέσα στις φλόγες μιας τραγικής πνευματικής και ψυχικής υπερέντασης. («Ένας στοχαστής», εφημερίδα «Το Βήμα», 1945).

ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

...Για μένα, ο Οικονόμου είναι η πιο τελειωμένη πνευματική φυσιογνωμία σε ολόκληρη την Ποίησή μας από το 1930 και ύστερα. (Περιοδικό «Ο Αιώνας μας», 1946).

Π. ΦΛΩΡΟΣ

...οι στίχοι του Ζ. Οικονόμου περιέχουν τη βιοθεωρία του κάτω από ποιητική μορφή. Και τα δοκίμιά του είναι η νοηματική προέκταση και μεταγραφή της διάθεσης αυτής σε «σύστημα», ας πούμε κριτικό-φιλοσοφικό. Η ποιητική διάθεσή του είναι η λυρική διάθεση του πολιτισμένου από το ένα μέρος η αρνητική στάση αντίκρου στη μηχανοποίηση της ζωής, στο ανήλεο κατασκευάσμα αυτό της νέας Τριάδας: τσιμέτο, βενζίνη και σίδερο, σε αυτή την πραγμάτωση της κόλασης στη Γη, κι από το άλλο η καταξίωσή της έτσι πληγωμένης ζωής μέσα στη φύση του Θεού. Δηλαδή κατάφαση αντίκρου στη ζωή, όχι όμως στη ζωή όπως την κατάντησαν οι φανατικοί θασανιστές του ανθρώπου, παρά στην αιώνια ζωή που ισορροπείται ανάμεσα στη χειροπιαστή κυκλικότητα της βλάστησης και στην ασύλληπτη κυκλικότητα του Ηλίου. Τα εκφραστικά μέσα που μεταχειρίζεται ο Ζ. Οικονόμου ανταποκρίνονται αρμονικά στην ποιητική του διάθεση, στο είδος της ποιητικής του διάθεσης. Θέλω να πω πως υπάρχει στα ποιήματα αυτά ισορροπία περιεχομένου και μορφής, δηλαδή εσωτερικής και εξωτερικής μορφής... στους ελεύθερους στίχους του Ζ. Οικονόμου έχεις την αίσθηση της φυσικότητας. Φρονώ πως αυτό προέρχεται από την ειλικρίνεια. Εδώ είναι ένας άνθρωπος που δεν προσποιείται, δεν «μηχανεύεται»... ρυθμός υπάρχει, αλλά διασπάται κάπου κάπου και θυμίζει παρόμοιες εκδηλώσεις στη σύγχρονη μουσική.

Στο βιβλίο του «Πολιτική και Πνεύμα» ο Ζ. Οικονόμου λογαριάζεται με όλους και με όλα... ο έλεγχος της πολιτικής ασκείται από άνθρωπο υπεύθυνο και βιολογικά υγιή (τονίζω το στοιχείο της υγείας σε τέτοιου είδους ελέγχους)... Στην «Κρίση της Ηγεσίας» ο συγγραφέας καταπιάνεται με τα σημερινά αγωνιακά προβλήματα της ηγετικής κρίσης, του ομαδισμού, της πνευματικής αδράνειας και αδιαφορίας του πλήθους που πέφτει με τα μούτρα στον τυφλοσούρτη της προπαγανδιστικής «διαφώτισης»... θίγει τον καισαρισμό, την ειλικρινή και αγωνιζόμενη κριτική και τη δύσκολη θέση της σε έναν κόσμο που εξουσιάζεται από τον ομαδισμό. Τελειώνει με μια επισκόπηση του σύγχρονου παγκόσμιου γίγνεσθαι, των γιγάντιων πλοκών που κυοφορεί και της πιθανής επίδρασής τους στον πολιτισμό μας.
...Το βιβλίο τούτο, ανάμεσα στη σημερινή, αηδιαστική συχνά, προσφορά τυπωμένου χαρτιού, αποτελεί φωτεινή εξαίρεση... Όποιος παρακολουθήσει τον Ζ. Οικονόμου στο ίσαμε σήμερα σύνολο της εκδήλωσής του, θα πεισθεί πως η μοίρα του σύγχρονου ανθρώπου και του πολιτισμού του έχει γίνει γνήσιο βίωμα. Κι αυτό σημαίνει κάτι, μέσα στο σημερινό χάος.
...Η γενική εντύπωση που κάνει το έργο του Ζ. Οικονόμου, είναι πως έχει εξοικειωθεί με την εφιαλτική προβληματικότητα του σημερινού γίγνεσθαι και εισδύει συχνά ίσαμε τις κρυφές πτυχές της... Όσο για το ύφος, έχει παλμό, η γλώσσα παραστατική, πολύ συχνά ποιητική. (Περιοδικό «Γράμματα», 1945).

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ

...μένω κατάπληκτος μπροστά στο προφητικό και μεγαλόπνευστο αυτό βιβλίο, το ξεχειλισμένο από πίστη. Μπροστά του ωχριά κάθε άλλη δημιουργία. (Περιοδικό «Ελεύθερο Φύλλο»).

Κ.Κ. ΜΕΡΑΝΑΙΟΣ

...είναι μια πνευματική ευεργεσία η προσφορά βιβλίων όπως του κ. Ζήση Οικονόμου. (Περιοδικό «Ο Αιώνας μας», 1947).

Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

...ένα γνήσιο ποιητικό θέλγητρο, μια δύναμη γοητείας και υποβολής. (Περιοδικό «Νέα Γράμματα» τεύχος 3-4, 1946).

ΑΝΤ. ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ

...ο Ζήσης Οικονόμου μπορεί και πρέπει να λογαριάζεται ανάμεσα στις πιο σημαντικές, συνεπείς και υπεύθυνες δυνάμεις της νέας μας ποίησης. (Περιοδικό «Διαβάζω», τεύχος 8-4, 1976).

Μ. ΠΟΛΙΤΗΣ

...ο Οικονόμου έδωσε το αυθεντικό στίγμα της ποίησής του, που εκινήθη σε υψηλό επίπεδο αισθητισμού και πνευματικής εγρήγορσης. Έφερε στην ποίηση τη δική του εκδοχή, ώριμος, βαθύς, ουσιαστικός και μας έδωσε ένα μέτρο αποτιμήσεως της σύγχρονης ποιητικής δημιουργίας. Καθαρός λυρικός λόγος - ψυχή και πνεύμα σε αρμονία. Η ποίηση του Οικονόμου με τη δική της παρασημαντική, προσφέρει τα μυστικά της δώρα. Ας τα δεχτούμε κι ας τα χαρούμε.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΣ

...ιδέες, ύλη ποιητική, συναισθήματα, αισθητική αγωγή, σε μια έκρηξη πλαστική και φραστική, δημιουργούσαν μια από τις ειλικρινέστερες περιπτώσεις, στη νέα μας ποίηση... Τι κρίμα να είναι τόσο λίγο γνωστή μια τέτοια Ποίηση. (Από την ιστορία της Λογοτεχνίας του).

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΑΡΔΑΝΗΣ

... Εκδίωξη των εμπόρων εκ του Ναού, με το Φραγγέλιο, μοιάζει αυτό το βιβλίο: Ανθρώπινες Σχέσεις... Την Ελευθερία μπορείς να την ανακαλύψεις μονάχος εντός σου και να κάνεις μόνος σου την από εντός επανάσταση... Περιμένουμε να μας κάνουν «λεύτερους» κάποιοι άλλοι... περιμένουμε τον Γκοντώ! (από το περιοδικό του Βόλου «Ωρες», 15 Μαΐου - 15 Ιουνίου 1987).

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ Ε-
ΡΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ» ΤΟΥ ΖΗ-
ΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗ-
ΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε-
ΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΛΥΤΥΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ
ΤΟΥ 1989 ΣΕ 1.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Μια παραγωγή της:

